PALESTINA

Harun Yahya

Naziv knjige:
Palestina

Naslov originala:
The Palestine

Prijevod:
Džemo Redžematović

Izdavač:
Mešihat Islamske zajednice Crne Gore

DTP:
Admir Adrović

Štampa:
Grafokarton, Prijepolje

Web promocija:
www.monteislam.com
www.bosnamuslimmedia.com

P A L E S T I N A

O ljudi, Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo i na narode i plemena vas dijelimo da biste se upoznali. Najugledniji kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji, Allah, uistinu, sve zna i nije Mu skriveno ništa.

(Kur'an, 49: 13)

Autor:

HARUN YAHYA

Prijevod sa engleskog:

Džemo Redžematović

“Gospodaru moj, učini prostranim prsa moja
I olakšaj zadatak moj;
Odriješi uzao sa jezika moga
Da bi raumjeli govor moj
I podaj mi za pomoćnika iz porodice moje
Haruna, brata mog;
Osnaži me njime
I učini drugom u zadatku mome
Da bismo Te mnogo hvalili
I da bismo te mnogo spominjali
Ti, uistinu znaš za nas.”

Bratu Harunu

SADRŽAJ

PREDGOVOR: POZIV IZRAELCIMA ... 8
Kako se palestinski problem može riješiti? ... 11

UVOD ... 13

JEVREJI PROTIV IZRAELSKOG TERORIZMA ... 16
Izraelski vojnici odbijaju da služe u okupiranoj teritoriji ... 19
Citat iz otvorenog pisma vojnika ... 21
Gledište na Izrael Jonathana Sacksa britanskog poglavara rabina ... 22
Islamsko viđenje Židova ... 23

HISTORIJA JEVREJA ... 26

MUSLIMANSKA PALESTINA ... 29
Halifa Omer donosi mir i pravdu Palestini ... 30
Krstaško divljaštvo i Salahudinova pravda ... 32
Pravedna i tolerantna vladavina otomanske imperije ... 35

CIONIZAM – SEKULARNI NACIONALIZAM KOJI JE IZNEVJERIO JUDAIZAM ... 40
Cionističko lažno tumačenje Tore ... 41
Cionistički sukob sa Jevrejima ... 45
Cionistički sukob sa Arapima ... 47

CIONISTIČKI TEROR ... 54
Izraelski vojnik opisuje divljaštvo ... 58
Izraelski masakri ... 59
Neki primjeri terora izraelske poluvjekovne vladavine ... 60

ARIEL ŠARON JE ODGOVORAN ZA MASAKR U SABRI I ŠATILI ... 72
Šta je otkrila Panorama ... 73

Smrtne prijetnje onima koji izjavljuju da je Ariel Šaron ratni zločinac 75
Da li će Arielu Šaronu biti suđeno kao «ratnom zločincu»? 76
Šta će promijeniti suđenje Arielu Šaronu kao ratnom zločincu? 78
Da li su svjedoci protiv toga da Šaron bude eliminiran? 78

IZBJEGLIČKI KAMPOVI 81
Život pod opsadom 85
Naselja i blokirana palestinska područja 88
Surovost na kontrolnim punktovima 90
Radikalni naseljenici vrše teror 91
Torture u izraelskim zatvorima 95
Ekonomska opsada 97
Paljenje maslinika 99
Rušenje kuća 101
Predrasude zapadnih medija 104

INTIFADA 109
Al-Aksa intifada je djelo Arijela Šarona 112
Da li je pravi cilj uništenje džamije Al-Aksa 114
Napadi na džamiju al-Aksa 115
Intifada al-Aksa u ciframa 117
Vođenje bitke u skladu sa kur'anskom etikom 121
Zašto su napadi na izraelske civile pogrešni 123
Islam zabranjuje samoubistvo 126
Rasprava islamskih učenjaka o ovom pitanju 127
Rješenje leži u implementaciji kur'anske etike 129
Zaključak 131

IZRAELSKA IGRA MIRA 135
Porijeklo izraelskog mira sa PLO organizacijom 136
Teorija «mir za rat» 137
Površni pokušaji kompromisa: Mitchellov izvještaj 138
Ariel Šaron se priprema za rat 141
Koliko je sporazum u Oslu bio pravedan? 142

Stvarni put do mira 143

POGOVOR 145

DODATAK: POSLJEDNJI NAPADI IZRAELA 147
Masakr koji se desio u Dženinu 152
Mišljenje britanskog rabina Jonathana Sacksa o Izraelu................. 156

PREDGOVOR

POZIV IZRAELCIMA

U vrijeme pisanja ove knjige, na Bliskom Istoku je u toku konflikt između Izraelaca i Palestinaca. Izraelska armija nemilosrdno bombardira civilna naselja, puca u djecu i pokušava da već napaćenu Okupiranu Teritoriju napravi još više bezuvjetnom za život u njoj. Na drugoj strani, radikalni Palestinci svojim nemilosrdnim samoubilačkim bombaškim napadima napadaju civilne ciljeve i šire nasilje, fokusirajući se pri tom na nevine žrtve, žene i djecu.

Kao muslimani, iskreno želimo da prestane krvoproliće i nastupi mir na obje strane. Protivimo se izraelskom ubijanju nevinih Palestinaca i palestinskom radikalnom bombardiranju nevinih Izraelaca.

Sa naše tačke gledišta, najvažniji uvjet za prestanak konflikta i nastupanje pravog mira za obje strane je da stekne, a potom savršeno i pošteno implementira razumijevanje svojih osobnih ubjeđenja. Sukob između dva naroda je poprimio značenje "vjerskog rata" između Jevreja i muslimana. Premda u stvarnosti apsolutno ne postoji razlog da bude takvog rata. Jevreji i muslimani vjeruju u Boga, vjeruju i poštuju mnoge iste poslanike, i posjeduju identične moralne kodekse. Oni nisu neprijatelji; radije rečeno, oni su saveznici u svijetu u kojem ateizam i nipodaštavanje religije su uveliko rasprostranjeni.

Bazirajući se na ove fundamentalne principe, pozivamo Izraelce (i sve Jevreje) da realiziraju sljedeće odredbe:

1. Muslimani i Jevreji vjeruju u jednog Boga, Stvaraoca Univerzuma i svih stvari u njemu. Svi mi smo Božje sluge i svi ćemo Mu se vratiti. Zašto bi onda jedni druge mrzili? Svete Knjige u koje vjerujemo su površno različite, ali su u biti iste jer dolaze od istog i jedinog Boga. Zato se mi njima povinujemo. Zašto se onda borimo jedan protiv drugog?

2. Da li će Jevreji radije živjeti sa muslimanima ili ateistima i paganima? Tora je puna pasusa koji opisuju teške zločine koji su počinjeni nad Jevrejima od strane mnogobožaca. Teški genocidi su im naneseni od strane ateista i nevjernika. (npr. od strane nacista, antisemitskih rasista ili komunističkih režima kao što je bio Staljinov u Rusiji), što svi jasno možemo vidjeti. Te ateističke i politeističke snage mrze Jevreje i u tom cilju nad njima vrše pritiske, jer Jevreji vjeruju u Boga. Zar nisu Jevreji i muslimani na istoj strani protiv ateista, komunista ili rasističkih snaga koje ih mrze?

3. Muslimani i Jevreji vole i poštuju mnoge iste poslanike. Božji poslanici kao što su Ibrahim (Abraham), Ishak (Isak), Jusuf (Josef), Musa (Mojsije), ili Davud (David), alejhim selam, su podjednako važni kako za muslimane tako i za Jevreje. Podneblja na kojim su oni živjeli i služili Bogu su, također, u krajnjoj instanci isto svete kako za muslimane, tako i za Jevreje. Zašto su onda ova podneblja utonula u krv i suze?

4. Osnovne vrijednosti Jevreja su, također, svete za nas muslimane. Riječ "Izrael" je ime Božjeg poslanika Jakuba (Jakova), neka je Allahov mir nad njim, koji je pohvaljen u Kur'anu i koga se muslimani sjećaju sa velikim poštovanjem. Davidova Zvijezda koja je simbol kralja Davida je, također, sveti simbol za nas. Prema Kur'anu (22:40) muslimani moraju zaštiti sinagoge jer su one mjesta za bogoslužje. Zašto onda pristalice ove dvije religije ne žive zajedno u miru?

5. Tora naređuje Jevrejima da uspostave mir i bezbjednost, a ne da okupiraju područja i prolijevaju krv. Izraelićani su opisani u Tori kao "svjetlo nacija", kao što rabin za ljudska prava izjavljuje: "Mi smo rekli: "Pravdu, pravdu, ti ćeš tražiti."(Deuternomije: 16:20) Zašto je riječ "pravda" spomenuta dva puta? Zato što se po našoj tradiciji pravda ostvaruje samim njenim značenjem. Da bi obranili sebe mi moramo uvijek imati poslaničku viziju pristojnosti i humanizma. Opstanak jevrejskog naroda nije određena samo fizičkom sposobnošću, već, također, i moralnom čvrstinom."

Ako Izraelci nastave da postupaju sa Palestincima kao što su da sada postupali, vjerovatno za to neće imati opravdanja kod Boga. Isto tako, Palestinci koji ubijaju nevine Izraelce neće vjerovatno opravdati svoja ubistva. Zar nije u očima Boga dužnost da se stane na kraj borbi koja obje strane sve dublje vodi u beskrajno nasilje?

Mi pozivamo sve Jevreje da razmisle o ovim činjenicama. Nama muslimanima Bog naređuje da pozovemo Jevreje i kršćane na "zajedničku riječ."

Reci: "O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne riječi i nama i vama zajedničke: da se nikome, osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo." (Kur'an: 3: 64)

To je naš poziv Jevrejima, pripadnicima Knjige. Okupimo se oko zajedničke formule vjerovanja kao što to čine ljudi koji vjeruju u Boga i izvršavaju Njegove naredbe. Hajde da volimo Boga, Gospodara i Stvaraoca svih nas. Hajde da se povinujemo Njegovim naredbama. Pomolimo se Bogu da nas usmjeri na putu pravde. Donesimo ljubav, sažaljenje i mir jedni drugima i svijetu, a ne neprijateljstvo, krvoproliće i mučenje.

Tu se nalazi rješenje palestinske tragedije i drugih konflikata u svijetu. Umiranja i mučenja mase nevinih ljudi nas svakog dana podsjećaju koliko je ovaj problem važan.

Kako se palestinski problem može riješiti?

Korištenjem gore opisanih principa tolerancije i umjerenosti izraelsko-palestinski sukob koji je uzrokovao mnogo krvoprolića u posljednjih 50 godina se na taj način može riješiti. Po našem mišljenju uspostava mira zavisi od dva uvjeta:

1) Izrael se mora odmah povući sa svih okupiranih teritorija koje je okupirao tokom rata 1967. godine i mora prestati sa daljom okupacijom. To je dužnost prema međunarodnom zakonu, raznim UN rezolucijama i shodno samoj pravdi. Cijela Zapadna Obala i Pojas Gaze se mora priznati kao posjed nezavisne palestinske države.
2) Istočni Jerusalim, predio istih mjesta za bogosluženje pripada trima religijama koje su objavljene od Boga i one moraju biti uređivane palestinskom vlašću. Dakako, on mora uživati poseban status tako što će biti grad kojeg mogu svi Jevreji, kršćani i muslimani komotno posjetiti u miru i dobrom raspoloženju i u kojem će moći bogoslužiti u svojim svetilištima.

Kada ovi uvjeti budu ispunjeni tada će i Izraelci i Palestinci priznati pravo drugog da može živjeti, biti u području Palestine i tada će se moći riješiti stalna pitanja jerusalimskog statusa koji će zadovoljiti pripadnike sve tri religije.

Na sljedećim stranicama knjige dotaći ćemo se i analizirati historiju Palestinskog problema koji će biti baziran na našoj viziji koja je gore opisana. Naša nada je da će konstantno neprijateljstvo tokom 50 i više godina, ubijanje i pokolj, koji su rezultat predrasuda, prestati i da će palestinski narod biti u stanju osigurati svoj zavičaj koji će im pružiti mir i sigurnost, blagostanje kojeg su zaslužili; kao i to da će Izrael napustiti svoju politiku agresije i okupacije, koja ide nauštrb svojeg naroda i Palestinaca, te će time biti u stanju živjeti u miru sa svojim komšijama unutar svojih legalnih granica koje su određene prije 1967. godine.

UVOD

Nakon Prvog svjetskog rata Palestina se oslobodila otomanskog carstva uz pomoć britanske invazivne armije, ali nikada nije ostvarila mirnu i sigurnu državu kakvu je imala pod otomanskom vlašću. Tijekom gotovo jednog vijeka, hiljade nevinih ljudi je izraelskim terorom ubijeno, masakrirano trpjevši razne torture. Milioni nevinih Palestinaca su silom protjerani iz svojih domova i ognjišta, prinuđeni da žive u izbjegličkim kampovima u siromaštvu na ivici egzistencije. Svi napori da se ta opresija i nasilje riješi kao i da se sagradi održivi regionalni mir su okončane prije nego ih je svijet i vidio. Dokazano je da su telefonske mirovne inicijative pod pokroviteljstvom zapadnih vlada van upotrebe i da preko njih Izraelci kupuju vrijeme za izvođenje novih taktika za smanjenje broja stanovnika na okupiranim teritorijima.

Prije svega, moramo shvatiti da događaji u Palestini znače više od samog rata između Arapa i Izraelaca. Borba za postojanje je pokrenuta preko Palestinaca čije su teritorije i prava silom uzurpirana izraelskom okupatorskom vojskom. Šta više, pitanje zemlje sadrži područja koja su sveta za muslimane. Palestina je veoma važna za muslimane jer se u njoj nalazi Jerusalim, prva kibla muslimana i mjesto Poslanikovog, a.s., fenomenalnog uzdignuća, noćnog putovanja (mi'radža). Dakle, Palestina nije sveta samo za Jevreje i muslimane, već također i za kršćane. Zbog toga, ludorija je pokušati da se palestinska područja, naročito Jerusalim, čuvaju pod vlašću izričito nacionalnog političkog entiteta, ili da se priznaju prava samo jedne religije ili nacionalne grupe. Palestina mora biti zemlja u kojoj će u miru moći

zajedno živjeti Židovi, kršćani i muslimani izvršavajući svoje vjerske obaveze onako kako žele.

Nemilosrdna borba se danas nastavlja između dva naroda koji žive na palestinskoj zemlji. Na jednoj strani, dobro obučena izraelska armija vrši politiku totalne destrukcije; dok na drugoj strani, radikalne palestinske grupacije vrše suicidna bombardiranja protiv bespomoćnih izraelskih stanovnika. Ova knjiga će diskutirati ozbiljnu grešku pokušaja rješavanja postojećih problema popraćenih nasiljem i predstavit će realno osmišljenu soluciju.

Ovdje se ne smije zapostaviti jedna vrlo važna činjenica – Palestinci su bili subjekt nasilja i ponižavanja dok je to cio svijet posmatrao. Velika odgovornost leži na sve muslimane koji vjeruju u Boga i koji se boje Sudnjeg dana za vrijeme u kojem su palestinski civili bili meta metaka izraelskih vojnika, za vrijeme u kojem su mnogi ljudi proveli puno godina u gladu i siromaštvu u izbjegličkim kampovima, za vrijeme u kojem su mnogi muslimani (uključujući i žene) bili predmet torture u izraelskim zatvorima. Prva odgovornost označava borbu protiv rasističkih, netolerantnih, socijal – darvinističkih ideologija koje su formirale temelje svih nepravdi u svijetu.

Čitajući ove redove saznaješ da se borba hiljade opkoljenih Palestinaca za opstanak na svojoj zemlji nastavlja unatoč svim vrstama nasilja. Izraelske okupacione snage možda bombardiraju palestinska područja ili izbjegličke kampove. Možda će djeca otići u školu ispod helikopterske paljbe i možda će porodice koje su bile prisiljene da pobjegnu prije 50 godina, još uvijek pokušavati dohvatiti egzistenciju u izbjegličkim kampovima. U bilo kojem dijelu Pojasa Gaze, Zapadne Obale, ili Jerusalima, Palestinci će danas u velikom dijelu izdržati tlačenje i nasilje, jer su "muslimani."

Zbog navedenih razloga, ova situacija se na svaku savjesnu osobu mora odraziti. Odgovornost na njih leži zbog navedenih medijskih priča o tom nasilju i barbarizmu, nakon kojih se nastavlja život kao da se ništa nije dogodilo. Nema sumnje da će biti teško nositi to breme. Zapravo, Kur'an nam govori da je svaka osoba koja vjeruje i koja je savjesna, odgovorna da se bori u korist onih koji su ugnjetavani:

A zašto se vi ne borite na Allahovu putu za potlačene, za muškarce i žene i djecu, koji uzvikuju: "Gospodaru naš, izbavi nas iz ovoga grada, čiji su stanovnici nasilnici. I Ti nam odredi zaštitnika i Ti nam podaj onoga ko će nam pomoći!" (Kur'an: 4:75)

Odgovornost također, leži na one koji čuju ovu naredbu i žele priteći u pomoć onima koji kušaju nasilje. To je označeno sljedećim ajetom: *"I neka među vama bude onih koji će na dobro pozivati i tražiti da se čini dobro, a od zla odvraćati, - oni će šta žele postići." (Kur'an: 3:104)*. Ta odgovornost je da se pozovu svi ljudi da vjeruju u Boga i da upražnjavaju ljepotu religijskog morala, te da povedu intelektualni rat protiv svih ideologija koje se suprotstavljaju Božjoj religiji i kur'anskoj etici.

JEVREJI PROTIV IZRAELSKOG TERORIZMA

Ova knjiga se ne suprotstavlja, niti daje kritike na račun Judaizma, ili Jevreja, već radije rečeno, oponira rasističko – cionističkoj ideologiji i njihovim braniteljima. Sva tragedija koja se dogodila i koja se nastavlja u Palestini je identična cionističkoj ideologiji i njenim liderima. Cionizam je uzrok što izraelska armija raketira djecu koja se igraju u školskim igralištima; gađa mecima po ženama koje beru žitarice u vrtovima; vrši torture, nasilje i svakim danom dira po dijelovima palestinskog života.

U cijelom svijetu danas postoji samo nekoliko intelektualaca, političara i historičara koji se protive cionizmu. Razni kršćanski i jevrejski mislioci i autori osuđuju cionizam i politiku izraelske Vlade. To isto čine i razni akademici u izraelskim univerzitetima kao što je Shahak, ili Benjamin Beit-Hallami. On je kritikovao izraelsko nasilje usmjereno protiv Palestinaca i izjavio da se mir može ustanoviti samo kada se Izrael okani svoje cionističke ideologije. Noam Chomsky koji je i sam Jevrej, napisao je mnogo knjiga i članaka u kojima oštro daje kritike na račun cionizma i politike zemalja koje podržavaju cionizam.

Grupa jevrejskih akademika koji sebe nazivaju "novim historičarima", su iznijeli "svete laži", i istine koje su umetnute u zvaničnoj izraelskoj politici, a koje su sa njima udružene od ranih 1980-tih godina. Članovi ove grupe kao što su Benny Morris, IIan Pappe, Avi Shlaim, Tom Segev, Baruch Kimmerling, Simha Flappan i Joel MiKdal su izazvali jake reakcije kod Jevreja i pristalica cionizma. Oni su se dotakli sljedećih "svetih laži": Arapi su rasno odvojeni od Jevreja;

Izrael je mala država koja pokušava opstati u području okruženom neprijateljima; svi Palestinci koji hoće uništiti Izrael su teroristi i takvi ludi teroristi zaslužuju sve načine odmazde. Jedan istaknuti član "novih historičara", Tom Segev, na primjer, o oficijelnoj izraelskoj historiji kaže: "Sve do skoro, mi nismo imali stvarnu historiju ove države; imali smo mitologiju." Ova kritika je upućivana samo do muslimanskih akademika i učenjaka, ali se danas mnogo glasnije upućuje i od puno jevrejskih i kršćanskih akademika koji pokušavaju izraziti neautentičnost svoje historije.

Oni su svjedoci užasa cionističke ideologije i rasizma zasnovanog od strane kolonijalističke ideologije u devetnaestom stoljeću. Oni nemaju povjerenja u mit da je Izrael "mala i usamljena država okupirana neprijateljima koji ga žele uništiti." Naprotiv: Izrael se preko svojih akcija pokazao da je nasilnička država koju prati politika nasilja i agresije.

Spisatelj izraelskog lista Hazareta, Gideon Levy u svojem ispitivanju knjige "Correcting the Mistake: Jews and Arabs in Palestine/Israel, 1936-1956" autora profesora Benny Morrisa, brani odgonetanje "svetih laži." Nakon čitanja dijelova cionističkog terora koji su u knjizi opisani i svjedočanstvima i tajnim snimanjima potkrijepljeni, Levy je napisao:

Bili smo jako dobri (i učinili smo puno loših stvari). Bili smo puno u pravu (i uzrokovali mnogo nepravdi). Bili smo tako divni (a naše akcije su rezultirale sa puno ružnoće). Ah, da, i bili smo mnogo nevini i mnogo smo laži rekli - naših laži i poluistina koje smo nama i ostalom svijetu oglasili. Mi koji smo kasnije rođeni, nismo cijelu istinu rekli; smatrali su nas dijelom golja, kojih je mnogo. Ali, nakon svega, bilo je mračnih stranica o kojima nismo ništa čuli.

Israel Shahak, Poljak jevrejskog porijekla, inače profesor hemije koji je proveo 40 godina u Izraelu i koji je 2001. godine nestao, daje kritike na račun cionističke politike Izraela koja se kosi sa ljudskim pravima. U svojoj knjizi "Jevrejska historija i religija, i tri-hiljadugodišnji značaj" autor opisuje način kojim cionizam predstavlja prijetnju humanosti:

Po mojem mišljenju, Izrael kao jevrejska država, ne predstavlja opasnost samo za sebe i susjede, već i za sve Jevreje i druge ljude i države u Srednjem Istoku i dalje.

IIan Pappe, poznati jevrejski akademik koji dijeli mišljenje sa novim historičarima je za sebe rekao: "Ja sam Izraelac koji se u Izraelu najviše mrzi.” Kada je u jednom intervjuu upitan zašto Izraelcima nije uspjelo da zabilježe nasilje koje je učinjeno prema Palestincima, odgovor kojeg je dao je bio vrlo brižan i provokativan:

To su plodovi veoma dugog procesa indoktrinacije koja počinje u dječjim vrtićima, uključujući u tom sve jevrejske momke i djevojke tokom njihovog života. Takav stav koji je tamo zasađen veoma snažnim mašinama indoktrinacije ne možeš iščupati lahko. On daje rasističko shvaćanje drugih ljudi koji su opisani kao primitivci, skoro nepostojeći, neprijateljski **– on je neprijatelj, ali pojašnjenje koje je uzeto jeste, da je on rođen kao primitivac, islamista, anti-semit, a ne kao neko ko uzima svoju zemlju.**

Pored suprotstavljanja cionizmu ovi mislioci, stratezi i pisci, imaju dosta drugih zajedničkih stavova. Najveći zajednički imenilac među njima je taj što je svaki od njih optužen za antisemitizam. Bilo koji od njih koji je upotrebljavao historijske činjenice i dokumenta u vezi događaja u Palestini, a potom na osnovu toga pisao članak ili knjigu dajući kritike na račun cionizma je optuživan za antisemitski stav. Posljednji primjer je britanski televizijski kanal BBC. Članovi redakcije koji su pripremali dokumentarnu emisiju o masakrima u Sabri i Šatili koji su se desili u izbjegličkim kampovima 1982. godine. Svi oni uključujući i direktore koji su bili odgovorni za prijenos emisije su od strane izraelske vlade bili optuženi za antisemitizam. To je ustvari tehnika cionista I procionista za klevete i neutralizaciju onih koji daju kritike na račun cionizma. U cilju ogovaranja cionisti su čak izumjeli naziv za takve Jevreje rekavši da su to: "Jevreji koji sami sebe mrze.” Ovaj termin se također upotrebljava prilikom opisa Židova koji daju kritike na račun Izraela, a sve u cilju njihovog predstavljanja u liku izdajica koji imaju psihološke poremećaje. Cionisti koji daju takve izjave bez sumnje žele da sabotiraju rad svojih oponenata.

Zapravo, takve optužbe koje su bazirane na rasi, a posebno kada su u pitanju muslimani, nemaju podloge i logike po mišljenju nemuslimana, jer se svako rasističko mišljenje ili gledište može braniti. Ovo je zaista historija potvrdila. Islamski svijet nikada nije vidio nešto slično srednjovjekovnoj evropskoj praksi inkvizicije koja je prerasla u vjerski fanatizam i dosta skoriji nastanak antisemitizma (rođen sa rasističkim vjerovanjem) u Sovjetskom Savezu, istočnoj Evropi I nacističkoj Njemačkoj. Sukob između Židova I muslimana na bliskom Istoku, koji do današnjih dana traje, rezultat je nekih židovskih pristalica cionističkog rasizma i antireligijske ideologije, a ne akcije muslimana.

Izraelski vojnici odbijaju da služe u okupiranoj teritoriji

Prateći rat koji se dogodio 1967. godine, jedan od vodećih izraelskih intelektualaca Yeshayahu Leibowitz je naglasio da se Izrael mora povući sa okupiranih teritorija kako bi se zaustavilo krvoproliće. On je napisao da je jedini put sprječavanja destrukcije Izraelaca, da 500 vojnika koji su stacionirani u okupiranoj teritoriji imaju snage kazati "nećemo služiti ovdje", i da se nakon toga povuku.

U danima kada je počela Intifada al-Akse (počela je septembra 2002.) i Izraelska odmazda prerasla sve više i više u nasilje, tada se grupa izraelskih vojnika odazvala njegovom prijedlogu. Sredinom Januara 2002. grupa izraelskih vojnika, njih oko 25, je napisala otvoreno pismo izraelskoj štampi rekavši da odbijaju služenje u okupiranoj teritoriji. To odbijanje nije bilo presedan, jer je u vrijeme invazije na Libanon 1982. godine, manja grupa vojnika odbila služenje u izraelskoj armiji, rekavši da ne žele biti dio genocida koji se vrši nad libanonskim civilima. Ova akcija vojnika koja je kasnije nazvana Yesh Gvul (Postoji ograničenje), je kulminirala njihovim hapšenjem. Vojnici koji su javno izrekli svoj stav u januaru 2002. godine, još uvijek nisu dobili kaznene mjere. U februaru, njihov broj se povećao do 250

vojnika. Šta više, oni sada uživaju veliku podršku od mirovnih grupa, nevladinih organizacija, vjerskih lidera i običnih građana Izraela i Palestine.

Vojnici su u svojoj izjavi naglasili da je izraelska vojska brutalna i nemilosrdna prema Palestincima u Okupiranoj teritoriji i, da ono što se dešava tamo, narušava ljudski dignitet, te da ta zbivanja, u krajnjoj instanci, nemaju nikakve veze sa obranom Izraela. Nastavljajući svoju izjavu oni kažu: "Nećemo nastaviti bobu za dominaciju nad teritorijem koji je van granica zacrtanih 1967. godine, niti ćemo protjerivati narod, moriti ga glađu i ponižavati ga. Potpisnik po imenu Shuki Sadeh je u izjavi za izraelski časopis pojasnio svoj stav kada su izraelski vojnici otvorili vatru na palestinsku djecu. Kako se tada osjećao, on to dočarava ovim riječima: "Ono što me je jednom naljutilo jeste izjava jednog od naših vojnika: „Dakle, to je bio još jedan Arap koji je nestao."

Ariel Shatil, vodnik artiljerije koji je tada dao opoziv izjavio je da Palestinci prvi pucaju, a da Izraelci samo odgovaraju na vatru, zapravo: "Mi ćemo otpočeti paljbu, a oni će na nju odgovoriti." U brošuri koja je pripremljena za vojnike koji i dalje ostaju u službi u tom području se naglašava sljedeće:

"Kada uzimate udjela u bespravnom ubijanju (u vojničkoj terminologiji to je nazvano likvidacijom), kada uzimate udjela u demoliranju kuća u dijelovima grada, kada otvarate vatru na nenaoružanu civilno stanovništvo, ili na domove, kada čupate voćnjake, kada sprječavate dotok hrane ili medicinske pomoći, tada uzimate udjela u akcijama koje su u međunarodnim konvencijama (kao što je četvrta ženevska konvencija) i u izraelskom zakonu definirane kao ratni zločin.

Vojnik po imenu Asaf Oron kojem je trebalo dosta vremena da odluči da ne služi u armiji, prepričava da su događaji kojima je bio svjedok bili ekstremni i brutalni. On pojašnjava svoja iskustva i govori nam kakvo rješenje vidi:

U redovnom saobraćanju autobusa do Pojasa Gaze, vojnici su se takmičili ko će tokom Intifade biti veći heroj u pričama ubijanja i premlaćivanja. (u slučaju da nisi shvatio smisao riječi: premlaćivanje u književnom smislu označava smrtonosnost: to je premlaćivanje do smrti)…

Kako je vrijeme odmicalo, tako je i stepen ludila, mržnje i pobude rastao. Tim ritmom su i generali vodili izraelsku obrambenu armiju u terorističku organizaciju i ja sam tada shvatio da nisam sam… **svi mi vjerujemo u Boga… vjerujemo da tamo neće postojati soba za određenu plemensku šifru, jer je plemenska šifra obična kamuflaža idolatrije, one idolatrije s kojom ne smijemo biti u dodiru. Oni koji nam nude takvu vrstu idolatrije i obožavanja će završiti onako kako završava žrtva paljenica.**

Citat iz otvorenog pisma vojnika

Mi, ratni oficiri i vojnici koji smo svake godine unatoč našim dragocjenim životima, služili po dugi niz sedmica državi Izrael, bili smo u rezervnoj službi širom Okupirane teritorije izdavajući naređenja i upute koje nisu imale blage veze sa zaštitom naše države. Jedina želja je bila stalna kontrola nad Palestinskim narodom.

Mi, čije su oči tačno na obje strane, vidjele krvavi danak ove okupacije.

Mi, koji smo osjetili izdavanje komandi u Teritorijima, tokom odgajanja u ovoj zemlji upili smo naredbu: sve vrijednosti uništi.

Mi, koji sada razumijemo da je cijena okupacije gubitak identifikacije ljudskog karaktera i korumpiranost cijele izraelske zajednice.

Mi, koji znamo da okupirane teritorije nisu Izrael i da će na kraju naseljavanja rezultat biti evakuacija.

Mi, ovim izjavljujemo da nećemo nastaviti rat za naseljavanje.

Mi nećemo nastaviti borbu za dominaciju nad granicama koje nisu utvrđene 1967. godine, niti ćemo nastaviti protjerivanje, mućenje glađu i ponižavanje ljudi.

Mi, ovim izjavljujemo da ćemo nastaviti služenje izraelskim obrambenim snagama u bilo kojoj misiji koja služi izraelskoj odbrani.

Misija okupacije i nasilja ne služi ovom cilju i nećemo uzeti udjela u njoj.

Gledište na Izrael Jonathana Sacksa britanskog poglavara rabina

Jaka kritika unutar jevrejske zajednice protiv izraelske politike je upućeno od strane profesora Jonathana Sacksa, britanskog poglavara rabina. U intervjuu koji je izašao u The Guardianu 27. augusta, 2002. godine, Sacks je oštro kritikovao Izrael, rekavši da je država usvojila "neuvjetan" stav sa najdubljim idealima Judaizma i da je tekući konflikt sa Palestincima korumpiranje izraelskog društva.

Sacks, koji je 1991. godine došao za poglavara rabina britanskih ortodoksnih Jevreja i koji je bio vođa 280.000 članova židovske zajednice u Britaniji je poznat kao odani pomagač Izraela i kao veteran koji je radio na uspostavi mira u zemlji, u intervjuu kaže: "Smatram da trenutna situacija nije ništa manje od tragične. Ona u dugom toku tjera Izrael u anksioznom položaju zajedno sa našim najvećim idealima.” On dodaje da: "postoje stvari koje su se dnevno događale i učinile da se kao Jevrej nelagodno osjećam.” Želio je kazati da je duboko potresen nad scenama izraelskih vojnika koji su nad ubijenim palestinskim leševima pozirali fotografima.

U optužbi na izraelsko divljanje poglavar rabina nas u ime judaizma podsjeća na važne činjenice: nije dopušteno pravom

muslimanu, niti pravom Jevreju da prolijeva nevinu krv. Sve božanske religije zabranjuju nasilje, rat, nepravedno ubijanje, a naređuju mir i pomaganje onima koji su potrebni pomoći.

Jonathan Sacks, naglašava također da Izraelci koji su vjekovima živjeli u disperziji, moraju vrlo dobro razumjeti loše stanje Palestinaca: Ne možeš zaboraviti naredbu koja se 36 puta spominje u Mojsijevim knjigama: „Ti si prognan da bi znao kakav je osjećaj prognanog." Ja to smatram osnovnim projektom države koji je autentičan judejskom pravilu.

U istom intervjuu, Sacks je također, odgovorio na pitanje vezano za tajni susret u vrijeme konferencije vjerskih lidera sa Abdullahom Javadi-Amolijem, jednim od visokih duhovnih vođa u Iranu, koja je održana 2000. godine. Vrlo interesantno je naglasio.

Za par minuta smo pronašli zajednički jezik jer smo određene stvari vrlo ozbiljno tretirali: ozbiljno smo tretirali vjeru i Tekstove. To je zajednički jezik kojeg vjernici dijele.

Riječi poglavara rabina gospodina Sacksa su primjer mirnog dijaloga koji se mora uspostaviti između muslimana i Jevreja (i naravno kršćana). Sve tri vjere posjeduju pravdu, poštenje, izbavljenje ugroženih, mir i ljubav. Pripadnici sve tri religije vjeruju u Boga, vole iste poslanike, pa nema razloga za neprijateljstvo među njima.

Islamsko viđenje Židova

Svaki musliman osjeća prirodnu i zakonsku odgovornost naspram cionističkog terora koji se u praksi sprovodi nad Palestincima. Dakako, neophodno je sada, i u svim slučajevima, stati uz pravdu i djelovati bez predrasuda. Svaki musliman je dužan zabraniti nasilno i nepravedno tretiranje nevinih Jevreja, a naročito onih koji se protive cionističkim Jevrejima. Antisemitizam i sve vrste rasizma su u

oprečnosti sa islamskim kodeksima. Muslimani moraju ustati protiv svake vrste genocida, torture, nasilja i ne smiju diskriminirati nikoga na bazi religije, rase, već to moraju osuditi. Protivljenje cionizmu ne smije biti alibi za mržnju svih Jevreja.

Istovremeno, drugi primjeri rasizma, kao što je prema crnim Afrikancima, su devijacije potekle iz sujevjerja raznih ideologija koje ne spadaju u okviru objavljenih božanskih religija. Takva sujevjerja sankcioniraju raznolikost u mišljenjima i socijalnim modelima, što je u očitoj oprečnosti sa kur'anskim kodeksima. U korijenu antisemitizma se nalaze osjećaji neprijateljstva, nasilja i nemilosrđa. Na suprotnoj strani Kur'an pripovijeda poniznost, ljubav prema drugim, sažaljenje i milosrđe. On naređuje muslimanima da budu pravedni, i ako je potrebno, da oproste svojim neprijateljima: *"O vjernici, dužnosti prema Allahu izvršavajte, i pravedno svjedočite! Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete! Pravedni budite, to je najbliže čestitosti, i bojte se Allaha, jer Allah dobro zna ono što činite! (Kur'an: 5:8)* Šta više, *«ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini – kao da je sve ljude poubijao." (Kur'an: 5:32)*

Radi toga je ubistvo čak jedne nevine osobe zločin koji se ne može opravdati.

Postojanje raznih rasa i ljudi na Zemlji nije razlog započinjanja rata, već je ono radije eksponiranje heterogenosti koja označava ljepotu Božjeg stvaranja i darežljivosti. Fizičke razlike kod ljudi nisu markantne kod Boga, i svi muslimani vrlo dobro znaju da je bogobojaznost jedina odlika kod ljudi. Tu istinu Bog u Kur'anu navodi:

"O ljudi, Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo i na narode i plemena vas dijelimo da biste se upoznali., najugledniji kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji, Allah, uistinu, sve zna i nije Mu skriveno ništa." (Kur'an: 49:13)

Kao što Kur'an ne pravi razliku između rasa i etničkih skupina, on također hrabri ljude različitih vjerovanja da žive u miru i harmoniji u istoj zajednici. Drugo glavno načelo Kur'ana jeste da se ljudi ne smiju

tretirati kao klasa zato što pripadaju određenoj rasi, ljudima ili religiji. U svakoj zajednici postoje dobri i loši ljudi i to Kur'an izjavljuje. Tako Kur'an navodi za primjer dio kršćana i Jevreja koji su neprijateljski nastrojeni prema Bogu i religiji, ali nakon toga kaže sljedeće:

„Ali nisu svi oni isti. Ima ispravnih sljedbenika Knjige koji po svu noć Allahove ajete čitaju i mole se; oni u Allaha i u onaj svijet vjeruju i traže da se čine dobra djela, a od nevaljalih odvraćaju i jedva čekaju da učine dobročinstvo; oni su čestiti; bilo kakvo dobro da urade, biće za nj nagrađeni. – A Allah dobro zna one koji se Njega boje." (Kur'an: 3:113-115)

Muslimani ne mogu podržavati neprijateljstvo prema Jevrejima na bazi religije, jer se muslimani boje Boga i poštuju kur'anske kriterije. Zato je naše poimanje sukoba između Izraelaca i Palestinaca potkrijepljeno upravo ovakvom tezom. Ono nije upereno protiv Jevreja i judaizma, već protiv cionističke ideologije kojom upravljaju neki lideri koji žele formirati i uspostaviti rasističku i silničku vladu.

HISTORIJA JEVREJA

Kao što smo i ranije naveli i sada kažemo da je cijela palestinska zemlja sveta za Jevreje, kršćane i muslimane. Razlog tome je što su svi poslanici koje je Bog slao da opominju narod, proveli dio, ili cio svoj život na toj zemlji.

Prema historijskim studijama koje su bazirane na arheološkim nalazima i svetim Tekstovima, poslanik Ibrahim ju u devetnaestom vijeku p.n.e. sa svojim sinovima i malim brojem pristalica prvi emigrirao u Palestinu koja se tada zvala Kan'an. Kur'anski komentari ističu da je Ibrahim, a.s., (Abraham) izgleda živio u palestinskom području koje se danas naziva Al-Halil (Hebron). On se tu nastanio sa poslanikom Lutom, a.s. (Lot). Njegovu migraciju Kur'an ovako opisuje:

«O vatro», - rekosmo Mi – postani hladna, i spas Ibrahimu!» I oni htjedoše da mu postave zamku, ali ih Mi onemogućismo i spasismo i njega i Luta u zemlju koju smo za ljude blagoslovili.” (Kur'an, 21:69-71)

Područje koje je opisano kao *«Zemlja koju smo Mi blagoslovili»* u raznim tumačenjima Kur'ana je spomenuta kao palestinska zemlja.

Prije pojave Ibrahima, a.s., stanovnici Kan'ana (Palestinci) su bili idolopoklonici. On ih je uvjeravao da se klone idolatrije i da prepoznaju jednog i jedinog Boga. Prema historijskim izvorima, on je svoju ženu Hadžer i sina Ismaila (Ishmael) smjestio u Meki i njenoj okolini, dok je svoju drugu ženu Saru i sina Ishaka (Isaac) ostavio u Kan'anu. Isto tako Kur'an navodi da je poslanik Ibrahim neke svoje

sinove smjestio u blizini Bejtu-l-harama koji je prema tumačenju Kur'ana lociran u dolini Mekke.

"Gospodaru naš, ja sam neke potomke svoje naselio u kotlini u kojoj se ništa ne sije, kod Tvoga Časnog hrama, da bi, Gospodaru moj, molitvu obavljali; zato učini da srca nekih ljudi čeznu za njima i opskrbi ih raznim plodovima da bi zahvalni bili." (Kur'an, 14:37)

Međutim, Ishakov sin Ja'kub (Jacob) se iselio u Egipat za vrijeme kraljevskog postavljenja njegovog sina Jusufa (Joseph). (Ja'kubovi sinovi su također upamćeni kao «Djeca Izraela») Nakon Jusufovog izlaska iz zatvora i njegovog imenovanja za čuvara egipatskog trezora, Djeca Izraela su u Egiptu živjela u miru i sigurnosti.

Na neki način su se tokom vremena njihovi uvjeti promijenili tako da se faraon prema njima ophodio mnogo nasilno. U tom periodu je Bog poslao Musaa, a.s., (Mojsije), naredivši mu da ih izbavi iz Egipta. On je otišao faraonu i zamolio ga da ostavi paganska vjerovanja i da se posveti Bogu te da oslobodi Djecu Izraela koja su se, također, nazivala Izraelićanima. Ali je faraon bio grub i surov tiranin. On je porobio Djecu Izraela koja su za njega radila do smrti. Zatim je naredio egzekuciju muške djece. Nastavljajući svoju surovost on se, također, neprijateljski odnosio prema Musau, a.s. Da bi spriječio vjerovanje svojih sljedbenika, zapravo čarobnjaka u Musaa, a.s., on je naredio da im se unakrsno prekinu ruke i noge.

Iako je faraon odbio poziv, Musa, a.s., i njegov narod su uz pomoć Allahovih čuda 1250. godine prije nove ere, pobjegli u Egipat Oni su se nastanili na Sinajski poluotok i u istočnom Kan'anu. U Kur'anu se navodi kako je Musa, a.s., naredio Djeci Izraela da uđu u Kan'an:

"O narode moj, uđite u Svetu zemlju, koju vam je Allah dodijelio, i ne uzmičite nazad, pa da se vratite izgubljeni." (Kur'an, 5:21)

Nakon Musaa, a.s., Izraelićani su nastavili živjeti u Kan'anu (Palestini). Vraćajući se ponovo na historijske izvore saznajemo da je Davud, a.s., (David) postao kralj Izraela i da je formirao veoma jako

kraljevstvo. Za vrijeme vladavine njegovog sina Sulejmana (Solomon), granice Izraela su se proširile od rijeke Nil na jugu do Eufrata na sjeveru, odnosno do današnje Sirije. To je bio veličanstveni period za izraelsko kraljevstvo obzirom na ostale mnoge oblasti, a posebno arhitekturu. U Jerusalimu je Sulejman imao sjajnu palaču i građevinu hrama. Nakon njegove smrti, Bog je slao Djeci Izraela mnogo poslanika, međutim u većini slučajeva oni ih nisu slušali već su se protiv Boga bunili.

Kao rezultat njihove izrođenosti, izraelsko kraljevstvo se raspalo i postalo okupirano od strane raznih idolopoklonika, tako da su Izraelićani, također, poznati kao Jevreji, ponovo postali porobljeni. Kada je Palestina okupirana od strane rimske imperije, poslanik Isa, a.s., (Isus) je došao i ponovo pozvao Djecu Izraela da napuste svoju oholost, sujevjerje i buntovništvo, te da žive prema Božjoj vjeri. Nekoliko Jevreja je povjerovalo u njega, ali ga je većina Djece Izraela negirala. Kako nam Kur'an kazuje za njih saznajemo: *"Jezikom Davuda i Isaa, sina Merjemina, prokleti su oni od sinova Israilovih koji nisu vjerovali – zato što su se bunili i uvijek granice zla prelazili." (Kur'an, 5:78)* Nakon nekoliko vremena Bog je kaznio Jevreje tako što su ih Rimljani sve protjerali iz Palestine.

Naš cilj za ovo poduže objašnjenje jeste ukazivanje da pretpostavka «Palestina od Boga obećana zemlja Jevrejima» nije istinita. Ova tema će biti podrobnije ispitivana u poglavlju koji govori o cionizmu. Cionisti gledaju na koncept o «Izabranom narodu», i «Obećanoj zemlji», kroz rasistička sočiva. Prema toj tvrdnji, svako ko vodi porijeklo od Jevreja je «odabran» i posjeduje «obećanu zemlju». Ali, očima Boga rasa nema nikakve vrijednosti, već su vrijedni bogobojaznost i pravednost. U očima Boga, jedino je odabran onaj koji nastavi slijeđenje Ibrahimove vjere bez obzira koje rase bio.

Kur'an, također, akcentira ovu činjenicu. Bog objavljuje da Jevreji nisu Ibrahimovi nasljednici koji se hvale da su «Djeca Ibrahimova», već su to muslimani koji žive u skladu njegove vjere: *"Ibrahimu su od ljudi najbliži oni koji su ga slijedili, zatim ovaj vjerovjesnik i vjernici. – A Allah je zaštitnik vjernika." (Kur'an, 3:68)*

MUSLIMANSKA PALESTINA

Od samog početka islamske historije, Palestina, a posebno grad Jerusalim, je bila sveta za muslimane. Nasuprot kršćanima i Jevrejima, muslimani su izrazili svoju pažnju prema svetosti Palestine i želju da donesu mir u tu oblast. U ovom poglavlju mi ćemo navesti par primjera koji govore o toj činjenici.

Isa, a.s., (Isus), inače jedan od poslanika koji su poslati Jevrejima, je napravio krupan preokret u jevrejskoj historiji. Kada su ga Jevreji odbili povjerovati nakon toga su protjerani iz Palestine i bili suočeni sa velikim nesrećama. Njegove pristalice su kasnije prozvani kršćanima. Međutim, religija koja se danas naziva kršćanstvom je formirana od strane drugog čovjeka koji se zvao Pavle. On je dodao svoju ličnu viziju Isusa na originalno učenje i formulirao novu doktrinu po kojoj Isus nije definiran kao poslanik ili mesija – što zapravo jeste – već kao božanska figura. Nakon dva i po stoljeća rasprave među kršćanima, Pavlovo učenje je umetnuto u doktrinu trojstva. To je bilo izobličenje Isusovog učenja i njegovih prvih pristalica. Nakon toga, Bog je objavio Kur'an Poslaniku Muhammedu, s.a.v.s., kako bi pripovijedao islam – vjeru Ibrahima, Musaa i Isaa – cijelom čovječanstvu.

Jerusalim je iz dva razloga svet za muslimane: prvi je taj što je on bio prva kibla muslimanima u toku namaza, a drugi razlog je što je on mjesto mi'radža najveće mu'džize koja je predstavljena Muhammedu, s.a.v.s., kada je u jednoj noći prešao iz Mesdžidu-l-harama u Mesdžidu-l-aksa i uspio se u Džennet.

Taj događaj Kur'an ovako opisuje:

“Hvaljen neka je Onaj koji je u jednom času noći preveo Svoga roba iz hrama časnog u Hram daleki, čiju smo okolinu blagoslovili kako bismo mu neka znamenja naša pokazali. – On, uistinu, sve čuje i sve vidi.” (Kur'an, 17:1)

Kada se u Kur'anu govori o Palestini, većinom se Poslaniku, a.s., kaže da je ona «blagoslovljena okolina» (17:1). Kada se u Kur'anu govori o Mesdžidu-l-aksa kaže se da je to zemlja *“koju smo za ljude blagoslovili.”* (21:71). Govoreći o egzodusu poslanika Ibrahima i Luta ta ista zemlja je opisana kao *“zemlja koja je za svakog blagoslovljena.”* Istovremeno je cijela Palestina bitna za muslimane jer su mnogi jevrejski poslanici baš u njoj živjeli i borili se u ime Boga, svoje živote polagali, ili umirali, te bili u njoj sahranjeni.

Stoga, nije čudo što su u proteklih 2.000 godina jedino muslimani bili snaga koja je donosila mir Jerusalimu i Palestini.

Halifa Omer donosi mir i pravdu Palestini

Nakon što su Rimljani protjerali Jevreje iz Palestine, Jerusalim sa okolinom je bio napušten.

Međutim, nakon što je rimski imperator Konstantin prihvatio kršćanstvo, (312), Jerusalim još jednom postaje centralni interes. Rimljanski kršćani su sagradili crkve u Jerusalimu i grad pretvorili u kršćanski grad. Palestina je postala rimljanska (bizantinska) teritorija sve do sedamnaestog vijeka, kada je na kratko postala dio perzijske imperije. Najzad Bizantinci su je povratili.

Glavni preokret u palestinskoj historiji predstavlja 637. godina kada je Palestina došla pod kontrolom muslimana. Taj događaj je donio mir i harmoniju Palestini u kojoj su prije toga vjekovima na sceni bili ratovi, izgnanstva, progonstva i masakri. Šta više, svaki put kada je mijenjana vlast u njoj, što je bilo frekventno, ona je bila svjedok novim

brutalnostima. Pod muslimanskom vlašću njeni stanovnici, bez obzira na vjerovanja, su zajedno živjeli u miru i harmoniji.

Palestina je osvojena od strane drugog halife Omera ibn Al-Hattaba. Kada je on ušao u Jerusalim svim stanovnicima je pokazao značenje tolerancije, zrelosti i blagosti, bez obzira na vjeru koju su ispovijedali. To je bio znak njihove lijepe i nove budućnosti. Vodeća britanska komentatorka religija, gospođa Karen Armstrong u svojoj knjizi Sveti Rat, ovako opisuje osvajanje Jerusalima od strane Omera, r.a.

Halifa Omer je u Jerusalim ušao na bijeloj kamili uz pratnju mirovnog sudije grada, grčkog patrijarha Sofronija. Halifa je odmah zamolio da ga odvedu do Mesdžidu-l-aksa i tamo je na mjestu Muhammedovog noćnog putovanja kleknuo moleći se Allahu. Patrijarh je to sa zebnjom posmatrao. Mislio je da taj čovjek mora biti isti onaj na kojeg je nagovijestio poslanik Danijel, rekavši da će ući u hram. To mora da je antikrist koji će navijestiti posljednje Dane. Omer je potom upitao za kršćanske svetinje i dok je bio u crkvi Svetog groba, nastupilo je vrijeme muslimanske molitve. Patrijarh ga je uljudno pozvao da obavi molitvu tu gdje se nalazi, ali Omer je isto tako uljudno to odbio. Ako bih se ja pomolio u crkvi, objašnjava on, muslimani bi to upamtili pa bi na tom mjestu sagradili džamiju što bi značilo da žele porušiti crkvu Svetog groba. Umjesto toga Omer je otišao da se pomoli nedaleko, ali na dovoljnoj distanci od crkve. Nasuprot Svetog groba još postoji mala džamija koja je podignuta posvećena halifi Omeru.

Druga velika Omerova džamija je sagrađena na mjestu Uzvišenog hrama kako bi se obilježilo muslimansko osvajanje, zajedno sa Mesdžidu-l-aksa koja se pamti po Muhamedovom noćnom putovanju. Niz godina su kršćani koristili prostor porušenog jevrejskog hrama kao gradsku deponiju smeća. Halifa je vlastitim rukama pomagao muslimane u otklanjanju đubrišta i na tom mjestu su muslimani podigli dva svetilišta kako bi zasadili islam u trećem gradu po važnosti za islamski svijet.

Ukratko rečeno muslimani su donijeli civilizaciju u Jerusalim i u cijeloj Palestini. Umjesto držanja uvjerenja koje ne bi pokazivalo

poštivanje prema svetim vrijednostima drugih ljudi, i umjesto ubijanja ljudi iz prostog razloga što slijede različitu vjeru, islamska pravda, tolerancija i moderna kultura je donijela mir i harmoniju u muslimanskom, kršćanskom i Jevrejskom području i zajednici. Muslimani nisu nikada pribjegavali kampanjama nasilnog preobražaja. Nasuprot tome, kada su neki nemuslimani vidjeli da je islam istinita vjera u nju su slobodne volje prešli.

Taj mir i harmonija su trajali onoliko dugo koliko su muslimani upravljali područjem. Međutim, krajem jedanaestog stoljeća vanjske osvajačke vojske iz Evrope su ušle u područje i svirepo i divlje, kako prije nije niko vidio, opljačkali civiliziranu zemlju Jerusalim. To su bili krstaški osvajači.

Krstaško divljaštvo i Salahudinova pravda

U vrijeme dok su palestinski Jevreji, kršćani i muslimani živjeli zajedno u miru, Papa je odlučio organizirati krstaški rat. Odazivajući se na poziv Pape Urbana II, 27. novembra 1095. godine na svećeničkom saboru više od 100.000 Evropljana je krenulo na Palestinu da bi «oslobodili» Svetu Zemlju od muslimana i da bi našli basnoslovno bogatstvo Istoka. Nakon dugog i tegobnog putovanja i mnogo pljačke i ubistva tokom putovanja, oni su 1099. godine osvojili Jerusalim. Grad je pao nakon blizu pet nedjelja opsade. Kada su križari ušli u njega izvršili su divljačka krvoprolića. Svi jerusalimski muslimani i Jevreji su stavljeni pod mač.

Prema riječima jednog historičara: «Oni su ubijali sve Saracene i Turke, bez obzira muškarce ili žene, na koje su naišli….” Jedan od krstaša po imenu Rejmond od Agile se tom nasilju dičio:

Bilo je predivnih prizora koje si mogao vidjeti. Neki od naših ljudi (a to je bilo mnogo sažaljivo) je kidao glave svojih neprijatelja. Drugi su ih pak pogađali strijelama, tako da su padali sa kula; neki su ih

bacanjem u vatru duže mučili. Tuce glava ruku i nogu su se mogle vidjeti na ulicama grada. Bilo je neophodno da se raskrči put od tijela ljudi i konja. Ali to su bile male stvari naspram onoga šta se desilo kod Solomonovog hrama, na mjestu gdje su vjerske sluge normalno pjevali… u hramu i predvorju Solomona, čovjek je jahao u krvi do koljena.

Tijekom dva dana križari su na barbarski način koji je malo prije opisan, ubili blizu 40.000 muslimana. Mir i harmonija koja je za vrijeme Omera vladala Palestinom, nestala je u teškim pokoljima.

Križari su proglasili Jerusalim za svoju prijestolnicu i formirali latinsko kraljevstvo koje se protezalo od Palestine do Antioka. Ali njihova uloga u svemu tome je kratko trajala, jer je Salahudin sakupio sve muslimanske kraljevine pod svojom zastavom u svetoj bitci na Hattinu koja se odigrala 1187. godine. Nakon te bitke dva lidera kršćanske armije Rejnald od Čatilona i Kralj Gaj su dovedeni pred Salahudinom. On je pogubio Rejnalda od Čatilona koji je bio sramni krivac za teške zločine koji su učinjeni prema muslimanima, ali je kralja Gaja pustio da ode, jer nije počinio takve zločine. Palestina je još jednom vidjela pravo značenje istine.

Tri mjeseca nakon Hattina, tačno u istom danu kada je Poslanik Muhammed, a.s., obavio noćno putovanje kroz nebesa iz Mekke u Jerusalim, Salahudin je ušao u Jerusalim i oslobodio ga od krstaške okupacije duge 88 godina. Nasuprot krstaškog «oslobođenja» Jerusalima, Salahudin nije takao ni jednog kršćanina u gradu otklanjajući na taj način njihovo strahovanje da će biti masakrirani. On je samo naredio da svi latinski kršćani (katolici) napuste Jerusalim. Pravoslavnim kršćanima koji nisu bili križarije bilo dozvoljeno da ostanu i da se mole kako žele.

Drugo zauzeće Jerusalima, Karen Armstrong opisuje sljedećim riječima: Salahudin je 2. oktobra 1187. sa svojom armijom kao osvajač ušao u Jerusalim i za narednih 800 godina Jerusalim je ostao muslimanski grad. Salahudin je održao svoju riječ i osvojio grad u skladu najviših islamskih ideala. On se nije osvećivao za masakr koji je počinjen 1099. godine, već je ispoštovao kur'anski savjet: (16:127) i

kada je on spriječio ubijanja neprijateljstva su prestala (2:193-194) Ni jedan jedini kršćanin nije ubijen i nije bilo otimačine. Otkupnine su smišljeno bile veoma niske… Salahudin je često puta plakao zbog stanja familija koje su ostale razdvojene i mnogo njih je kao što Kur'an nalaže besplatno oslobodio, iako je dugo imao problema sa svojim riznicama. Njegov brat Adil je bio jako uzbuđen stanjem zatvorenika, tako da je zamolio Salahudina za hiljade njih da ih otkupi pa ih je nakon toga sve oslobodio. Svi muslimanski lideri su posmatrali sa čuđenjem bogate kršćane koji bježe sa svojim bogatstvom koje je moglo osloboditi sve zatvorenike. Patrijarh Heraklije je platio svojih deset dinara otkupnine kao svi drugi, čak mu je obezbijeđena specijalna pratnja koja je čuvala njegovu riznicu tokom putovanja do Tira. Ukratko rečeno, Salahudin i njegova armija se veoma milostivo i pravedno odnosio naspram kršćana i pokazao više sažaljenja prema njima od njihovih vlastitih vođa.

Nakon Jerusalima križari su nastavili svoje barbarstvo, a muslimani svoju pravdu u drugim gradovima Palestine. Ričard Lavlje Srce, inače čovjek koji je poznat kao veliki heroj u britanskoj historiji, je u zamku Akre 1194. podmuklo pogubio 3.000 muslimana među kojima je bilo mnogo žena i djece. Iako su muslimani svjedočili to divljaštvo, oni nikada nisu uzvratili istom mjerom. Radije su poštivali Božje komande: *"I neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite, zato što su vam spriječili pristup Časnom hramu, nikako ne navede da ih napadnete!» (Kur'an, 5:2)* Također, nikada nisu upotrebljavali silu prema nevinim ljudima. Dakako, oni nikada bespotrebno nisu pribjegavali nasilju, čak ni prema poraženoj krstaškoj vojsci. Krstaško divljaštvo i muslimanska pravda su još jednom otkrili historijsku istinu: administracija koja je sagrađena na islamskim principima dopušta ljudima različitih vjera da zajedno žive. Ta činjenica se nakon Salahudina protezala kroz svih 800 godina, tačnije tokom cijelog otomanskog perioda.

Pravedna i tolerantna vladavina otomanske imperije

Sultan Selim je 1514. godine osvojio Jerusalim sa okolinom i upravo tada je počela otomanska vladavina u Palestini. Kao i u drugim otomanskim državama ovaj period je omogućio Palestini da uživa mir i stabilnost, nasuprot činjenici da su u njoj živjele jedna pored druge tri različite religije.

Otomansko carstvo je vođeno «nacionalnim sistemom.” Osnovna karakteristika u tome je bila da su ljudi različitih vjera mogli živjeti sukladno principima svoje vjere i legalnih sistema. Kršćani i Jevreji koje Kur'an naziva onima kojima je Knjiga data, su u otomanskoj zemlji našli toleranciju, bezbjednost i slobodu.

Najvažniji razlog tome je što je otomansko carstvo, inače islamska država kojom su upravljali muslimani, nije imalo pretenzija natjerati građane da prihvate islam. Nasuprot tome, vidi se da su donijeli mir i sigurnost za nemuslimane i prema njima se korektno odnosili tako da su oni bili zadovoljni islamskom vladavinom i pravdom.

U isto vrijeme su ostale veće države imale nasilni, opresivni i netolerantni sistem vladavine. Španija nije mogla tolerirati postojanja muslimana i Jevreja na njenoj teritoriji, već je nad njima počinila veliko nasilje. U mnoge druge evropske zemlje Jevreji su, maltretirani samo zato što su bili Jevreji. (Oni su natjerani da žive u getoima), gdje su nekada bivali žrtve masovnih pogubljenja. Kršćani ne mogu čak živjeti zajedno sa sobom: borbe između protestanata i kršćana koje su se dešavale tijekom šesnaestog i sedamnaestog stoljeća su otjerale Evropu u krvava bojna polja. Rat koji je trajao 30 godina je upravo proizvod tog konflikta. Rezultat toga rata je taj što je centralna Evropa postala poprište, a samo u Njemačkoj je 5 miliona ljudi (trećina stanovništva) iščezlo.

Nasuprot tim brutalnostima, otomansko carstvo i druge muslimanske države su svoju vlast osnovale na kur'anskim naredbama tolerancije, pravde i humanog upravljanja. Razlog pravde i civilizacije

koja je predstavljena preko Omera, r.a., Salahudina, otomanskih sultana i mnogih muslimanskih vođa, a koja je danas primljena od strane Zapada, leži u njihovom punom vjerovanju u kur'anske naredbe od kojih možemo navesti sljedeće:

„Allah vam zapovijeda da odgovorne službe onima koji su ih dostojni povjeravate i kada ljudima sudite da pravično sudite. Uistinu je divan Allahov savjet! – A Allah sve čuje i vidi. (Kur'an, 4:58)

„O vjernici, budite uvijek pravedni, svjedočite Allaha radi, pa i na svoju štetu ili na štetu roditelja i rođaka, bio on bogat ili siromašan, ta Allahovo je da se brine o njima! Zato ne slijedite strasti – kako ne biste bili nepravedni. A ako budete krivo svjedočili ili svjedočenje izbjegavali, - pa, Allah zaista zna ono što radite." (Kur'an, 4:135)

„Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone – Allah, zaista, voli one koji su pravični." (Kur'an, 60:8)

„A ako se dvije skupine vjernika sukobe, izmirite ih; a ako jedna od njih ipak učini nasilje drugoj, onda se borite protiv one koja je učinila nasilje sve dok se Allahovim propisima ne prikloni. Pa ako se prikloni, onda ih nepristrano izmirite i budite pravedni; Alah, zaista pravedne voli." (Kur'an, 49:9)

U politici postoji fraza koja glasi «snaga korupcije». To znači da svako ko posjeduje političku snagu na neki način korištenjem svojih prilika i mogućnosti postaje korumpiran. Ovo se zaista odražava na mnoge ljude jer oblikuju svoj moral prema socijalnom pritisku. Drugim riječima, izbjegavaju nemoral bojeći se društvene osude ili kazne. Njima vlast garantira snagu i smanjuje važnost društvenih pritisaka nad njima. Rezultat tome je da postaju korumpirani ili se lahko nagode sa svojim moralom. Ako posjeduju apsolutnu vlast, oni na taj način postaju diktatori i mogu pokušati da zadovolje vlastite želje na bilo koji način.

Zakon o korupciji se nije aplicirao jedino na ljude koji vjeruju u Allaha i koji su prigrlili svoju vjeru iz straha i ljubavi prema Bogu i koji

žive sukladno vjeri. Njihov moral nije definiran od strane društva, niti čak najviša vlast na njega ne može utjecati.

Bog u jednom ajetu kaže:

„One koji će, ako im damo vlast na zemlji, molitvu obavljati i milostinju udjeljivati i koji će tražiti da se čine dobra djela, a odvraćati od nevaljalih – a Allahu se na kraju sve vraća." (Kur'an, 22:41)

U Kur'anu Bog predstavlja Davuda, a.s., kao primjer idealnog vladara, pojašnjavajući pri tom kako je s pravdom sudio između onih koji su došli da im se sudi. Također se vidi kako se on s kompletnom pokornošću molio Bogu. (Kur'an, 38:24)

Historija islama, koja inače odražava odgoj kome Bog uči muslimane u Kur'anu, je prepuna pravde, milosrđa, skromnosti i zrelih vladara. Sve dok se muslimanski vladari budu bojali Boga, ne mogu pasti u korupciju, uobraženost ili imati okrutan stav. Naravno da je bilo muslimanskih vladara koji su bili korumpirani i odvojeni od islamskog morala, ali su to izuzeci i odstupanje od norme. Prema tome, islam je dokazao da je jedini vjerski sistem koji nudi pravdu, toleranciju i sažaljiv način vladanja u zadnjih 1.400 godina.

Palestinska zemlja je testament islamskog pravednog i tolerantnog vladanja koje prima utjecaj mnogih različitih religija i ideja. Kao što smo ranije istakli, vlade Poslanika Muhammeda, a.s., Omera, Salahudina i turskih sultana su bile takve da su ih čak i nemuslimani prihvatali. Period pravednog upravljanja je trajao sve do dvadesetog stoljeća kada se muslimanska vladavina završila u 1917. godini i kada je područje gurnuto u haos, teror, krvoproliće i rat.

Jerusalim, centar tri religije je pod vladavinom Turaka iskusio najduži period stabilnosti u svojoj historiji. Tada je mir, izobilje i razvoj ušla u vlast i u cijelo carstvo. Kršćani, Jevreji, muslimani i njihova druga naimenovanja su bogoslužili kako su sami željeli. Oni su poštivali vlastita uvjerenja i slijedili svoje običaje i tradicije. To je bilo moguće jer su Turci vladali na način koji je donosilo red, pravdu, mir, prosperitet, tako da je prema tom uvjerenju tolerancija naspram njihovih posjeda bila sveta dužnost.

Mnogi historičari i politički istražitelji su zabilježili ovu činjenicu. Jedan od njih je ekspert za Bliski Istok i poznati profesor na Kolumbija Univerzitetu, gospodin Edvard Said. Potiče iz kršćanske porodice iz Jerusalima. Svoja istraživanja je nastavio u američkim univerzitetima, daleko od svoje zemlje. U intervjuu kojeg je dao izraelskom časopisu Hazaret preporučuje povratak «Otomanskog nacionalnog sistema», ako se želi uspostaviti trajni mir na Bliskom Istoku. Po njegovim riječima:

«Jevrejska manjina može opstati na putu sa drugim manjinama u arapskom svijetu, ako se uspostavi vlast kao što je bila u otomanskoj imperiji sa njihovim nacionalnim (milet) sistemom. Izgleda da je ono što su oni tada imali mnogo humanije od onog što mi danas posjedujemo."

Zaista, od kako se završila turska vladavina, Palestina nije nikada više bila svjedok drugog «humanog» upravljanja. U periodu između dva svjetska rata, Britanci su slomili Arape sa svojom strategijom «zavadi pa vladaj» i istovremeno ovlašćivala je cioniste koji su se kasnije i njima suprotstavljati. Cionisti su izazvali gnjev kod Arapa, a od 1930. godine u Palestini su na sceni sukobi između te dvije grupe. Cionisti su formirali terorističke grupe kako bi se borili protiv Palestinaca, i ubrzo nakon toga, počeli su također napadati Britance. Britanija je jednom digla ruke i odbila svoj mandat kojeg je imala u tom području 1947. pa su se sukobi pretvorili u rat, a izraelska okupacija i masakri koji se do današnjih dana nastavljaju, su postali ozbiljni.

Da bi u području još jednom zavladala humana vladavina, Jevreji moraju napustiti cionizam i cilj da «Palestina bude isključivo za Jevreje,» i moraju prihvatiti ideju dijeljenja zemlje sa Arapima pod jednakim uvjetima. Arapi moraju napustiti neislamske ciljeve kao što je «sužavanje Izraela sve do mora», ili «stavljanje svih Jevreja pod mač», i moraju prihvatiti ideju zajedničkog življenja sa njima. Prema Saidu, to bi značilo povratak otomanskog sistema koji je jedino rješenje da omogući zajednički, miran i bezbjedan život u području. Takav sistem

može kreirati ambijent regionalnog mira i bezbjednosti isto kao što je kreiran u prošlosti.

U posljednjem poglavlju ćemo ispitivati detalje ovog rješenja. Ali prije nego što to uradimo, hajde da preispitamo prošlost kako bi uočili nered i nasilje koje je obuzelo Palestinu nakon završetka muslimanske vladavine.

CIONIZAM – SEKULARNI NACIONALIZAM KOJI JE IZNEVJERIO JUDAIZAM

U posljednjoj dekadi devetnaestog stoljeća austrijski Jevrej novinar po profesiji Theodor Herzl (1860-1904) je u svjetsku agendu donio cionizam. Herzl je zajedno sa svojim drugovima imao veoma slabo vjerovanje. Oni su na jevrejstvo gledali kao na ime rasne pripadnosti, a ne kao na vjersku zajednicu. Oni su sugerirali da su Jevreji zasebna rasa od evropskih nacija i da je za njih nemoguće živjeti zajedno sa drugima, tako da moraju osnovati svoju vlastitu domovinu. Osnivač cionizma Therodor Herzl je mislio o Ugandi kao budućoj jevrejskoj državi i to je postalo poznato kao «Plan Uganda.” Cionisti su se kasnije odlučili na Palestinu. Razlog tome je taj što je Palestina smatrana kao «historijska domovina Jevreja,» što je za njih bilo važnije od bilo kojeg religijskog značaja.

Cionisti su učinili mnoge napore da bi privukli Jevreje da prihvate te nereligijske ideje. Nova svjetska cionistička organizacija je preuzela veliku propagandu u skoro svim zemljama u kojima je bilo Jevreja. Počeli su sa propagandom da Jevreji ne mogu mirno živjeti sa drugim narodima i da su oni posebna „rasa“. Prema tome, oni su otišli u Palestinu i tamo se naselili. Većina jevrejskih zajednica je ignorirala takve pozive.

Prema mišljenju izraelskog državnika Amnoma Rubinsteina: «Cionizam je revolt protiv njihove (jevrejske) otadžbine i protiv sinagoga rabina.” Stoga, su mnogi Jevreji kritikovali ideologiju cionizma. Glavni religijski lider po imenu rabin Hirsch je rekao:

«Cionizam želi definirati jevrejski narod kao nacionalni entitet, što predstavlja bogohuljenje.”

Poznati francuski mislilac, musliman, Roger Garaudy je u vezi ove teme napisao sljedeće:

Najljući neprijatelj poslaničke jevrejske vjere je nacionalistička, rasistička i kolonijalistička logika plemenskog cionizma koji je rođen u XIX stoljeću nacionalističke, rasističke i kolonijalističke Evrope. Ova logika, koja je inspirirala sve kolonijalizme Zapada i sve ratove jednog nacionalizma protiv drugog, je samoubilačka logika. Za Izrael neće biti budućnosti i sigurnosti, niti će za Bliski Istok biti mira, sve dok Izrael ne postane decioniziran i dok se ne vrati Ibrahimovoj vjeri koja je duhovno, bratsko i zajedničko nasljeđe sviju tri religija: judaizma, kršćanstva i islama.

Na ovaj način je cionizam ušao u svjetsku politiku kao rasistička ideologija koja smatra da Jevreji ne mogu živjeti zajedno sa drugim narodima. Prije svega, ova pogrešna ideja je uzrokovala mnogo problema i pritisaka na Jevreje koji žive u dijaspori. A, također, muslimanima na Bliskom Istoku donijela je izraelsku politiku okupacije i pripajanja (aneksije), uz siromaštvo, teror, krvoproliće i smrt. Ukratko rečeno, cionizam je aktualna forma sekularnog nacionalizma koja izvire od sekularne filozofije, a ne iz religije. Međutim, kao i u slučaju drugih vrsta nacionalizma, cionizam je, također, pokušao da upotrijebi religiju za svoje vlastite ciljeve.

Cionističko lažno tumačenje Tore

Tora je sveta Knjiga koju je Bog objavio poslaniku Musau, a.s. Bog u Kur'anu kaže: *«Mi smo objavili Tevrat, u kome je uputstvo i svjetlo…»* (Kur'an, 5:44) Kur’an, također, kaže da je Tora izobličena unošenjem ljudskih riječi. Ono što mi danas imamo je „izobličena Tora“.

Međutim, skorašnja ispitivanja otkrivaju da u toj Knjizi postoji mnogo vjerskih istina, kao što su vjerovanje u Boga, pokoravanje Njemu, zahvala Njemu, bojazan od Njega, pravda, saučešće, milosrđe, protivljenje nasilju i nepravdi i sve stvari koje se nalaze u Tevratu i drugim knjigama Staroga Zavjeta.

Pored ovoga, ratovi koji su tokom historije proizveli masakre su povezani sa Torom. Ako ljudi žele naći osnove – premda sa izopačenim činjenicama – za nasilje, masakre i ubistva, oni mogu itekako uzeti te odjeljke kao bibliografiju. Cionizam nalazi utočište u ovoj metodi da bi ozakonio svoj terorizam koji je aktualno fašistički terorizam. Dakako, on je u tome bio itekako uspješan. Kao primjer, uzeli su odjeljke koji imaju veze sa ratom i masakrom, da bi ozakonili svoje masakre prema nevinim Palestincima. Ovo je namjerno izvitopereno tumačenje, međutim, cionizam koristi religiju da bi legalizirao svoje fašističku i rasističku ideologiju.

Cionisti, također, zasnivaju svoje stavove na vlastite interpretacije stihova koji su u vezi sa «odabirom» kojeg je Bog zagarantirao Jevrejima. Nekoliko kur'ansklih ajeta govori o tom pitanju:

"O sinovi Israilovi, sjetite se blagodati Moje koju sam vam podario i toga što sam vas nad ostalim ljudima bio uzdigao." (Kur'an, 2:47)

"Sinovima Israilovim smo Knjigu i vlast i vjerovjesništvo dali i lijepim jelima smo ih bili opskrbili, i iznad svih naroda ih uzdigli." (Kur'an, 45:16)

Kur'an pojašnjava kako je Bog blagoslovio Jevreje i kako ih je ujedno načinio dominantnim nad ostalim narodima. Ali ti ajeti ne impliciraju «odabir» kojeg radikalni Jevreji razumiju, već upućuju na činjenicu da je većina poslanika došla sa te linije i da su Jevreji igrali veoma važnu ulogu u to vrijeme. Ajeti pojašnjavaju da su oni svojim vrlinama i autoritetom «privilegirani među ostalim ljudima." Kada su odbacili Isusa, ta karakteristika je došla do iščeznuća.

Kur'an smatra da odabir pripada poslanicima i vjernicima koje je Bog uputio ka istini. Ajeti dovode u vezu to da su poslanici izabrani i

izvedeni na pravi put, pa onda blagoslovljeni. Navest ćemo neke ajete koje se tiču ove teme:

"Vjeru Ibrahimovu izbjegava samo onaj koji ne drži do sebe. A mi smo njega na ovom svijetu odabrali, i na onom će biti među dobrima." (Kur'an, 2: 130)

"I neke pretke njihove i potomke njihove i braću njihovu – njih smo odabrali i na pravi put im ukazali. To je Allahovo uputstvo na koje On ukazuje onima kojima hoće od robova Svojih. A da su oni druge njemu ravnim smatrali, sigurno bi im propalo ono što su činili. To su oni kojima smo Mi knjige i mudrost i vjerovjesništvo dali. Pa ako oni u to ne vjeruju, Mi smo time zadužili ljude koji će u to vjerovati." (Kur'an, 6:87-89)

"To su ti vjerovjesnici koje je Allah milošću Svojom obasuo, potomci Ademovi I onih koje smo sa Nuhom nosili, i potomci Ibrahimovi i Israilovi, i onih koje smo uputili i odabrali. Kad bi im se ajeti Milostivog čitali, oni bi licem na tle padali i plakali." (Kur'an, 19:58)

Ali, radikalni Jevreji se oslanjaju na izobličenim pojašnjenjima, smatrajući «odabir» kao rasnu karakteristiku, te zato svakog Jevreja smatraju superiornim njegovim samim rođenjem. Zbog toga su Djeca Izraela zauvijek smatrana superiornim nad ostalim ljudima.

Druga ogromna izopačenost u ovom gledištu je predstavljanje ovog navodnog prvenstva kao «naredbu prakticiranja brutalnosti nad drugim narodima». Do ove mjere cionisti opravdavaju njihovo ponašanje okićeno starom mržnjom koja se može naći u nekim aspektima talmudskog judaizma. Prema tom pogledu, za Jevreje je obična stvar da varaju one koji nisu Jevreji, da pljačkaju njihovo bogatstvo i imanje, te da ih, ako je neophodno, ubiju, uključujući u tome žene i djecu. U stvarnosti to je sve kriminal koji šteti pravoj religiji, Božjim naredbama o zaštiti pravde, poštenju i pravima ugroženih, te životu u miru i ljubavi.

Nadalje, takve neznabožačke teorije označavaju kontradiktornost sa samom Torom koja u određenim stihovima osuđuje

nasilje i surovost. Međutim, cionistička rasistička ideologija odbija takve stihove kako bi napravila vjerski sistem koji će biti baziran na ozlojeđenosti i gnjevu. Umjesto da padnu pod utjecaj cionističke ideologije, Jevreji koji istinski vjeruju u Boga, će radije prepoznati da im njihova religija govori da ostanu vjerni vjeri koja govori ne budi nepravedan u suđenju, ne budi ravnodušan prema siromasima, ne poštuj čovjeka zbog njegove moći. Moraš pravedno suditi svojem komšiji. Nemoj ići kao torokuša među svoj narod; nemoj stati protiv života svojeg komšije. Ja sam Gospodar. Nemoj mrziti svojeg brata u srcu. Ti zasigurno trebaš koriti svojeg brata i ne smiješ nositi grijeh zbog njega. (Stari Testament, Levićani, 19:15-17)

On ti je, o čovječe, pokazao šta je dobro; i šta Gospodar od tebe iziskuje. Onda radi pravedno, voli milosrdno i idi sa svojim Bogom ponizno. (Stari Testament, Mihaje, 6:8)

Ne ubij. Ne čini preljubu. Ne kradi. Ne svjedoči krivo protiv svojeg komšije. Ne priželjkuj kuću svojeg komšije… (Stari Testament, Egzodus, 20:13-17)

Prema Kur'anu, također, rat je u osnovi manifest odbrane. Čak i ako je rat objavljen zajednici, životi nevinih i uloga zakona moraju biti zaštićeni. Naredba ubistva žena, djece i staraca se ne može dozvoliti ni u jednoj religiji, već samo preko fabriciranja i lažnog prikazivanja nekog religijskog stava. U Kur'anu Bog ne samo da osuđuje takvu vrstu animoziteta, već kazuje da su svi ljudi u Njegovim očima jednaki, te da njihova superiornost ne zavisi o rasi, srodstvu, ni nikakvom zemljanom kvalitetu, već samo na pravičnosti – ljubavi i blizini prema Njemu.

"O ljudi, Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo i na narode i plemena vas dijelimo da biste se upoznali. Najugledniji kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji, Allah, uistinu, sve zna i nije Mu skriveno ništa." (Kur'an, 49: 13)

Pored ove lažne religijske maske, stvarni razlog cionističkog barbarizma i nemilosrdnosti, je veza sa devetnaestovjekovnim evropskim kolonijalističkim mentalitetom. Kolonijalizam nije samo politički ili ekonomski sistem; on je simulacijska ideologija. Cionizam,

koji vjeruje da industrijalizirane nacije Zapada imaju pravo kolonizirati i okupirati nenapredne nacije u tom regionu, vidi to kao proces prirodnog rezultata međunarodne «prirodne selekcije». Drugim riječima, cionizam je proizvod socijalnog darvinizma. U okviru ove ideologije Engleska je kolonizirala Indiju, Južnu Afriku i Egipat, a Francuska je kolonizirala Indokinu, sjevernu Afriku i Gvanaju. Inspirirani tim primjerima, cionisti su odlučili kolonizirati Palestinu za Jevreje.

Cionistički kolonijalizam je postao mnogo gori od britanskih i francuskih kopija, jer su ovi zadnji, na posljetku, dozvolili svojim kolonijama da žive (nakon što su se predali) i da učestvuju u edukaciji, nepristranoj administraciji i infrastrukturi. Ali, kako ćemo kasnije vidjeti, cionisti čak ne priznaju pravo Palestinaca da žive; vidjet ćemo njihovu praksu etničkog čišćenja i ne davanje nikakvog doprinosa tim ljudima pod njihovom vladavinom. Možeš čak reći, da oni nisu postavili ni jednu ciglu za Palestince.

Cionistički sukob sa Jevrejima

Druga karakteristika cionizma je oslanjanje na lažnu propagandu. Možda jedan od najvažnijih slogana jeste «zemlja bez ljudi, za ljude bez zemlje». Drugim riječima, Palestina, odnosno «zemlja bez ljudi» se mora dati Jevrejima, ili „ljudima bez zemlje”. Početkom dvadesetih godina prošlog stoljeća, Cionistička svjetska organizacija je nepopustljivo koristila ovaj slogan da bi uvjerila evropske vlade, uglavnom Englesku i njen narod, da Palestina mora biti dodijeljena Jevrejima. Kao rezultat toga nagovaranja u 1917. godini, Engleska je u svojoj Balforskoj deklaraciji proglasila da «njeno visočanstvo, Vlada, sa naklonošću, smatra Palestinu narodnom domovinom za jevrejski narod».

Zapravo, slogan «zemlja bez naroda, za narod bez zemlje», je bio neistinit. Kada se cionistički pokret pojavio, Jevreji nisu bili «bez zemlje», niti je Palestina bila «zemlja bez naroda».

Jevreji nisu bili bez zemlje, jer je većina njih živjela u miru i sigurnosti u raznim državama. Posebno u industrijaliziranim zemljama Zapada jevrejske vjerske skupine nisu imale bojazan za svoje živote. Za većinu njih, ideja o napuštanju svojih država radi emigracije u Palestinu, im nikada nije padala na pamet. Ta ideja se pojavila kasnije kada su cionisti pozivali na «seobu u Palestinu», ali većina Jevreja je to odbila. Kasnijih godina anti-cionistički Jevreji su se preko vlastitih udruženja aktivno opirali tom cionističkom pokretu.

Imajući službenu podršku Balforske deklaracije, cionisti su se našli u teškoj poziciji jer je većina Jevreja odbila da emigrira. U tom kontekstu, riječi Chaima Wizmanna su vrlo upadljive:

Balforska deklaracija iz 1917. godine, sagrađena je bez osnove… posljednjih deset godina, svakog dana i trena kad otvorim novine, ja pomislim kad će se sljedeća nesreća dogoditi? Zbog toga, strepim da će me britanska vlada pozvati i upitati: reci nam šta je to Cionistička organizacija? Gdje su tvoji cionisti?»… Oni su znali da su Jevreji protiv nas; ostali smo sami na malom otoku. Mala grupa Jevreja sa stranom prošlošću.

Od tada su se cionisti počeli obavezivati da u «specijalnim poslovima» «ohrabruju» jevrejsku migraciju u Palestinu, pa i ako je neophodno, da ih na to natjeraju. Ilustracija tome je mučenje Jevreja u njihovim domovinama i saradnja sa antisemitima kako bi ih uvjerili da će vlade protjerati sve Jevreje. (vidi knjigu Haruna Yahye: «Nasilje Holokausta», Yural Yayincilik, Istanbul, 2002.) Od tada se cionizam razvio u pokret koji je mučio i terorizirao svoj vlastiti narod.

Od prilike 100.000 Jevreja se iselilo u Palestinu između 1920. i 1929. godine. Ako neko smatra da je tamo bilo oko 750.000 Palestinaca, onda 100.000 Jevreja nije tako mali broj. Cionističke organizacije su imale potpunu kontrolu nad migracijom. Jevreji koji su kročili na Palestinsku zemlju su susretani od strane cionističkih grupa

koje su određivale gdje će se nastaniti i koju će vrstu posla raditi. Ova migracija je ohrabrivana od strane cionističkih izvršnih tijela raznim stimulacijama. Kao rezultat intenzivnog rada kroz Palestinu, Evropu i Rusiju, jevrejska populacija je u Palestini zabilježila jak porast u broju i naseljima. Sa Nacističkom Partijom koja je razvijala snagu, Jevreji u Njemačkoj su suočeni sa jakim pritiskom koji je kulminirao njihovom seobom u Palestinu. Činjenica da su cionisti pomagali nacistički pritisak na Jevreje je stvarna, ali je još uvijek ostala najveća historijska tajna. (vidi knjigu Haruna Yahye: «Nasilje Holokausta», Yural Yayincilik, Istanbul, 2002.)

Cionistički sukob sa Arapima

Cionisti su nesumnjivo priuštili najgore nasilje ljudima koji su pripadali «zemlji bez naroda», odnosno Palestincima. Od kako su cionisti ušli u Palestinu, njihove pristalice su priželjkivale da unište Palestince. Da bi napravili mjesto stanovanja za novopridošle Jevreje, pod utjecajem cionističkih ideala, ili straha od antisemitizma, Palestinci su bili konstantno pod pritiskom, ili su prisiljavani na iseljavanje i protjerivani iz svojih kuća i imanja. Ovaj pokret okupacije i iseljavanja ubrzan je formiranjem Izraela 1948. godine, uništivši živote stotine hiljada Palestinaca. Sve do danas, oko 3.5 miliona Palestinaca se još uvijek bori za svoje živote imajući status izbjeglica pod najužasnijim uvjetima.

Još od 1920. godine, jevrejska migracija, koja je organizirana od strane cionista, je promijenila demografsku sliku Palestine i glavni je uzrok postojećeg konflikta. Statistika koja dovodi u vezu povećanje jevrejske populacije, često potvrđuje tu činjenicu. Te cifre su važna demonstracija strane kolonijalne sile koja, u stvari, nema prava na zemlju. Ona je upravo došla da otme prava domaćem stanovništvu.

Prema službenim podacima, broj jevrejskih iseljenika u Palestini je porastao od 100.000 u 1920-oj godini, do 232.000 u 1930-oj. Također, 1939. godine, palestinska populacija od 1.5 miliona uključivala je 445.000 Jevreja. Njihov broj, koji je prije 20 godina predstavljao samo 10% stanovništva, sada predstavlja 30% stanovništva. Jevrejska naselja su, također, veoma brzo razvijana, a u 1930. godini, Jevreji su posjedovali dva puta više zemljišta, nego u 1920-toj.

GODINA	**BROJ JEVREJSKOG ISELJAVANJA**
1920 (Septembar-Okobar)	5.514
1921	9.149
1922	7.844
1923	7.421
1924	12.856
1925	33.801
1926	13.081
1927	2.713
1928	2.178
1929	5.249

Službeni proglas Balforske deklaracije je zabilježio početak velike i brze seobe Jevreja u Palestinu. Ova tabela prikazuje broj Jevreja koji su se iselili u Palestinu između 1920-29. godine. Tokom ovog perioda prosječno 100.000 Jevreja je ušlo u Palestinu.

Britanska Vlada, Politička historija Palestine pod britanskom administracijom, Izvještaj palestinske kraljevske komisije, Cmd. 5479, 1937. P. 279

Službeni proglas Balforske deklaracije je zabilježio početak velike i brze seobe Jevreja u Palestinu. Ova tabela prikazuje broj Jevreja koji su se iselili u Palestinu između 1920-29. godine. Tokom ovog perioda prosječno 100.000 Jevreja je ušlo u Palestinu.

Britanska Vlada, Politička historija Palestine pod britanskom administracijom, Izvještaj palestinske kraljevske komisije, Cmd. 5479, 1937. P. 279

U 1947-oj godini u Palestini je bilo 630.000 Jevreja i 1.3 miliona Palestinaca. Između 29. novembra 1947. kada je Palestina odvojena od strane Ujedinjenih Nacija, i 15. maja 1948. godine, Cionistička teroristička organizacija je zauzela tri četvrtine Palestine. Tokom tog perioda, broj Palestinaca koji su živjeli u 500 gradova, naselja i sela, kao rezultat napada i masakra, opao je od 950.000 na 138.000. Neki od njih su ubijeni, a neki protjerani.

U pojašnjenju okupacijske politike koja je prihvaćena od strane Izraela 1948. godine, poznati izraelski mislilac IIan Pappe je govorio o tajni, napisanom planu o protjerivanju Arapa iz Palestine. Prema tom planu, svako arapsko selo ili varoš koje se ne preda jevrejskoj vojsci i koje ne želi podići bijelu zastavicu bit će, zbrisano, porušeno, a njegovo stanovništvo protjerano. Nakon što je ta odluka prihvaćena, samo četiri sela su podigla bijelu zastavicu, a svi ostali gradovi i sela bili su potencijalni objekt istjerivanja.

Ovim načinom, 400 palestinskih sela su tokom 1948-49. godine zbrisana sa karte postojanja. Bogatstvo kojeg su Palestinci ostavili za sobom oteli su Jevreji poštujući Zakon dsutnog bogatstva. Sve do 1947. godine, zemljište kojeg su Jevreji posjedovali u Palestini, bilo je samo 6%. Prolaskom vremena, država se formalno osnivala, a procent zemljišta kojeg su Jevreji posjedovali je tada iznosio čak 90%.

Svaka nova konsignacija Jevreja je značila novo nasilje, pritisak i surovost prema Palestincima. U cilju obezbjeđivanja naselja za novopridošle Jevreje, cionističke organizacije su se služile pritiscima i silom, kako bi protjerali Palestince sa njihovih ognjišta koje vjekovima naseljavaju. Predsjedavajući Komiteta za transfer u izraelskoj vladi 1948. godine, Joseph Weitz je u svom dnevniku 20. decembra 1940. godine napisao sljedeće:

Mora biti jasno da nema mjesta za oba naroda u ovoj zemlji. Nikakav razvitak nas neće približiti našem cilju da budemo neovisan

narod u ovoj maloj zemlji. Kada Arapi budu deportirani, zemlja će za nas biti širom otvorena; ostajući sa Arapima, zemlja će ostati uska i uskraćena. Jedini način je da se svi Arapi deportiraju odavde u susjedne zemlje. Svako selo, ili svako pleme, mora otići.

GODINA	BROJ JEVREJSKOG ISELJAVANJA
1930	4.944
1931	4.075
1932	9.553
1933	30.327
1934	42.359
1935	61.854
1936	29.727
1937	10.536
1938	12.868
1939	16.405

Talas jevrejske emigracije je nastavljen nesmanjenim intenzitetom tokom britanskog mandata. Kao rezultat skladnih napora cionističkih organizatora, više od 232.000 Jevreja je nastanjeno u Palestini od 1930 do 1939 godine.

Britanska Vlada, Politička historija Palestine pod britanskom administracijom, Izvještaj palestinske kraljevske komisije, Cmd. 5479, 1937. P. 279

Talas jevrejske emigracije je nastavljen nesmanjenim intenzitetom tokom britanskog mandata. Kao rezultat skladnih napora cionističkih organizatora, više od 232.000 Jevreja je nastanjeno u Palestini od 1930 do 1939 godine.

Britanska Vlada, Politička historija Palestine pod britanskom administracijom, Izvještaj palestinske kraljevske komisije, Cmd. 5479, 1937. P. 279

Predsjedavajući komiteta za reizbor Shloma Lahata, načelnika Tel Aviva, gospodin Heilburn je predstavio cionistički pogled palestinskog naroda sljedećim riječima: «Mi moramo pobiti sve Palestince, izuzev ako pristanu da ovdje žive kao robovi.” Poplava emigranata koja je nastupila nakon završetka Drugog svjetskog rata je učinila Palestince svjesnim šta se dešava, tako da su se počeli opirati tim nepravednim djelovanjima. Ali svako opiranje ugušeno je veoma nasilno putem britanske vojske. Palestinci su se našli pod pritiskom cionističkih terorističkih organizacija na jednoj i britanskih vojnika na drugoj strani. Drugim riječima, bili su suočeni dvozubom opsadom.

Tokom britanskog mandata, više od 1.500 Palestinaca koji su se borili za svoju nezavisnost, su ubijeni u koordiniranim sukobima sa britanskim vojnicima. Nadalje, mnogo Palestinaca je uhapšeno od strane Britanaca, protiveći se jevrejskoj okupaciji. Pritisak britanske vlade je uzrokovala mnoge neprilike za njih. Ali cionistički terorizam je neusporedivo bio neprincipijelan. Cionistička brutalnost, koja je eksplodirala krajem britanskog mandata, je u egzekucijskom stilu uključivala paljenje sela; ubijanje žena, djece i staraca; torturu nevinih žrtava; silovanje žena i djevojaka.

Približno 850.000 Palestinaca koji nisu mogli izdržati takvu opresiju i nasilje, su napustili svoja ognjišta i kuće i stacionirali se na Zapadnoj Obali, Pojasu Gaze i duž granice sa Libanonom i Jordanom. Oko milion Palestinaca još uvijek živi u tim izbjegličkim kampovima, dok 3.5 miliona drugih, žive kao izbjeglice daleko od svoje domovine.

Palestinci koji danas žive u izbjegličkim kampovima imaju težak dodir sa najvažnijim potrepštinama. Oni mogu koristiti vodu i struju samo kada im Izrael to dozvoli. Moraju putovati mnogo milja na posao za veoma niske nadnice. Za one koji idu na posao, ili posjećuju rođake koji žive u blizini izbjegličkog kampa, putovanje koje ne uzima više od 15 minuta, se često pretvara u noćnu moru zbog provjere identiteta na kontrolnim punktovima gdje vojnici izlažu Palestince verbalnom i fizičkom mučenju, patronizaciji i poniženju. Oni bez pasoša ne mogu otići od tačke A do tačke B. Palestinci često ne mogu otići na svoj posao, mjesto gdje žele otići, ili u bolnicu kada su bolesni,

zato što izraelski vojnici često zatvaraju putove iz «bezbjednosnih» razloga. Šta više, ljudi koji žive u izbjegličkim kampovima, žive u strahu od bombardiranja, ubistva, ranjavanja i hapšenja, jer fanatična jevrejska naselja koja okružuju kampove, predstavljaju stvarnu prijetnju šikaniranja i naručenih napada od strane fanatičnih jevrejskih stanovnika.

Naravno, biti izbačen iz jedne kuće i biti primoran otići iz jedne domaće domovine rađa mnogo neprilika. Međutim, to je Božija volja. Tokom historije, muslimanske zajednice su protjerivane iz svojih domova i suočavane su od strane nevjernika raznim vrstama pritisaka, torture i mučenja. Nasilni lideri ili ljudi koji su na vlasti, često puta protjeravaju ljude iz svojih domova samo zbog njihovog porijekla ili vjerovanja. Ono što su muslimani u mnogo zemalja, kao i Palestinci, izdržali je nagoviješteno u Kur'anu. Ali, Bog pomaže sve one koji ostaju strpljivi, moralni i koji odbijaju biti zastrašeni nasuprot njihovom iskustvu i nevoljama. Bog u Kur'anu veli:

«I Gospodar njihov im se odazva; «Nijednom trudbeniku između vas trud njegov neću poništiti, ni muškarcu ni ženi – vi ste jedni od drugih. Onima koji se isele i koji budu iz zavičaja svoga prognani i koji budu na putu Mome mučeni i koji se budu borili i poginuli, sigurno ću preko rđavih djela njihovih preći i sigurno ću ih u džennetske bašče, kroz koje će rijeke teći, uvesti: nagrada će to od Allaha biti. – A u Allaha je nagrada najljepša». (Kur'an, 3:195)

U tom smislu, doći će dan kada će Palestinci živjeti u miru, sigurnosti i bratstvu. Ali to će biti moguće samo putem širenja kur'anskih pouka među ljudima. Te pouke su: opraštanje i tolerancija; očuvanje mira; akcentiranje ljubavi, poštovanja i milosrđa, te upućivanje svojih pristalica na nadmetanje u činjenju dobra. Tamo gdje te pouke prevladaju, nasilje i razdor ne mogu postojati. I još nešto, kada se ove pouke potpuno iskuse, muslimanska solidarnost će se uvećati i oni će postići snagu kojom će ojačati borbu protiv nasilja. Zato, uspostavljanje kur'anskog etičkog sistema će privesti nasilje kraju ne samo u Palestini, nego u cijelom svijetu. Muslimanska odgovornost jeste da širi te moralne kodekse.

U sljedećim poglavljima ćemo bliže prostudirati bol i poteškoću koju su palestinske izbjeglice iskusili. Ali, prije nego što to učinimo, adresirat ćemo cionistički teror i tehnike koje su upražnjavane u protjerivanju Palestinaca iz svojih domova.

CIONISTIČKI TEROR

U prijethodnom poglavlju smo prostudirali cionistički pogled koji stremi jevrejskom povratku u Palestini, a koji je ujedno i «sveti cilj». Rat kojim bi se taj cilj ostvario bio bi «sveti rat». Ta ideja igra veoma važnu ulogu u izraelskom obrazovanju. Zapravo, poznati izraelski lideri ponekada iskazuju svoje gledište kako djeca moraju proći kroz «cionističku» edukaciju. Na primjer, izraelski ministar obrazovanja Limor Liynat je u najžešćim danima Al-AKsa Intifade izjavio da će «djeca u državi ubuduće neophodno primiti jevrejsko-cionističku edukaciju», i da su «škole dio unutrašnje sigurnosti izraelske države." Stari Zavjet ima zasebno ulogu u tom obrazovnom sistemu, a cionisti su odredili posebne stihove u njemu na koje se mora fokusirati. Ta knjiga sa ponosom poziva na brutalnost protiv domaćih Palestinaca koja je zadata od strane Djece Izraela, vođenih Jošuom.

U svojem klasiku The Case of Israel, studiji o političkom cionizmu, Roger Garaudy pojašnjava ovu vrstu stanovišta:

Knjiga o Jošui se vrlo često danas kazuje putem rabinatske armije u Izraelu u cilju propovijedanja svetog rata. Također, ona je učinila puno toga u školskom obrazovanju, zadržavajući se na čišćenju grijeha pokorenih naroda stavljajući tom prilikom svakog od njih na «oštrici mača» - «oboje, čovjeka i ženu, mlado i staro." (Jošua, vi, 21) – kao što to možemo pročitati u Jeremijinom kazivanju i u drugim mjestima.

Ponašanje koje pokazuju izraelski vojnici je odgojeno sa gore izrečenim idejama i ono je u skladu sa izrečenim stanovištem. Danas su

u okupiranoj Palestini užasne scene dio svakodnevnog života: Bebe od samo 18 mjeseci umiru u svojim kolijevkama dok njihove kuće napadaju helikopteri. Mlade djevojke koje rade u maslinicima bivaju bez razloga upucavane i ubijane, djeca koja se svojim kućama vraćaju iz škole bivaju ranjavana i doživotno onesposobljivana. Cionistički edukativni sistem predstavlja korijen tih nehumanosti i njima sličnih epizoda. Istraživanja pokazuju da su takva edukacija i ispiranje mozga, veoma efektivni. Test kojeg je vodio G. Tamarin, psiholog na Tel Aviv Univerzitetu opisuje Jericho masakr iz Jošuine Knjige u Starom Zavjetu. On je distribuiran studentima na četvrtom i devetom stepenu. Oni su u tom testu upitani: «Pomislite da je izraelska armija u borbi okupirala arapsko selo. Da li mislite da je podesno djelovati protiv stanovnika, kako je Jošua postupio sa narodom Jericho, ili nije?» Broj onih koji su pozitivno odgovorili je varirao između 66 i 95%, a sve u zavisnosti od škole i mjesta gdje su djeca živjela.

Garaudy naglašava da su Jošuina Knjiga i Stari Zavjet u osnovi izvor cionističkog terora.

Koncepcija «obećanja», zajedno sa smislom njegovog ostvarenja (kako to lideri političkog cionizma izvode iz Knjige u kojoj Jošua prepričava svoje junačke podvige uništenja prijašnjih stanovnika koje je on protjerao uz Božju pomoć, poštujući Božje naredbe), dodajući tome «izabrani narod» i «Veliki Izrael» od Nila do Eufrata, čini ideologijsku osnovu političkog cionizma.

Bilješke izraelskog vojnika koje su se pojavile u izraelskim novinama Davar su važan primjer tome. Dotični vojnik je zapravo, u 1948. godini učestvovao u operaciji zauzimanja palestinskog sela Ed-Dawayma i opisuje brutalne scene kojima je sam bio svjedok:

Oni su ubili između devedeset i stotinu ljudi, žena i djece. Djecu su ubijali (vojnici) tako što su im štapovima lomili glave. U svakoj kući je bio korpus. Ljudi i žene iz sela su utjeravani u kuće i tamo su ostavljani bez hrane i vode. Nakon toga bi dolazili saboteri da aktiviraju dinamit u njihovim kućama.

Jedan komandant je naredio vojniku da dovede dvije žene u zgradi koja je trebala da eksplodira… Drugi vojnik se dičio što je silovao Arapkinju, prije nego što ju je ubio. Drugoj ženi koja je imala bebu su naredili da čisti, nakon nekoliko dana su ubili nju i njenu bebu. Školovani i pristojni komandanti koji su smatrani «dobrim momcima» postali su glavni ubice, i to ne u jeku borbe, već u metodi istjerivanja i uništenja. Što bude manje Arapa, to će biti bolje.

Ovo je samo jedna od mnogo brutalnih epizoda koje su otkrivene posljednjih 50 godina.

Prije nego što je izraelska vlada formirana, Hagana, Irgun i Stern brigade su bile odgovorne za protjerivanje Palestinaca sa njihovih ognjišta. Ove terorističke organizacije su prije 1948. godine vodile terorističku kampanju protiv arapskih civila. Nakon 1948. godine tu ulogu je preuzela izraelska armija. Menachem Begin, Irgunski lider i budući premijer pojašnjava njihovu strategiju: «Arapi se žilavo bore u odbrani svojih kuća, žena i djece.” Drugim riječima, cionistički rat će biti uperen protiv nevinih ljudi.

Istina je, da se Palestinci od toga datuma bore za zaštitu svojih domova, žena i djece od izraelske zvanične politike koja teroriše cio palestinski narod. Novinarski izvještač i ekspert za Bliski Istok, Flora Lewis u International Herald Tribune, pojašnjava izraelski stil brutalnosti:

Izraelski zvaničnici su sada javno priznali politiku «ciljanih napada» na Palestince za koje su vjerovali da su umiješani u terorizam. To su planirana ubistva koja se od strane Neghija, izraelskog renomiranog novinara, s pravom nazivaju «kriminalne radnje…pogubljenja.” Ministar odbrane Ephraim Sneh je na radio programu rekao da je njihova politika veoma jasna. «Ako je bilo ko počinio ili planirao počiniti terorističke napade, on je morao biti upucan… to je djelotvorno, precizno i pravedno.”

Mora se naglasiti da, kako prenosi Sneh, izraelska borba nije ograničena na terorističke elemente, nego na cijeli narod.

Detalji koji su ovdje prikupljeni su samo mali dio nasilja koje je pripremila izraelska vlada. Ali to je praksa koju palestinski muslimani svi dobro znaju, jer postoji veoma jaka sličnost između kur'anskog opisivanja faraona i onog što cionističko-izraelski predstavnici čine nevinim Palestincima. U svoje vrijeme, faraon je ciljao slabe i bespomoćne Jevreje koje je nemilosrdno ubijao. Također, predstavnici faraonovog plemena su bili jako poneseni za svojom domovinom, te je zbog toga faraon Musau, a.s., rekao: *«on hoće da da vas izvede iz zemlje vaše." (Kur'an, 7:110)* Izraelski novinar Uri Avnery je zabilježio tu sličnost. U naslovu «Ubistvo Arafata», ovaj novinar nas podsjeća da se period jevrejskog ropstva u Egiptu nikad ne smije zaboraviti, jer je to jedan od fundamentalnih judaističkih načela. Po njegovom mišljenju, ono što Izrael danas čini Palestini je samo varijacija nasilja kojeg su njihovi preci Jevreji, susreli od faraona:

U novom mitu, rođenom prije nas, Šaron je faraon, a mi smo stari Egipćani. U priči o Egzodusu, Bog u Bibliji veli: «Ja sam vezao faraonovo srce i srca njegovih sluga." nakon svake nesreće koja ga je zadesila, faraon je prekršio svoje obećanje da oslobodi Izraelićane… On (Bog) je želio da Izraelićani budu okruženi nesrećama, prije nego što su počeli svoj dugi marš. To se upravo danas dešava Palestincima.

Sljedeći ajeti opisuju kako je faraon ubijao nezaštićeni narod:

"I kad Musa reče narodu svome: «Sjetite se Allahove blagodati kad vas je izbavio od faraonovih ljudi koji su vas najgorim mukama mučili, koji su vam mušku djecu klali, a žensku u životu ostavljali, - to vam je bilo veliko iskušenje od gospodara vašega - , i kad je Gospodar vaš objavio: «Ako budete zahvalni, Ja ću vam, zacijelo, još više dati: budete li nezahvalni, kazna Moja doista će stroga biti." (Kur'an, 14:6-7)

Božjom pomoću, Djeca Izraela su konačno izbjegli faraonovu nemilosrdnost i nasilje. U našem vremenu, radikali Izraela su, podržavajući nasilje, u faraonovoj poziciji. Palestinci moraju slijediti savjet kojeg je Bog dao Djeci Izraela u njihovo vrijeme: budi strpljiv, vjeruj u Boga i drži se Njegovog Puta.

Izraelski vojnik opisuje divljaštvo

Moj prvi napad na Libanon je bio 1986. godine. Bio sam devetnaestogodišnji izraelski regrutovani vojnik. Vod moje para-formacije je poslat u selo čijeg se imena ne mogu sjetit. Razbili smo vrata jedne kuće i gurnuli familiju ustranu, a srednje-vječnog čovjeka izbacili napolje. Nakon što smo mu vezali oči i sputili ruke na leđa, odveli smo ga u usamljeni sokak i natjerali ga da klekne na koljena, a potom mu naslonili pištolj na glavu zaprijetivši da ćemo ga pucati ako progovori. Jedan mirovnjak iz UN.-a, se tada pojavio i prekinuo incident. Ali puno toga se kasnije dogodilo.

Sljedećeg dana smo priredili smiješno pogubljenje desetogodišnjeg dječaka iz Libanona. Utjerali smo njegovu porodicu u kuhinju, a njega odvukli u obližnji voćnjak. Moj poručnik je pritiskao lice djeteta u blato dok sam mu ja svojom čizmom pritiskao glavu.

U međuvremenu je narednik zaprijetio da će ga pucati u glavu, ali dječak nije ništa odgovarao. Bio je miran (mrtav)…

Ja sam bio novi vojnik koji je prebačen iz druge jedinice, dok su moje kolege bili više zauzeti vježbanjem... Starci, žene i mladi seljaci su zadržani u njihovim kućama i bilo im je naređeno da dvadeset četiri sahata poštuju policijski čas. Njihovi muškarci su bili sakupljeni na glavnom trgu. Vođeni su na ispitivanje vezanih očiju.

Izazivanje brutalnosti nije bilo ograničeno samo na novopridošle regrute. Omri, dijete istraživačkog nadzornika je volio paliti eksplozive među seljacima. Tokom prvih mjeseci invazije, Izrael je ubio 12.000 – 15.000 žrtava, a izgubio 360. Međutim, izraelske žrtve su bili borci, dok je većina njihovih (palestinskih) žrtava pripadala civilima.

Pisac ovog teksta je James Ron, profesor sociologije na Johns Hopkins Univerzitetu. On je područni istražitelj organizacijama za ljudska prava. (Boston Globe, 25. Maj 2000.)

Izraelski masakri

Neki od masakra koji su počinjeni od strane izraelske armije i terorističkih organizacija (Haganah, Irgun i Stern), između 1948. i 1982. godine, bit će opisani na sljedećim stranicama. Nijedan od tih masakra nije bio usmjeren protiv naoružanih grupa. Historija Izraela je prepuna nasilnih akcija i masakra protiv civila. Samo nekoliko primjera će tome biti dovoljno: spaljivanje Hotela King David u 1946. godini; Deir Yassin masakr u 1948. godini, u kojem su nevini civili mučeni i ubijani; nehumani masakr kod sela Kibje u 1958. godini; masakri u izbjegličkim kampovima Sabri i Šatili vođeni proizraelsko-kršćanskim vojnim snagama iz Libanona, pod pokroviteljstvom Ariela Šarona koji je rezultirao sa skoro 3.000 mrtvih; napad na Mesdžidu-l-Aksa u 1990. godini koji je uzrokovao 11 mrtvih i skoro 800 ranjenih; masakr u Ibrahimovoj džamiji tokom jutarnje molitve u 1994. godini; masakr u izbjegličkom kampu Kana u 1996. godini, i zauzimanje tunela sa 4.000 vojnika u 1999. godini. To su samo neki primjeri spomenutog nasilja.

Oni koji su stradali u tim napadima bili su nevini ljudi koji nisu imali nikakve mogućnosti da se zaštite. Masakri koji će biti navedeni na sljedećim stranicama su samo neki primjeri nasilja i terora koji se nastavlja od 1947. pa sve do danas. Ako su cifre važne da bi se pokazao opseg cionističkog nasilja, one s druge strane ne mogu čak početi opisivanje uzrokovane štete, naročito ako se uzme u obzir da nasilje još traje. Zapravo svakog dana počevši od 1947. godine, pa sve do danas, nižu se vijesti i izvještaji o napadima, ubijanju, torturi i nasilju sa teritorija koje su okupirane od strane Izraela. Na primjer, kada se izračuna broj svi koji su umrli od oktobra 2000. vidjet ćemo da će taj broj dostići cifru od skoro 2.000 ubijenih. (Ova cifra ne uključuje one

koji su ubijeni u operacijama obrambene zaštite.) Drugim riječima, Izrael na sistematski način nastavlja svoja dnevna ubijanja.

Neki primjeri terora izraelske poluvjekovne vladavine

Masakr King David 1946. godine: 92 mrtvih

Ovaj napad je izvršen od strane terorističke organizacije Irgun sa znanjem Davida Ben Guriona, tadašnjeg najvećeg cionističkog službenika. Ukupno 92 ljudi uključujući Britonce, Palestince i Jevreje, je ubijeno, a 45 ih je ozbiljno ranjeno.

Masakr Baldat Al-Shaikh 1947. godine: 60 mrtvih

Spavajući u svojim krevetima, šezdeset Palestinaca, među kojima su žene, djeca i starci, je izgubilo živote, kao rezultat ovog napada koji je izvršen od strane 150-200 cionističkih terorista. Napad je počeo u 2:00 poslije ponoći, a trajao je četiri sahata.

Masakr Yehida 1947. godine: 13 mrtvih

U Yehidi, jednom od prvih cionističkih naselja, cionistički napadači, obučeni kao britanski vojnici, su otvorili vatru na muslimane.

Masakr Khisas 1947. godine: 10 mrtvih

Dvoje auta punih članova grupe Haganah je ušla u selo Khisas na Libanonskoj granici i otvorila vatru na svakog ko je prešao njihove putove.

Masakr Kazaza 1947. godine: petoro mrtve djece

Petoro djece je izgubilo svoje živote u oružanoj epizodi u kojoj su cionistički teroristi nasumice napadali kuće.

Masakr u Semiramis Hotelu 1948. godine: 19 mrtvih

U operaciji koja je namjeravala učiniti Palestince u nezgodnoj situaciji tjerajući ih iz Jerusalima, grupa cionističkih terorista vođena prvim izraelskim predsjednikom Davidom Ben Gurionom, je aktivirala eksploziv u Semiramis Hotelu. Devetnaest ljudi je ubijeno.

Masakr Naser al- Din 1948. godine

Grupa cionističkih terorista, prerušenih u arapske vojnike, su otvorili vatru na građane koji su izašli iz svojih domova da bi ih dočekali. Samo 40 ljudi je izbjeglo pokolj, a selo je izbrisano sa mape.

Masakr Tantura 1948. godine: 200 mrtvih

Tantura, sada dom za oko 1.500 jevrejskih doseljenika, je bila poprište velikog masakra nad muslimanima u 1948. godini. Izraelski historičar Teddy Katy ovako opisuje napad: «Po broju, ovo je definitivno jedan od najvećih masakra."

Masakr u Dahmaš džamiji 1948. godine: 100 mrtvih

Osamdeset deveti izraelski Komandni Bataljon vođen budućim ministrom odbrane Moše Dayanom, je poručio seljacima da će biti sigurni jedino ako se okupe u džamiji. Međutim, 100 muslimana koji su tamo tragali za zaklonom su bili masakrirani. Napaćeni stanovnici Lydde i Ramle su napustili svoja ognjišta. Približno 60.000 Palestinaca je emigriralo i više od 350 na putu je umrlo uzrokom slabih medicinskih uvjeta.

Masakr Dawayma 1948. godine: 100 mrtvih

Ovaj napad je jedan od najvećih izraelskih masakra. Većina ubijenih je bila okupljena u džamiji za vrijeme džume namaza. Tokom napada Palestinke su silovane, a kuće prepune ljudi su dinamitom razrušene.

Masakr Houla, 1948. godine: 85 mrtvih

Izraelski vojnici su natjerali 85 ljudi u kuću koju su onda zapalili. Nakon toga je većina napaćenih stanovnika izbjegla u Bejrut. Od 12.000 domaćih stanovnika Houle, samo je 1.200 ostalo u njoj.

Masakr Salha, 1948. godine: 105 mrtvih

Nakon što su seljani natjerani da uđu u džamiju, spaljeni su sve do posljednjeg.

Masakr Deir Yassin, 1948. godine: 254 mrtvih

Činjenica je da se svjetska agenda kontrolira preko zapadnih medija, koji su većinom pro-izraelski, nekada sprječava događaje da iziđu na vidjelo unutar Izraela. Ali neki incidenti nasilja i grubosti su dokumentirani u detalje od strane međunarodnih organizacija.

U noći 9. aprila 1948. godine, stanovnici Deir Yassina su probuđeni zvučnom naredbom da se «evakuiraju iz sela». Ali prije nego da shvate šta se dešava, bili su poklani. Kasniji istražitelji Crvenog Krsta i UN-a su pokazali da su kuće prvo bile zapaljene, a onda su ljudi koji su pokušali izbjeći požar, bili poubijani. Tokom napada, živim trudnicama su stomaci parani bajonetima. Organi žrtava su vađeni, a djeca su čak tučena i silovana. Tokom masakra u Deir Yassinu 52 djece je na očima svojih majki izmrcvareno, a zatim pogubljeno i ostalo presječenih glava. Više od 60 žena je ubijeno i njihova tijela su unakažena. Jedna žena koja je uspjela pobjeći pripovijeda sljedeće zvjerstvo kojem je bila svjedok:

Vidjela sam kako vojnik hvata moju sestru Salihu al-Halabi, koja je bila u devetom mjesecu trudnoće. On je postavio mašinku na njen vrat, a potom je ispraznio municiju u njeno tijelo. Zatim je otišao kod mesara i zgrabio nož, otvorio njen stomak da bi izvadio masakrirano dijete svojim silničkim nacističkim nožem.

Ne zadovoljavajući se samo masakrom, teroristi su nakon toga prošetali sve žene i djevojke koje su ostale žive. Skinuli su njihovu odjeću i stavili ih u otvorena auta i odvozili ih gole ulicama u jevrejskom dijelu Jerusalima. Tadašnji predstavnik Crvenog Krsta u Palestini Jackues Reynier, je tokom njegove posjete Deir Yassinu, dan nakon napada vidio izmrcvarena tijela, ali je mogao samo kazati: «Stanje je bilo strašno.”

Tokom napada je 280 muslimana, među kojima je bilo žena i djece, paradiralo ulicama, a onda je u egzekucijskom stilu ubijeno. Većina djevojaka je prije pogubljenja silovano, a genitalije momaka su bile isječene.

Mora se istaći i to da teroristi koji su izvršili ova zvjerstva nisu pripadnici radikalnih organizacija koji su djelovali van zakona ili kontrole vlade; bolje rečeno, oni su kontrolirani direktno od izraelske vlade. Masakr u Deir Yassinu su izvršili huligani Irgun i Stern klape pod direktnim vodstvom Menachem Begina, budućeg premijera Izraela.

Počevši opisivanje ove nehumane operacije, a to je samo jedan primjer zvanične politike izraelskog zvjerstva, on je rekao sljedeće: «Masakr ne samo da nije opravdan, već neće biti države Izraela bez «slobode» u Deir Yassinu.” Cionisti koriste takve napade da bi terorisali Palestince i protjerali ih sa njihovih ognjišta, kako bi novopridošli Jevreji imali mjesta gdje da se nasele. Poznati cionistički lider Israel Eldad je ovu činjenicu itekako otkrio kada je rekao: «To nije bilo za Deir Yassin – pola miliona Arapa bi živjelo u državi Izrael [u 1948]. Država Izrael ne bi mogla opstati».

Cionisti smatraju da je ova vrsta etničkog čišćenja od vitalnog značaja za uspostavu države Izrael. Zaista, operacije koje se nastavljaju nakon napada na Deir Yassin, su uzrok da mnogi Palestinci radije

napuste svoju zemlju i odsele, nego da dožive istu sudbinu stanovnika Deir Yassina.

Masakr u Kibyi 1953. godine: 96 mrtvih

Drugi cionistički napad koji je počinjen u Kibyi je pripremljen da «ohrabri» Palestince da napuste Kibyu, selo na jordanskoj granici koje ima 2.000 stanovnika. Kasnije su istraživači vođeni sa nekoliko spretnih posmatrača vrlo jasno otkrili prirodu tog zvjerstva. Masakr u Kibyi koji se dogodio 13. oktobra 1953. godine je sa sobom nosio demoliranje 40 kuća i ubijanje 96 civila od kojih su većina bili žene i djeca. „101." brigada je vođena Arielom Šaronom, drugim budućim premijerom Izraela. Ona je sadržavala približno 600 vojnika koji su prvo okupirali selo i prekinuli njegov kontakt sa ostalim arapskim selima. Ušavši u selo u 4:00 poslije ponoći, cionistički teroristi su počeli sistematski demolirati kuće i ubijati stanovnike. Šaron, koji je lično vodio napad, je nakon masakra neuznemireno izdao ovo saopštenje: «Naredbe su bile očito jasne: Kibya je morala biti primjer svakom».

Tadašnji jordanski ambasador u Ujedinjenim Nacijama dr. Youssef Haikal je u svojem izlaganju Bezbjednosnom Vijeću ovako pojasnio masakr:

Izraelci su upali u selo i sistematski pobili sve stanare u kućama, upotrebljavajući automatsko oružje, granate i zapaljive bombe; aktivirajući dinamit u kućama poviše glava žrtava… Četrdeset kuća, seoska škola i skladište je uništeno. Dvadeset i dvoje goveda je ubijeno, a šest prodavaonica opljačkano.

Poznati katolički žurnal The Sign koji izlazi u SAD također je objavio zvjerstva koja su počinjena tokom tog napada. Urednik lista Ralph Gorman svoje mišljenje ovako iskazuje: «Teror je bio političko oružje nacista. Ali, nacisti nikad nisu upotrebljavali teror u većem hladnokrvnom i obijesnom načinu kao što su to učinili Izraelci prilikom masakra u Kibyi."

Oni koji su kasnije došli na mjestu masakra bili su svjedoci stravičnih prizora. Žrtvama je u većini slučajeva otpozadi glava bila probijena mecima, ili im je bila potpuno otkinuta. Među ljudima koji su dali svoje živote ispod ruševina svojih kuća, je također mnogo nevinih žena i djece koji su mučki ubijeni.

Masakr Kafr Kasem 1956. godine: 49 mrtvih

Napad na Kafr Kasem tokom kojeg je nemilosrdno ubijeno 49 nevinih ljudi bez obzira da li su to bili žene, djeca, stari ili mladi, se dogodio 29. oktobra 1956. godine. Tog istog dana Izrael je, također, napao Egipat. Izraelski graničari su pošli u bezbjedonosno patroliranje oko 4:00 poslije ponoći, tvrdeći da osiguravaju granice. Lokalnim službenicima u pograničnim gradovima su rekli da policijski čas toga dana treba početi u 5:00 ujutro, umjesto uobičajenog termina u 6:00 časova. Jedan od takvih gradova je bio Kafr Kasem koji se nalazio blizu jevrejskog naselja Betah Tekfa. Mještani su o novom policijskom času obaviješteni tek u 4:45 časova. Mjesni činovnik je rekao izraelskim vojnicima da većina mještana radi van grada i da ne mogu saznati za tu promjenu, budući da se tada oni tek vraćaju sa posla. U istom vremenu, izraelski vojnici su počeli podizati barikade na ulazu u grad. Malo zatim, oni koji su radili van grada su se vraćali svojim kućama. Prva grupa je uskoro stigla do granice sa gradom. Ono što slijedi je komentar Abdullaha Samira Bedira, očevica onoga što se nakon toga desilo:

Stigli smo u ulaz sela oko 5:55 sahati. Iznenada smo se susreli sa graničnom jedinicom koja je brojila 12 muškaraca i jednog narednika koji su okupirali moj kamion. Pozdravili smo oficira na jevrejskom jeziku rekavši mu “Shalom Katsin”, što znači: "Mir s tobom, naredniče.” On na to nije odgovorio. Onda nas je na arapskom upitao: “Jeste li srećni?” Mi rekosmo: “Da.” Vojnici su počeli silaziti iz kamiona, a narednik nam zapovijedi da stanemo u liniju. Nakon toga on dade vojniku sljedeću naredbu: “Laktasour Otem,” što znači “Pokosi ih” Vojnici su otpočeli paljbu.

Bedir, koji je izbjegao ovaj užasni događaj glumljenjem smrti, nije bio jedini svjedok te brutalnosti. Od toga trenutka, izraelski vojnici su zaustavili svako vozilo koje je pokušalo ući u grad, a one koji su bili unutar vozila su poubijali. Među njima je bilo momaka i djevojaka od 15-16 godina, kao i trudnica. Oni koji su čuli buku i otišli van da vide šta se dešava, bili su ubijeni zbog nepoštivanja policijskog časa. Izraelskim vojnicima nije bilo naređeno da hapse, već da ubijaju one koji narušavaju policijski čas.

Ovaj slučaj je u potpunosti zabilježen na službenim snimcima izraelskog parlamenta, što je ujedno jedan od najvećih dokaza okrute zvanične politike Izraela.

Masakr Han Yunis 1956. godine: 275 mrtvih

Izraelski vojnici koji su napali izbjeglički kamp u Khan Yunisu su pobili 275 ljudi. UN zvaničnici koji su vodili istragu na tom području, otkrili su da je žrtvama pucano u glavu straga, nakon što su im ruke bile vezane.

Masakr Gaza City 1956. godine: 60 mrtvih

U ovom napadu, cionisti su ubili 60 ljudi, uključujući žene i djecu.

Masakr Fakhani 1981. godine: 150 mrtvih

Kao rezultat izraelskog vazdušnog napada na ovaj libanonski region, 150 ljudi je poginulo, a 600 je ranjeno.

Masakr u Ibrahim džamiji 1994. godine: 50 mrtvih

U petak 25. februara 1994. godine se dogodio strašan masakr u Palestini. U napadu kojeg su počinili cionistički Jevreji nad muslimanima koji su se okupili na džumu namaz u Ibrahimovoj džamiji, više od 50 muslimana je umrlo, a gotovo 300 njih je ranjeno. Neki od ranjenih su kasnije podlegli ranama.

Masakr je pripremljen od strane Jevreja koji živi u, jevrejskom naselju Kiryat Arbi u Hebronu. Ovaj terorista je, također, bio rezervni oficir u izraelskoj armiji, kao i član cionističke terorističke organizacije. Izraelski izvori navode da je vojnu uniformu obukao tokom napada.

Napadač se ušunjao u džamiju i sakrio iza stuba kada su se muslimani pripremali za jutarnji namaz. Kada su svi sagnuli glave, on je automatom otvorio vatru na njih. Prema pripovijedanju svjedoka, on nije samostalno djelovao. On je prosto povlačio obarač, a kada bi istrošio šaržer, njegovi drugovi bi ga zamijenili.

Nakon ove nesreće, izraelski vojnici su okupirali džamiju i prepriječili reportere da joj se ne približe. Mnogo ljudi je umrlo kada su vojnici otvorili vatru na palestinske muslimane koji su se okupili oko džamije da protestuju zbog napada.

Masakr Kana 1996. godine: 109 mrtvih

Više od 100 ljudi, većinom žene i djeca, je izgubilo živote u izbjegličkom kampu Kana kojeg su bombardirale izraelske vazdušne snage. Jezive scene pokolja, uključujući i djecu odrubljenih glava, se ne mogu nikada zaboraviti. Inspekcijski tim UN je otkrio da je masakr bio namjeran.

Masakr u Sabri i Šatili

«Htio sam uzeti bebe i staviti ih u kofe s vodom, kako bi ih zaštito od plamena. Kada sam ih uzeo, pola sahata kasnije, one su još gorjele. Gorjele su čak nekoliko časova u mrtvačnici.” Ovo je izjava Dr. Amal Shama iz bolnice Barbir, koju je dao nakon što su izraelske fosforne granate ispaljene na Zapadni Bejrut 29. jula 1982. godine.

Cionističke terorističke operacije zastrašivanja Palestinaca i protjerivanja sa njihovih vlastitih ognjišta, poštujući WWII, uzrokovale su smrt nekoliko hiljada nevinih ljudi. Ali izraelski napad na izbjegličke kampove Sabru i Šatilu tokom invazije na Libanon u 1982. godini, ostat će zabilježen u historiji kao jedan od najgorih akcija genocida koju su ikada cionisti počinili. Tokom napada od strane grupa libanonskih kršćanskih vojnika teške pješadije, uz pomoć i direktivu izraelskih vojnika, više od 3.000 ljudi, većina žena i djece, su ubijeni. Zadnja istraživanja i ispitivanja su pokazala da je Ariel Šaron, tadašnji izraelski ministar odbrane, a sadašnji premijer, bio odgovoran za tu operaciju. Zbog ovog krvavog napada, on je još uvijek poznat kao «Libanski kasapin."

O užasnim scenama koje je vidio odmah nakon napada, novinar i ekspert za Bliski Istok, Robert Fisk nas u tekstu, koji je napisao nakon što je Šaron izabran za premijera, izvještava:

Za svakog koji je 18. septembra 1982. godine bio u izbjegličkom kampu Sabri i Šatili, ime Ariela Šarona je sinonim za krvoločnika; naduvene leševe, žene izvađenih trbuha, mrtve bebe, silovanje, pljačkanje i ubijanje… Čak i kada danas hodam tim smrdljivim ulicama, nakon više od 18 proteklih godina, đavoli me još uvijek tjeraju. Tamo preko, na drugoj strani ulice koja vodi do džamije u Sabri, ležao je g. Nouri, čovjek star 90 godina koji je imao sijedu bradu. Bio je u pidžamama sa malim vunenim šeširom koji je još uvijek stajao na njegovoj glavi, kao i štapom pored njega. Našao sam ga na gomili smeća kako na leđima leži. Malo poviše puta, došao sam do dvije žene koje su sjedile uspravno. Mozak im je iscurio taman pored kuhinjskog lonca… Jednoj od žena je stomak bio razrezan. Nekoliko metara dalje, naišao sam na prve bebe, koje su već pocrnile od truljenja, prosute po ulici kao smeće. Muhe su letjele između usmrdjelih tijela i naših lica, između sasušene krvi i novinarskih bilješki; kazaljke sahata su još uvijek kucale na mrtvim zglobovima. Ispeo sam se na jednom jarku – napušteni buldožer je nakrivo stajao u blizini – samo da bih našao tijela žrtava, jednom sam bio na vrhu brežuljka koji se njihao ispod mene. Pogledao sam dolje i našao lica, koljena, usta, ženske udove ispupčene preko tla. Da bih još uvijek mogao vidjeti ta tijela, morao sam sići na

drugoj strani. Tamo je bila jedna lijepa djevojka. Glava joj je bila okružena jednom vješalicom za odijela, a krv joj je još uvijek točio iz rupe na njenim leđima.

U drugom naslovu, Fisk opisuje šta je vidio u bolnici gdje su se liječili ranjenici: «Ono što smo vidjeli ovdje, nećemo lahko zaboraviti. Posjećujući bolnicu Barbir vidjeli smo šta pucnjava čini tijelu.”

Brutalnost kojom su ti jadni i nevini ljudi bili suočeni je bilo upozorenje vodeće izraelske ideologije. Većina ubijenih žena je bila silovana. Trudnice su bile razrezivane tako da su njihove bebe mogle ispasti vani. Djeca od 3-4 godine su pred očima svojih roditelja ubijana. Mnogim ljudima su odsijecane uši i nosevi, prije nego što su pogubljeni.

Vijest o masakru je izišla na vidjelo u francuskom listu Le Monde 13. februara 2001. godine. Preživjeli Nihad Hamad koji sada ima 42 godine, opisuje ovako šta se dogodilo:

Izraelske oružane snage su provele srijedu večer i četvrtak ujutro okupirajući kamp. Htjeli su zatvoriti istočnu stranu. Naši mudžahedini su otišli. Tada nije niko otišao osim nekoliko dječaka od 15-16 godina. U četvrtak večer žestoko smo dva puta bombardirani. Shvatili smo da naše svjetleće oružje ne može biti u upotrebi. Svako u skrovištima je bio izbjeglica. Svako je bio uplašen. Stariji u grupi, oni koje su ljudi slušali, su odlučili otići kod Izraelaca i reći im da će se kamp predati. Sa bijelim zastavicama u rukama otišli su autom. Nikada se vratili nisu. Neki mlađi ljudi su s oružjem otišli da ih traže. Tada smo najbolje shvatili da moramo odmah otići sa tog mjesta. Na stotine ljudi su odlazili u isti zajednički salon u sjevernom dijelu kampa. Bilo nas je mnogo tako da smo se počeli gušiti. U svanuću je svuda bila tišina smrti; tada je to mjesto bilo đavolji grad. Bombardiranje je prestalo. Po nekad bi se začuli sporadični pucnji. Onda je iz pravca džamije vrisak žene prekinuo tišinu. Njena kosa je bila jako zamršena, a poderana odjeća joj je bila prekrivena krvlju. Imala je ponašanje onih koji su izgubili svoju pamet. Kod njenih nogu su bila djeca čija su grla bila prerezana… Oni su se zločinački ophodili i upotrebljavali noževe i druge predmete kako bi nečujno počinili ubistva. Nakon što su vojnici završili svoj posao u

kampu, poslije su dovršili također svoj prljavi posao u bolnici Gaza. Izbacili su vani doktore, sestrice i ranjene i sve ih pobili. Ne računajući one koji su nastali, saznali smo da je između 3.000 i 3.500 ljudi ubijeno.

Ove jezive scene su bile djelo Ariela Šarona poznatog po izreci: “Arapi me znaju, i ja znam njih”, te po ružnom opisivanju Arapa, kao na primjer, da su “kukci.” Nakon rata 1967. godine, Šaron je uzrokovao da 160.000 Palestinaca napuste Istočni Jerusalim i postanu izbjeglice. Njegove tehnike kažnjavanja uključuju bombardiranje kuća, upotrebu buldožera prilikom rušenja izbjegličkih kampova, hapšenje hiljade mladića bez ikakvog povoda, kao i njihovo izlaganje torturi. Kada je Šaron bio odgovoran za sigurnost u Pojasu Gaze, hiljade Palestinaca je pogubljeno, uhapšeno i deportirano, a u samoj Gazi 2.000 kuća je porušeno i 16.000 ljudi je po drugi put natjerano u egzil. Pored masakra u Sabri i Šatili, 14.000 ljudi (uključujući 13.000 nenaoružanih civila) je umrlo za vrijeme nekoliko nedjelja, a oko pola miliona ljudi su postali beskućnici.

Nasilje i surovost koji su ovdje opisani, proteklih 50 godina su se neprekidno odvijali na palestinskoj zemlji. Šta više, gore istaknuti primjeri, su samo masakri tokom kojih je mnogo Palestinaca izgubilo svoje živote u jednom danu. Slični događaji, među mnogo ostalih su sljedeći: 8 ljudi u Samou 1996. godine; 9 ljudi u Aitharounu i 16 ljudi u Kawninu 1975. godine; 20 ljudi u Haninu i 23 u Bint Džebelu 1976. godine; 7 ljudi u Adlounu 1978. godine; 80 ljudi u Abasiji 1979. godine; i 20 ljudi u Saidi 1980. godine. Pored njih, nekoliko ljudi je svakog dana ubijano i osakaćivano u trajanju nekoliko godina. I svakog dana kuće se još uvijek ruše, a ljudi protjeravaju iz svoje domovine. Otvoreno se može kazati da je izraelski cilj zastrašiti Palestince i protjerati ih iz njihove zemlje, te ih podčiniti izraelskoj volji putem sistematske politike etničkog čišćenja.

Cijeli svijet gleda na ovo društvo koje je suočeno sa bučnim genocidom. Iz nekog razloga, većina vlada je ignorirala – i dalje ignorira – te surove i nehumane postupke i ne uvodi nikakve sankcije, osim uobičajenih «osuda.”

U svom klasiku World Orders, stari-novi komentator Bliskog Istoka gospodin Noam Chomsky opisuje stav izraelske vlade po pitanju Palestinaca, kao i način na koji američka strategija ocjenjuje taj stav:

Projektanti iz SAD nisu imali razloga da sumnjaju u procjenu specijalista izraelske vlade koja je data 1948. godine, da će se palestinske izbjeglice bilo gdje radije asimilirati, nego da će pristati na uništenje. «Neki od njih će umrijeti, a većinu njih će pogubiti, neki će se asimilirati u društvu, ili pak, otići u najsiromašnije slojeve arapskih zemalja. Prema tome, ne postoji razlog da se neko zbog njih nervira. Ove elementarne interpretacije su ostale stabilne sve do danas, uzimajući pri tom konkretne forme koje događaji otkrivaju.

Proročanstvo američkih i izraelskih predstavnika je danas ostvareno. Šta više, politika nasilja i zastrašivanja Palestinaca koja se prakticirala od ranog perioda Izraelskog formiranja se ne smanjenom žestinom i danas nastavlja.

Palestinski muslimani su suočeni sa sličnim iskušenjima i nevoljama koje su muslimani iskusili tokom svoje historije. U Kur'anu Bog podsjeća vjernike (Djecu Izraela), na vrijeme faraonovog nasilja:

“I kada smo vas od faraonovih ljudi izbavili, koji su vas najgorim mukama mučili: mušku vam djecu klali, a žensku u životu ostavljali; - a to vam je bilo veliko iskušenje od Gospodara vašeg.” (Kur'an, 2:49)

Zaista, Bog pomaže strpljivima, i prema Njegovom zakonu, ropstvo uvijek pogađa iskrene vjernike, čak i ako su oni malobrojni, slabi ili podjarmljeni. Ali, mi također moramo shvatiti, da to iskušenje nije svojstveno samo za palestinske muslimane; radije rečeno, ono je svojstveno za sve one koji su svjedoci surovosti, ili za nju znaju. Bilo gdje i bez obzira u kakvoj situaciji se nalazili, muslimani su dužni pomoći onima kojima je učinjena nepravda i nasilje. Drugim riječima, najveću pomoć ljudi mogu pružiti Palestincima, onima koji nastavljaju borbu za vlastite živote usred tekućeg haosa i sukoba, ako pokrenu intelektualnu borbu protiv cionističkih osnovnih socijalističko-darvinističkih stavova koji izazivaju sukob, haos i anarhiju.

ARIEL ŠARON JE ODGOVORAN ZA MASAKR U SABRI I ŠATILI

Veliki masakr koji je učinjen u kampovima Sabri i Šatili je vraćen u svjetsku agendu putem emisije «Osumnjičeni» koja se, 17. juna 2001. godine prenosila na BBC kanalu. Taj dokumentarac se fokusirao na ulogu Ariela Šarona u masakru u kojem je stradalo 3.000 ljudi. Svjedoci koji su preživjeli pokolj su govorili u njemu o divljaštvu koje je trajalo blizu tri dana. Program se završio zaključkom da je tadašnji ministar odbrane Ariel Šaron odgovoran za masakr i da se zbog toga mora suočiti sa suđenjem.

Emisija «Osumnjičeni» se emitirala uprkos pritisku izraelske države

U dokumentarcu kojeg je pripremio novinar Fergal Keane, su pored onih koji su izbjegli masakr, učestvovali vođe falangi koji su ga izvršili, predstavnici izraelske armije, advokati i akademici. Dakako, prije nego što je dokumentarac počeo sa emitiranjem, izbile su se jake reakcije iz Izraela i radikalnih jevrejskih zajednica. Zbog toga se sve do zadnjeg trenutka očekivalo da se emitiranje prekine. Međutim, zbog stavova Keana, program je emitiran uprkos «prijetnji dobivenih preko elektronske pošte i upozorenja za bojkotiranje» Nadalje, zbog velikog interesiranja, dokumentarac je repriziran nekoliko puta na BBC kanalu i prikazivan na drugim televizijskim kanalima u nekoliko stranih država.

Šta je otkrila Panorama

Masakr u Sabri i Šatili je izvršen od strane libanonskih kršćanskih falangi protiv kojih su libanonski muslimani već duže vremena bili u ratu. Izrael ih je uz to od početka podržavao, organizirao i naoružavao. Keane je tokom dokumentarca, u svojem stilu opisao odnos između falangi i Izraela.

Falange su predvođene harizmatičnim i surovim Baširom Gemajelom. On je bio glavni izraelski oslonac u Libanonu. Izraelski Mosad je preko susreta sa njim znao da on želi «riješiti» palestinski problem, a uz to je trebao biti predsjednik Libanona. Beširov izbor je zabrinuo ljude u kampovima, ali im je obećana sigurnost.

Izraelska armija, koja je garantirala Palestincima da im se ništa neće dogoditi, je upravo stajala iza falangi, odnosno snaga koje su izvršile masakr. Prije masakra, izraelska armija je nekoliko dana bombardirala, te je na taj način preuzela kontrolu nad kampom. Kasnije su sve kapije kampa bile zatvorene. Svakom je bilo zabranjeno da u njega uđe ili iz njega iziđe. To je dalo vremena falangama da izvrše pokolj, ispaljujući svjetlosne rakete koje su osvjetljavale njihov put, a oni uz to nisu intervenirali za 40 sati. Nastavak masakra je olakšan izdavanjem smrtnih prijetnji i vraćanjem Palestinaca koji su pokušali pobjeći, ili koji su tragali za bilo kakvom pomoći. Po riječima Keanea, «na šljunku su djeca bila masakrirana, a mladi ljudi uškopljeni». Jedan od preživjelih, Nebil Ahmed je u programu opisivao šta je sve pretrpio tokom masakra:

Nadao sam se da ću moju porodicu pronaći živu. Kada sam počeo pretraživati tijela na ulicama, onda sam shvatio činjenicu da bih bio veoma zahvalan ako bi ih pronašao. Vidite šta se dogodilo sa tim ljudima. Stavili su ih u kuću, pobili ih, a onda buldožerima srušili kuće na njih. Tako da smo morali iskopavati ruševine da bi ih pronašli. Nakon toga smo pronašli kosu mojeg rođaka i tad smo spoznali da su na tom mjestu pobijeni.

Masakr kojeg su pripremile falange je bio neopisiv. Tokom programa izjave jednog izraelskog oficira su jasno dale do znanja da su falange bile neprijatelji muslimana. Narednik izraelskih paravojnih formacija Yoram Yair se prisjeća šokantnog zahtjeva kojeg je dobio od jednog falangiste:

On je rekao: «Učini mi uslugu. Potrudi se da mi doneseš toga dosta." Rekao sam: «A čega to?» On odgovori: «Slušaj, ja znam da ćeš prije ili kasnije otići u Zapadni Bejrut. Obećaj mi da ćeš mi donijeti dosta palestinske krvi. Želim da je pijem».

Ariel Šaron je u srijedu ujutro doputevao u Bejrut, smatrajući da su snage PLO u kampovima. Nakon savjetovanja sa njegovim bivšim oficirima, uključujući Amosa Yurona, komandanta za Beirut i izbjegličke kampove, Ariel Šaron se složio na sudbonosnu zapovijed. «Samo jedan element, a to je da će izraelske snage odbrane, komandirati snagama na području. Za operacije u kampovima, falange će biti u njih poslate."

Ariel Šaron je otišao da vidi falange u njihovim štabovima kako bi diskutovao o bejrutskoj operaciji… Sada, dan nakon ubistva njihovog lidera, Izraelci su tražili od falangi da se bore u palestinskim kampovima. Da li je Ariel Šaron mogao imalo sumnjati šta će se desiti ako se falange pošalju u palestinske izbjegličke kampove, zapravo nezaštićene kampove?

Keane je postavio ovo pitanje mnogim funkcionerima: Morrisu Draperu, tadašnjem predstavniku SAD za Bliski Istok, Ričardu Goldstonu, bivšem šefu tužilaštva u UN, predstavniku suda za ratne zločine, profesoru Ričardu Falku sa Princenton Univerziteta, i drugima. Svi su se složili da je Ariel Šaron prvostepeno odgovoran za masakr i da je on ratni zločinac. Na primjer, Goldston je otkrio svoje mišljenje ovim riječima: «Ako osoba koja daje komande zna, ili mora znati činjenice koje su svakom dostupne, da će nevini civili biti ranjeni ili ubijeni, onda je ta osoba odgovorna. Zapravo u mojoj knjizi je ona više odgovorna od ljudi koji su izvršili tu naredbu». Prekid programa je ustupljen telefonskom razgovoru koji je podržavao ta mišljenja. Izraelski novinar

Ron Ben Yišai je drugog dana na ovaj način izložio razgovor između njega i Šarona:

Našao sam ga dok je spavao u kući. Probudio se i tada sam mu rekao: «Slušaj, priča se o ubijanju i masakriranju u kampovima. Mnogo naših narednika za to zna i o tome mi je pričalo, ako oni znaju za to, onda će i cio svijet znati. Ti to još uvijek možeš zaustaviti.” Ja zapravo nisam znao da je masakr započeo 24 časa ranije. Mislio sam da je on tek počeo i zato sam mu rekao: «Vidi, još uvijek imamo vremena da ga zaustavimo, učini nešto.” On nije reagovao.

Ukratko rečeno, on je to godinama negirao. Ariel Šaron je znao za masakr i on ga je zajedno sa falangama planirao. Nije uložio nikakav napor da spriječi ubijanja u kampovima koji su bili pod njegovom odgovornošću.

Stvarnost koju je Panorama otkrila je godinama bila tema prepričavanja od strane onih koji su podrobno studirali taj slučaj i onih koji su preko njega prolazili. Međutim, razlog zbog pažnje prema tom programu je što je po prvi put tako značajan kanal poput BBC prenosi izjave koje direktno optužuju Izrael i optužuje premijera Ariela Šarona.

Smrtne prijetnje onima koji izjavljuju da je Ariel Šaron ratni zločinac

Nakon ovog prijenosa bila je veoma interesantna reakcija. Profesor na Princeton Univerzitetu Ričard Falk koji je rekao da se Ariel Šaron mora optužiti za ratne zločine. U daljem izlaganju također je izjavio:

Mislim da kod mene nema sumnje da se on može optužiti za bilo koju vrstu znanja koju je posjedovao ili koju je morao posjedovati.

Falk je od tada počeo primati prijetnje smrću. Nakon toga, njegova kuća i familija su bile pod policijskom zaštitom. Izrael je još

jednom pokušao da ušuti ljude i spriječi kazivanje istine putem nasilja, pritiska i prijetnji. Međutim, Falk je u The Independent-u izjavio da je njegova savjest čista i da je rekao istinu.

Nakon programa, započela je debata da li je moguće da se sudi Arielu Šaronu ili nije. Nekoliko međunarodnih žirija je učestvovalo u njoj. Međutim, te debate su bile primjer neiskrenosti. Genocid nad Palestincima koji je izbjegavan više od pola vijeka, sada je uzet u razmatranje nakon 20 godina od njegovog izbijanja. Oni koji su ga isprva odbacivali i oni koji nisu učinili nikakvog napora da spriječe Izrael, ponašali su se kao da su masakri tek po prvi put otkriveni.

Zapravo, taj napad nije ograničen na Šarona, već se proteže na sami cionizam, odnosno na izraelsku zvaničnu ideologiju. Dovoljno je pogledati na osnove izraelske principe da bi se to shvatila i razumjela filozofija koja stoji iza krvoprolića u Sabri i Šatili.

Da li će Arielu Šaronu biti suđeno kao «ratnom zločincu»?

Kada se «Optuženi» emitirao na BBC programu, 28 Palestinaca koji su preživjeli masakr u Sabri i Šatili su tužili Ariela Šarona u Belgiji, tako da se njemu može suditi kao ratnom zločincu u belgijskim sudovima. Belgija je jedna od nekoliko država čiji zakon dopušta suđenje bilo koga ko se ogriješio o ljudskim pravima u bilo kojoj državi.

Optužba baca jako svjetlo na Šaronovu i izraelsku krvavu historiju. Optužba, koja u svojstvu evidencije predstavlja izjave komisija i istraživanja eminentnih historičara i pisaca, sadrži važne informacije da je Šaron znao za masakr i da je pomagao izvršioce i da je čak zajedno sa njima sam učestvovao u masakru:

Historičari i novinari su složni da je moguće da se tokom susreta Ariela Šarona i Bašira Gemayela u Bikfayi 12. septembra 1982. godine

odlučilo opunomoćiti «libanonske snage» da se «očiste» palestinski kampovi.

Namjera slanja snaga falangi u Zapadnom Bejrutu je već ozvaničena od strane Šarona 9. jula 1982. godine. U njegovoj biografiji zvanoj «Warrior» (ratnik) on potvrđuje pregovaranje o operaciji tokom susreta u Bikfayi.

Prema izjavama Ariela Šarona u Knessetu (izraelskom parlamentu) 22. septembra1982. ulazak falangi u izbjegličke kampove u Bejrutu je određen u srijedu 15. septembra 1982. u 15:30 časova.

Također, prema generalu Šaronu, izraelski komandant je primio sljedeće instrukcije: «Snagama Tsahal nije dozvoljen ulaz u izbjegličkim kampovima. «Čišćenje» kampova će izvršiti falange libanonske armije."

U tom smislu, general Drori je telefonirao Ariela Šarona i izjavio: «Naši drugovi (falange) napreduju prema kampovima. Mi smo koordinirali njihov ulazak." Šaron je odgovorio: «Čestitam! Drugovi, operacija je izvršena."

Za cjelokupan tekst optužnice i detaljnih izjava žrtava vidi http://www.Mallat.com/complaint.htm

Izneseni detalji su samo jedan dio evidencije koja otkriva vezu između Šarona i Gemayela. Šaronova autobiografija «Warrior» pruža mnogo više pojedinosti masakra kojeg su izvršili falange. U svakom slučaju, činjenica da izraelski vojnici tri dana nisu ušli u kamp koji je bio pod njihovom kontrolom, da nisu znali šta se dešava unutra, dok su cijelo vrijeme pripremali logističku podršku i buldožere kako bi otvorili groblja i demolirali kuće, znači da je tvrdnja da su bili «dobronamjerni», lažna.

Šta će promijeniti suđenje Arielu Šaronu kao ratnom zločincu?

Suđenje Arielu Šaronu za masakr u Sabri i Šatili će biti važna inicijativa. Međutim, postojeća kampanja od strane nekih preživjelih nije dovoljna podrška od strane svijeta. Osim nekoliko organizacija za ljudska prava njih niko ne podržava. Najozbiljnija stvar je da takvi masakri još uvijek traju u Palestini.

U Palestini su hiljade ljudi natjerani da odsele iz svojih domova i ognjišta. Buldožerima se ruše njihove kuće. Nezaštićeni otac je a sa sinom u rukama ubijen. Izraelske trupe izvršavaju nova ubistva i napade svakim danom. A čovjek koji daje naredbe je Ariel Šaron. Čak i kada bi na njegovom mjestu došao neko drugi, masakri bi se nastavili, jer je izraelsko nasilje bazirano na tako duboko korjenitoj ideologiji koja ne bi izbrisala nasilje i u slučaju da se Arielu Šaronu sudi. Dok god Izrael odbija da prizna svoju cionističku ideologiju, on će nastaviti da donosi smrt i krv Bliskom Istoku.

Naravno, vraćanje u agendu prošlih masakra je važan poduhvat. Ali zbog toga stavovi moraju biti iskreni i moraju se nastaviti dok se nasilje ne zaustavi. Zato, svi iskreni ljudi moraju nastaviti sa velikim međunarodnim legalnim sankcijama (na primjer embargo) i politiku izolacije kako bi zaustavili ubijanja koja izvršavaju cionisti u ime svoje ideologije.

Da li su svjedoci protiv toga da Šaron bude eliminiran?

Dok je slučaj suđenja Šaronu u belgijskom sudu za ratne zločine u Sabri i Šatili još na agendi, interesantne glasine su počele pristizati iz raznih krajeva svijeta. Osobe koje su igrale ličnu ulogu u masakru 1982.

godine su u misterioznim okolnostima zaredom počele gubiti svoje živote.

Premda, Belgijski sud nije odredio da li će Šaron biti osuđen ili ne, advokati preživjelih sakupljaju nove dokaze. Međutim, najvažnija evidencija su sjećanja onih koji su učestvovali ili učestvuju u tom divljaštvu. Iz nepoznatih razloga, pojedini učesnici u masakrima su u skorašnjim mjesecima ubijeni kako bi se na taj način uklonili najvažniji svjedoci. Prvi od svih je Jean Ghanem, najbliskiji drug Elia Hobeika, lidera grupa falangi koje su izvršile napad u 1982. godini. On je izgubio život u misterioznoj saobraćajnoj nesreći. Njegovo auto je uoči nove godine očigledno išlo u pravcu drveta što je uzrokovalo komu, a nakon dvije nedjelje, smrt.

Elia Gobeika, poznat kao jedan od najkrvoločnijih i najsurovijih lidera u libanonskoj historiji, ubijen je bombom koja je podmetnuta pod njegovo auto. Razlog zašto su sve oči bile uperene na izraelske snage, odmah nakon ovog događaja, je taj što je on približno 24 časa prije smrti, izjavio da će u Belgiji dati evidenciju protiv Šarona. Na konferenciji za štampu, Hobeika je čak rekao: «Ja imam dokaze šta se ustvari desilo u Sabri i Šatili, koji će baciti novu svjetlost na izvještaj Kahan komisije.

Takvi dokazi će očito staviti Šarona u teškoj poziciji. Hobeika je treniran od strane izraelskih sigurnosnih snaga u izraelskim kampovima tokom 1980. godina i postao je lider falangi koji su izvršili masakr u Sabri i Šatili pod direkcijom Šarona. Zapravo, Kahan komisija je ispitivala okolnosti masakra i osudila Hobeiku i tadašnjeg ministra odbrane Ariela Šarona da su oni u prvom redu odgovorni za masakr.

Ukratko rečeno, civili koji su izgubili svoje živote u kampovima Sabra i Šatila su bili žrtve Hobeikinih falangi koji su djelovali pod izraelskom zaštitom. Jedna od najpoznatijih anegdota u vezi njega dolazi nam iz perioda kada je napad bio u toku. Tada ga je jedan oficir falangi pitao šta će uraditi sa palestinskim civilnim zatvorenicima. Smijući se, Hobeika je dao naređenje da se svi strijeljaju, govoreći: «Nemoj mi više postavljati tako glupa pitanja!»

Michael Nassar, jedan od posljednjih bivših pomoćnika Hobeike, je oružje iz libanonskog građanskog rata prodao hrvatskoj vojsci tokom sukoba na Balkanu. Sa novcem kojeg je zaradio pobjegao je u Brazil. Nassar je zajedno sa svojom suprugom upucan u autu. Mada, se govorkalo da ga je ubila brazilska mafija. Ustvari, ta ubistva su uzastopno slijedila jedno za drugim što nam otkriva veliku zagonetku šta se zapravo desilo.

IZBJEGLIČKI KAMPOVI

U 1948. godini, sa priznavanjem UN rezolucije 181, stotine hiljada Palestinaca su u svojoj vlastitoj zemlji odjednom ostali bez države. Prema toj rezoluciji, Palestina se dijeli na sljedeći način: 55% zemlje, uključujući veći dio dragocjenog priobalnog područja, pripalo je Izraelu, dok ostalih 45%, uključujući uski priobalni Pojas Gaze, polovina od Galileje, Judejske i Samarijske visije i mali dio Negeva, pripao je Palestincima. Kada su Britanci potpuno istjerani iz područja, rat je počeo 15. maja 1948. godine između Egipta, Transjordanije, Sirije i Iraka na jednoj strani, i Izraela na drugoj. Rat se završio u decembru i Izrael je izišao iz rata sa oko 50% više zemlje nego što je imao pod odredbom UN plana, uključujući cijelu Galileju, priobalno područje i sjeverozapadni Jerusalim ostavljajući samo Zapadnu Obalu i Pojas Gaze.

Kao rezultat toga, više od 750.000 Palestinaca je napustilo svoja ognjišta ostavljajući za sobom sve što su imali. Oko jedne trećine njih se naselilo na Zapadnoj Obali, druga trećina u Pojasu Gaze, a ostala trećina je otišla u izbjeglištvo u susjednim arapskim zemljama, u većini slučajeva, Jordanu, Siriji i Libanonu. Tokom šestodnevnog rata u 1967. godini, Izrael je okupirao Zapadnu Obalu i Pojas Gaze i većina Palestinaca je ostavila ta područja i otišla u susjedne arapske države. Broj Palestinaca koji su se rasuli po svijetu, danas se procjenjuje na 3.5 do 4 miliona. Od tog broja, jedan milion živi u izbjegličkim kampovima Zapade Obale i Pojasa Gaze i duž granica Libanona, Jordana i Sirije. Drugi žive van kampova, ali bez ikakvog državljanstva.

Većina današnjih srednjovječnih Palestinaca je rođeno u izbjegličkim kampovima. Palestinski muslimani u tim kampovima žive u jako teškim i primitivnim uvjetima. Za svaku jedinku postoji 60 kvadratnih metara bez ikakve infrastrukture. Najveći problem naseljenika je nezaposlenost.

Gusta populacija u Gazi, od 2.500 ljudi u jednom kvadratnom kilometru, samo povećava nesređenost i gorčinu izbjegličkog života. Kada se uzme u obzir da su ti ljudi za sobom ostavili sve što su imali, kao i prilike zaposlenja tragajući za izbjegličkim kampovima u tim oblastima, lakše je zamisliti uvjete u kojima žive.

Profesor na Haifa Univerzitetu, Benjamin Beit Hallahmi u svojoj knjizi Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, opisuje stanje Palestinaca u kojem žive i stav Izraela prema njima:

U 1986. godini, populacija u Gazi se kratala do 525.000, a gustina naseljenosti oko 2.150 ljudi u jednom kvadratnom kilometru (u Izraelu je 186)… Većina stanovnika Gaze, sazrijeva ponekad od devet godina i radi u Izraelu, sa nadnicom koja je 40% manja od prosječne izraelske plate. Oni plaćaju taksu na prihod i taksu za socijalno osiguranje – bez ikakvih beneficija, jer su definirani kao ljudi bez državljanstva… Po Izraelskoj savjesti, Gaza je postala simbol bespomoćnih i bijednih ljudi, ali tamo ne postoji simpatije prema stanovnicima Gaze zato što su neprijatelji.

Zbog boljeg razumijevanja stvarnosti izbjegličkih kampova, uzmimo utiske Palestinaca i Amerikanaca koji su ih posjetili. Student medicine Yasmine Subhi Ali je tokom njene posjete Šatili u 1999. godini dala sljedeće zapažanje:

…prolazimo pored ruševina. Mnogo je ostataka građanskog rata i izraelske invazije duž cijelog našeg puta. Očekivala sam da ćemo zastati kod neke kapije koja bi nagovijestila ulaz u kamp kada joj se približimo, ali ništa od toga nismo vidjeli. Nisam mogla da: razlikujem kamp i okolnu oblast (koja je bila najljepši dio grada). Tamo su bile gomile smeća i kamenja koje su ocrtavale strane puta… To je bilo jako upadljivo. Sada zbijene prodavaonice ocrtavaju strane puta, ali malo iza

njih sjećanja ipak ostaju: rupe od metaka, zgrade obojene barutom…i groblje za koje (smo rekli) da stanovnicima nije dozvoljeno da sagrade na njemu nikakve spomen ploče, niti čak nadgrobne spomenike.

Drugi po važnosti izbjeglički kamp je Dheišeh, blizu Betlehema. U oktobru 2000. je u izdanju francuskog magazina Le Monde DiplomatiKue, Muna Hamzeh-Muhaisen, u njenoj sposobnosti kao tehničkom direktoru i menadžeru za javni odnos unutar projekta Across Borders, pri Birzeit Univerzitetu, objavila odlomke iz njenog dnevnika u vezi ovog kampa. Dolje iznijeti događaji su interesantni zbog njihovog odraza na uvjete Palestinaca:

Niko u Dheišehu nije imao prilike da ode na posao, osim onih koji su radili u Betlehemu. Svaki Palestinac koji je živio u odjeljenju regiona A je bio odvojen tenkovima od ostalih. Nismo mogli otići iz Betlehema u Al-Halil ili Jerusalim. Cio dan smo proveli prateći vijesti… Ljudi su podvrgnuti takvom pritisku da misle da je vrijeme došlo – sve jedno za njih ili nas… Ljudi su se zbog toga razboljeli i umorili. Bili su nasićeni izraelskim provokacijama i truležima nadležnih organa. Bili su nasićeni pričama o stvaranju rasističke države u toj zemlji, o podjeli Zapadne Obale na dvije stotine malih ostrva. Razboljeli su se od mirovnih sporazuma… Dok se sve to dešava, u Izraelu se nastavlja normalan život. Izraelci se svakog dana bude i njihova djeca idu u školu, a oni na posao. Oni izlaze u restorane i posjećuju pozorišta. Njih nije briga šta se ovdje dešava. Ponašaju se isto kao da oni koji nas ranjavaju, muče i ubijaju, nisu njihovi muževi, sinovi i očevi, već kao da su to unajmljene puške dobivene iz daleka… Niko ne želi čuti o novim dogovorima. Izrael će povući tešku artiljeriju. A potom, šta? Oni će još uvijek koristiti pravu municiju u ubijanju civila. Koristit će gumene metke i suzavac. Mi ćemo se još uvijek buditi u aparthejd sistemu…

Kako možemo sada pogledati Um Hazem u lice? Mustafa, sin Um Hazem, je bio učesnik u šehidskoj armiji. Izraelski meci su pretvorili Mustafine grudi i ruke u ugalj. Pokazali su nam njegovo tijelo u bolničkoj sobi. Mogli smo vidjeti njegove kosti. Četiri snajperska hica su razdvojila njegovo tijelo…

Tamnog septembra 1967. godine sam kao dijete bila u Ammanu. Skoro tokom cijele Intifade živjela sam u Palestini. Isprva me zvuci čahura me nisu plašili. Tada sam po prvi put shvatila zašto Palestinci koji provode svoje živote pod okupacijom, neprestano se bore sa Izraelcima i zašto kamenje mijenja ulogu oružja…

Ovakvi uvjeti, kao i izraelsko nasilje, su i danas prisutni u kampovima. Autor Norman Finkelstein, koji je rođen u jevrejskom, poljskom getu, u njegovoj knjizi Rise and Fall of Palestine, koja govori o godinama Intifade, opisuje primjere tog nasilja:

Najučestalija forma izraelskog nasilja u izbjegličkim kampovima je bila u vidu «pogroma.” Ulazeći u kamp nakon sumraka, vojnici ili naseljenici bi ih obasuli (Palestince) hicima i suzavcima, razbijali bi vrata, lomili prozore i solarne grijalice, upadali bi u kuće, zatim bi se batinajući, brzo povlačili (obično sa jednim ili dva taoca).”

Jedina želja palestinskih izbjeglica jeste da se vrate u svoju zemlju i domovinu. Zapravo, njihov položaj je jedna od glavnih diskusija tokom svih mirovnih pregovora. Međutim, Izrael ima veoma strogu politiku po tom pitanju. To se jasno pokazalo preko gesla premijera Ariela Šarona: «Jerusalim se ne može podijeliti – izbjeglice se ne mogu vratiti.” Dok god on bude ostao na dužnosti, to će ostati zvanična politika Izraela.

Kao što smo ranije spomenuli, cionisti smatraju zaštitu i utvrđivanje cijele jevrejsko-izraelske nacionalne države svetim za formiranje Izraela. To utvrđivanje je moguće samo preko širenja naselja i povećanja broja Jevreja koji žive u Svetoj Zemlji. U novinskoj izjavi marta 2001. godine, Šaron je objasnio da približno jedan milion Jevreja mora emigrirati u Izrael u toku 10 do 12 godina, i do 2020. godine oni moraju stvoriti pogodne uvjete za one Jevreje koji idu, ili već žive u Izrael. Šaronovo mišljenje da «{Izrael} mora stvoriti pogodne uvjete za njih kako bi se pokrenuli…ako oni hoće da ostanu Jevreji, moraju doći da žive ovdje. Svi napori se moraju uložiti da bi se Jevreji doveli ovdje.” pokazuje koliko je važno za Izrael da porobi Palestince na njihovoj zemlji.

Nasilje koje se spremilo protiv Palestinaca je učinjeno još od davnina. Izbjeglice žive u veoma teškim uvjetima i svakog momenta se susreću sa prijetnjama novih bombardiranja. Ali se ne smije zaboraviti da istinski vjernici imaju uvijek Božju pomoć i podršku i na Zemlji ovdje i u Raju, kao što je opisano:

Puno poslanika je ubijeno i onda kada su imali podršku nekoliko hiljada ljudi! Oni se nisu obazirali na nedaće koje su ih susretale na Božjem putu, niti na njihovu slabosti ili gubitke. Bog voli nepokolebljivost. Ono što su poslanici rekli bilo je: "*Gospodaru naš, oprosti nam krivice naše i neumjerenost našu u postupcima našim, i učvrsti korake naše i pomozi nam protiv naroda koji ne vjeruje!» I Allah im je dao nagradu na ovom svijetu, a na onom svijetu daće im nagradu veću nego su zaslužili, a Allah voli one koji dobra djela čine." (Kur'an, 3:146-148)*

Kao što smo ranije naglasili, istinski musliman ne može odobravati takvu surovost. Dok nevini ljudi, jedan po jedan, umiru, nemoguće je da bilo koji musliman spava u spokoju, ide na dnevni posao i misli samo na lični komfor. Kur'an pruža rješenje, a oni koji ga mogu izvesti su muslimani. Sa sljedećim ajetima: "*A od Allaha vam dolazi svjetlost i Knjiga jasna kojom Allah upućuje na puteve spasa one koji nastoje da steknu zadovoljstvo Njegovo i izvodi ih, po volji Svojoj, iz tmina na svjetlo i na pravi put im ukazuje." (Kur'an, 5:15-16),* Bog otkriva, da oni kojima se čini nasilje, mogu se spasiti preko kur'anske upute. Rješenje je prigrliti Kur'an uz zahtijevanje da se prava muslimana u svijetu poštuju i boriti se protiv neprijatelja morala kojeg vjera zahtijeva.

Život pod opsadom

Izraelska vlada, također, prisiljava Palestince da žive pod blokadom. U tom smislu Palestinci obzirom na njihovu populaciju

posjeduju veoma mali dio zemlje. Oni su pod strogom kontrolom i nadzorom. (zapravo, oni trenutno ne posjeduju nikakvu zemlju. Primorani su da žive samo u onim dijelovima Okupiranih Teritorija za koje Izrael izdaje dozvolu).

Izrael nastavlja da nadzoriše nad preko 97% Zapadne Obale i 40% Pojasa Gaze, a ovi dijelovi spadaju pod autonomiju palestinskih vlasti. Međutim, moguće je da neko pomisli da Palestinci žive u ovim područjima zato što njihova vlada to hoće. Izrael je postavio jake restrikcije slobode kretanja svim Palestincima koji žive u Zapadnoj Obali i u većini Pojasa Gaze. Od marta 1993 godine, putovanje Palestinaca koji žive u Izraelu i Istočnom Jerusalimu je postao slučaj Vladine dozvole. To ne samo da ograničava palestinsku ekonomsku aktivnost, već uzima, također, udio zabrane u osnovnim pravima edukacije, zdravstva i slobode vjeroispovijesti.

Izraelska politika blokade je trenutno dvojaka. Najuočljiviji aspekt je postavljanje kontrolnih punktova na raznim mjestima i razvrstavanje velikih trupa koncentriranih blizu oblasti u kojima živi palestinsko stanovništvo, a sve iz «sigurnosnih» razloga. Skoro su izraelske snage počele čak postavljanje ograda sa bodljikavom žicom i gradnju betonskih zidova oko palestinskog područja kao i kopanje rovova preko glavnih puteva. Obzirom da su te snage jako agresivne kontrolni punktovi su često mjesto smrtnih završnica.

U tekstu koji je izišao u egipatskim novinama Al-Ahram, novinar Graham Usher opisuje izraelsku blokadu Gaze koja je započeta 2001. godine i njen odraz na Palestince:

Postoji oko 90 vojnih barikada na putu na Zapadnoj Obali i 163 zemljanih barikada… Palestinci prelaze preko žitnih polja i kamenitih puteva kako bi došli do mjesta zaposlenja u Izraelu… Postoji između 10.000-30.000 Palestinaca koji rade u Izraelu… najučestalije blokade su glibavi i pjeskoviti bedemi koji su visoki oko jedan metar i okruženi rovovima koji su duboki oko jednog metra… skoro svi njihovi putevi koji na Zapadnoj Obali vode u čaršiju, selo ili kamp su ocijepljeni… To su činjenice koje uvjeravaju Palestince da je opsada kolektivno kažnjavanje nedužnih i nenaoružanih civila, što Izrael nikako ne

prihvata kao stvarnost. To zaista muči kao pakao… Neiskazani cilj takve opresije je iscrpljivanje Palestinaca sve do izazova borbe.

Te barikade sprječavaju Palestince od pristupa osnovnim potrepštinama kao što su lijekovi i voda. U mnogo kampova gdje nema infrastrukture i vodovoda ljudi uzimaju vodu iz kamiona, ali rovovi sprječavaju kamione da im se približe. Mnogo ljudi u takvoj situaciji pokušava nabaviti vodu sakupljanjem kišnice.

Pored ovoga, pravo školovanja djece je u tim kampovima, također, ugroženo. Većina učitelja u izbjegličke kampove dolazi iz drugih mjesta, ali blokade ih sprječavaju da stupe u kontakt sa svojim učenicima. Blokade, također, negativno utječu na farmere, jer kamioni koji njihove žitarice transportuju u skladišta se često zaglave u rovove. Stoga oni nemaju drugog izbora, već da svoje proizvode nose na leđima.

Izraelski novinar Gordon Levy je u Okupiranim Teritorijama proveo puno vremena i bio svjedok težine koju podnose Palestinci. U svom radu «Žena u crnom», on je opisao život u tim blokiranim kampovima i selima:

Zapadna Obala je pod opsadom. Gradovi i sela su blokirani i većina glavnih puteva je otvorena samo za Jevreje… Vozači gestikulacijom prenose informacije jedan drugom. Na radiju nema informacija o saobraćaju. To su poruke o životu i smrti na mjestu na kojem se nalaze vojnici i naseljenici… Vojnici se primjećuju izdaleka kako posmatraju sa putne blokade i glavnog puta. Ponekada iznenadno upadaju u njihove džipove da bi stopirali zabranjeno saobraćanje. Nekada oduzimaju lična dokumenta putnika… a ponekad tuku vozače… Oni, također, gone svakog ko pokuša da pješke pređe poljanu.

Ponekada otvore paljbu, kao što su učinili u slučaju putnice Fatme Abu Džiš iz susjednog sela, koja je ove sedmice u nedjelju ovdje ubijena, malo nakon što smo prešli punkt.

Naselja i blokirana palestinska područja

Umetnuti aspekt blokade je što se ostala palestinska zemlja istiskuje stalnom izgradnjom jevrejskih naselja. Izrael slijedi politiku sistematske gradnje područja za naseljavanje. Šta više, naselja, koja su sagrađena na najvećim posjedima, ima jaku važnost za Izrael. Primjera radi, jevrejska naselja u Gazi i Zapadnoj Obali, inače područja koja su ostavljena palestinskim vlastima, se smatraju veoma važnim. Premda su ta područja ostavljena Palestini, Izrael neće nikada pristati da povuče doseljenike. Zapravo, palestinska policija nema ingerenciju da vrši nadzor i kontroliše ta područja. Takva situacija govori da se Izrael neće nikada povući sa tih de facto Okupiranih Teritorija.

Ta naselja su, također, važna zato što okružuju palestinske enklave. Da bi otišli iz jednog u drugo naselje, doseljenici mogu putovati preko tunela koje je izgradila izraelska vlada, a da pri tom ne zgaze na palestinsku zemlju. Ali, Palestinci koji žele otići iz kampova kod njihovih rođaka u drugom kampu, ili koji hoće samo da odu na svakodnevni posao, moraju preći preko nekoliko vojnih kontrolnih punktova. Čak i ako danas Palestina proglasi svoju nezavisnost, imat će mnogo nedodirljivih i široko razdvojenih područja. Povrh toga, sva ta područja će ostati pod kontrolom izraelskih snaga. Kako će granice takvog naroda biti određene? Kako će se razvijati ekonomija? Kako će se investirati u zdravstvo i obrazovanje? Jasno je da je cilj Izraela da uništi, preko asimilacije, one Palestince koje ne može uništiti fizički. U tom smislu, Izrael planira formirati zajednice koje će biti odvojene i nepristupačne jedna drugoj, a potom će ih kulturološki i sociološki izolirati.

Svjesno razvijanje naselja na srednjim ili poraženim palestinskim područjima je zapravo osnovni razlog sukoba. Direktor za izdavanje magazina Le Monde Diplomaticue, Alain Gresh koji je postao poznat po njegovoj knjizi o Bliskom Istoku je u jednom članku o izraelskim naseljima napisao sljedeće:

Ta naselja su u sredini palestinske zemlje…Ta naselja svakog dana, malo po malo, uzurpiraju palestinsku zemlju. Hiljade izraelskih vojnika su postavljeni za njihovu «zaštitu». Nebrojeni kontrolni punktovi su postavljeni, a to Palestincima predstavlja način ponižavanja svakojake vrste. Putovi su napravljeni za doseljenike. Samo postojanje toga je dovoljno da ošteti pojam stalnog i nezavisnog naroda.

Naselja na palestinskoj zemlji su obojena najkrvavijim sukobima nove Intifade sa porukom Palestinaca čiji je otpor jasan: Izrael je u poziciji da bira između naselja i mira. Gradnja naselja je od strane Međunarodnog krivičnog zakona okarakterisana kao «ratni zločin». Gospodin Yossi Sarid, parlamentarac ljevičarskog pokreta Meretz je dao sljedeće priznanje:

Ta naselja su uzrok bjesnila i uvijek su izvor opasnosti za stanovnike i vojnike. Naselja se moraju rasturiti bez gubljenja imalo vremena.

Eitan Felner je direktor B'Tselem izraelskog centra za ljudska prava u Okupiranim Teritorijima. Njegov esej o Ma'ale Adumim je ovako naslovljen "En AfriKue du Sud, On appelait cela l'Apartheid" (u Južnoj Africi ga zovu aparthejdom). On naglašava da izraelska vlada gradnjom naselja, ulaganjem velikih investicija u njima i olakšicama od strane vlade da bi ljudi krenuli tamo, tjera Palestince iz njihovih domova. Dok je na jednoj strani vodio mirovni dijalog, na drugoj je tadašnji premijer Ehud Barak ubrzao gradnju novih naselja. Ovaj članak naglašava njegov govor na ceremoniji otvaranja Ma'aleh Adumima. «Svaka kuća koju ste ovdje sagradili će biti zauvijek dio države Izrael. Nova vlada će nastaviti jačanje države Izrael. Ona drži Zemlju Izrael i mi ćemo nastaviti sa razvijanjem i jačanjem Ma'aleh Adumima." Rezultat, naglašava Felner, je jasan.

Ali, Ma'aleh Adumim nije samo priča uspješnog urbanog razvoja kao što je opisan u sjajnim opštinskim brošurama i pomodnim Internet stranicama. Ma'aleh Adumim je izgrađen na zemlji koja je uzeta od Palestinaca, tačnije od sela Abu Dis, Al Izariyah, Al Issawiyah, Al Tuor i Anate.

Surovost na kontrolnim punktovima

Zaista se izraelska dvolična politika pojavila još od samog početka mirovnog procesa. Kada je Oslovski sporazum 1933. godine stupio na snagu, Izrael je priznao autonomiju palestinskih predstavnika. Ti sporazumi su značili da samouprava palestinske narodne države može stupiti u agendu iako njene granice nisu bile u potpunosti čiste. Dok je to izgledalo kao pozitivan razvoj, izraelska vlada je iskoristila takvo stanje u vršenju nasilja nad Palestincima.

Nakon što su granice palestinske samouprave postavljene, Palestinci su izloženi još jednim oslabljujućim restrikcijama. Prelaženje preko granica je zahtijevalo dobivanje vize, što i danas sprječava mogućnost putovanja. Pored toga što su Palestinci suočeni sa čestim provjerama identiteta, njih sada izvlače iz auta i pretresaju na barikadama koje su na putu podignute. Nećemo ovdje spominjati maltretiranja i uvrede od strane Izraelaca. Drugim riječima, oni su stavljeni pod potpunom izraelskom kontrolom. Jedan od rezultata takve prakse su učestali naslovi vijesti kao na primjer: „Jedan stariji Palestinac je umro, jer ambulantnim kolima nije dopušteno da ga odveze“; „Bolesna žena je umrla, jer joj nije dozvoljen ulaz u bolnicu...”

Izaslanik palestinskog ministra trgovine Sulejman Abu Karš, u intervjuu opisuje kako blokade uništavaju živote Palestinaca:

Znate li kako sam stigao do ovdje? Prostor između naše kuće i aerodroma je bio prepunjen izraelskim tenkovima. Da su me ubili, ko bi ih pozvao da odgovaraju? Izrael bi rekao da sam im bio sumnjiv i da su me za to ubili. Izraelski vojnici nisu dozvolili da nastavim do aerodroma. Sada idem kući, a moj sin na mi je telefonu rekao da su putevi zatvoreni. Ja ne nam da li ću stići kući ili ne.

Engleski parlamentarac Bašir Hanbhai, inače član Evropskog parlamenta je tokom posjete Palestini bio svjedok takvih događaja. Ono što slijedi je dio njegovog izlaganja u Parlamentu u pogledu izraelske tiranske i agresivne politike.

Izrael je pokazao svoju snagu u oduzimanju i rušenju kuća i farmi, zatvaranju, torturi i ubijanju nevinih civila, te kolektivnom mučenju preko policijskih časova i grubih zastrašivanja, bez ikakvih sankcija od međunarodne zajednice.

Izraelske obrambene snage (IDF) je najveće i najbolje snabdjeveno ministarstvo. Ono kontroliše sva izdavaštva (novine) koje su u opticaju u Palestini; sve pokrete ljudi i prijevozna sredstva; upotrebu zemlje uključujući izgradnju novih zgrada i dotok neophodnosti za tu svrhu. Ono obuhvata zaštitu stotina novih naseljenika koji su raspršeni preko cijele Palestinske zemlje – zemlje koja je okupirana bez nadoknade! Neki od tih naseljenika žive samo u 30 ili 40 kuća, ali uz to imaju na stotine naoružanih vojnika…

Izraelski policijski čas koji je uveden septembra prošle godine je uzrok zatvaranja škola, nemogućnosti ubiranja plodova od strane seljaka, ubijanja turista te uskraćivanja posla u Izraelu za 120.000 radnika.

Radikalni naseljenici vrše teror

Radikalni izraelski naseljenici su uvijek bili najvažniji igrači u politici teroriziranja i nasilja nad Palestincima.

Jevrejska emigracija u Palestini, koja je počela krajem Prvog svjetskog rata, rezultirala je protjerivanjem Palestinaca iz njihovih vlastitih područja na kojima su se oformila jevrejska naselja. Izraelska vlada je iskoristila ta naselja kako bi proširila okupaciju palestinske teritorije.

Takva politika se nastavlja sve do danas. Na primjer, još od Oslovskog sporazuma 1993. godine, broj naselja u Okupiranim teritorijima se povećao za 50 %. Nadalje, Izrael svake godine to razvija milionima dolara iz budžeta. Prema izjavama u novembru 2000. godine, izraelska Vlada je odlučila da uloži 500 miliona $ u proširenju naselja u Okupiranim teritorijima u 2001.

Naselja ustvari predstavljaju pravu prijetnju palestinskom narodu zbog nekoliko razloga. Pored predstavljanja smetnje povratka domovima, naseljenici također svojim agresivnim odnosom predstavljaju opasnost. Izraelska armija i naoružani naseljenici, zapravo, djeluju kao partneri u napadu na Palestince. U članku «Otkrivanje Izraela: nacije kolonizatora», u američkom žurnalu The Palestine Chronicle, ekspert za Srednji Istok, Ramzi Baroud tu saradnju opisuje riječima:

Greškom, mnogi prave razliku između izraelske armije i izraelskih naseljenika, kao dvije različite strane iste kovanice. Vrlo često se zapaža da čak dobronamjerne grupe za ljudska prava naivno pozivaju izraelsku armiju da zaštiti palestinsku populaciju od naseljeničkih napada, ne poštujući činjenicu da izraelski naseljenici i izraelska armija su dio izraelske ofanzivne strategije koje rade na jačanju jevrejske države u Okupiranim Teritorijama.

Dobar dio naseljenika živi u oko 200 naselja predvođeni Kach organizacijom, jednom od najradikalnijih terorističkih organizacija. (Osnivač Kach organizacije je rabin Meir Kahane, poznat po terorističkim aktivnostima 1994. godine u al-Khalil mesdžidu i pokušaju bombardiranja Mesdžidu-l-aksa.) Članovi Kacha su poznati po predvođenju bombardiranja izbjegličkih kampova uz pomoć vojnika tokom kojih su ubijali nevine ljude i uništavali njihove kuće i mjesta bogosluža. U svojem članku Baroud opisuje te napade:

Poslušajte vijesti koje očito ukazuju na zajedničku saradnju između jedinica izraelske armije i naseljenika. «Izraelski vojnici ubili Palestinca koji je učestvovao u protestu, jevrejski naseljenici otvorili vatru na seljane…», «Izraelska armija granatira izbjeglički kamp, naseljenici blokirali glavni put koji vodi do kampa…», «Vojska

proglasila palestinsku zemlju ratnom zonom, naseljenici jurnuli ka proširenju naselja…», «Vojnici ne daju palestinskim zemljoradnicima da se približe njihovim njivama, naseljenici ubili zemljoradnika dok je ubirao svoje masline…»

Granatiranja koja su počinjena od strane naseljenika i vojnika u vrijeme kada je Intifada Al-AKse počela su, također, bila izvještavana putem turskih medija. Na primjer, Yeni Safak je 10. oktobra 2002. izjavio da,

naseljenici iz sjevernog izraelskog grada Nazareta su potpomognuti vojnicima iznenadno izvršili granatiranje na područjima naseljenim muslimanima. Javljeno je da su dva muslimana poginula, a da ih je na stotine ranjeno… Očevici su izjavili da je hiljadu Izraelaca otišlo u arapska sela, kamenujući kuće i napadajući oružjem Arape. Također je javljeno da je izraelska policija bila podržana napadačima koji su palili signalne rakete na tom području.

Ovi incidenti slučajno otkrivaju put ka međunarodnim medijima. U The Washington Report on Middle East Affairs, jednom od američkih magazina koji ne prate proizraelsku politiku, pojavio se članak koji jednog muslimana koji je bio očevidac dešavanja tokom granatiranja. Samah Jabr opisuje život pod opsadom na periferiji Jerusalima:

Od kako je Al-AKsa Intifada započela, mi ne možemo ostaviti kuće noću i ponekad ne možemo vani otići tokom dana. Čak i ako se neko od nas teško razboli, ne možemo otići na poziv ljekara, ili u bolnicu. Ako trebamo mlijeka iz prodavaonice, također je vrlo loše. I za to moramo čekati.

Upozoren od svojih komšija vikanjem «Naseljenici napadaju!» dok je sjedio sa svojom porodicom u kući, Jabr opisuje grozno mučenje:

Većina naseljenika živi nelegalno na palestinskoj zemlji, vjerujući da im je to vjerska obaveza koja se ogleda u vraćanju svete zemlje, zajedno sa njima, od Boga odabranim narodom. Drugi, pristalice rabina Meir Kahane, vjeruju da moraju vratiti zdanje hrama,

popraviti jevrejski hram… Neve YaKoup je naseljenik iz «Božjeg odabranog naroda» koji nam je prvi komšija.

Veče napada je bila tamna i mračna, ali smo izvirili kroz prozor pokušavajući da vidimo. Mogli smo čuti samo jaukanja i pucnjavu… Iz obližnje džamije, čuli smo glas na megafonu… Taj palestinski govornik nam je na arapskom rekao da pokupimo kamenje i flaše za odbranu i da ostanemo u našim kućama sa ugašenim svjetlima. Napolju u našem dvorištu, čuli smo šuškanje djece dok su sakupljali kamenje…djeca su takoreći očistila dvorište… Naseljenici toga dana nisu uopšte stizali. Oni su kao lisice u štalu. Noću se u nju ušuljaju. Dolaze pod punom opremom i često sa izraelskim vojnicima… Dok je rijetkost za njih da ubiju nekog od nas, oni često imaju običaj da uništavaju bogatstvo i teroriziraju našu djecu… Kako je pucnjava i vika sve bliže dolazila našoj kući, ulična svijetla su se ugasila. U tami sjedili smo na sprat oko pet sati… Napokon, čuli smo jednog komšiju kršćanina kako zapomaže: «Upomoć!» «Naseljenici su sa svojim oružjem u džamiji.» Zatim je počeo da uzvikuje naš islamski poklik: «Allahu Ekber!» - Allah je najveći!

Incidenti poput onih o kojima si gore čitao, čak jedan od najžešćih, je izišao u medijima muslimanskih zemalja na internetu i nekoliko zapadnih medijskih izvora koji objektivno obavještavaju o događajima na Bliskom Istoku. Ti događaji su više od 50 godina svakodnevnica za Palestince. Kao što je opisano u navedenim primjerima, naseljenici koji izvršavaju napade to čine uz pomoć izraelske vojske. U jednom od svojih zapisa, izraelski novinar Amnon Denkner opisuje teror kojeg su izvršili naseljenici uz pomoć vojnika:

Trivijalna istina je da će Arap koji pokušava pucati Jevrejina, izgubiti svoj život i relevantnost toga postupka. Ali Jevrejin koji pokušava pucati Arapa je imun od gnjeva vojnika, ako djeluju po vojnoj direktivi. Oni ga neće sprječavati ili odvraćati od ubistva toga Arapa, oni neće pucati u vis ili u njegove noge, ili neće zapravo pucati da ga ubiju prije nego što ovaj izvrši stravičan zločin.

U nastavku svoga teksta, Denker izjavljuje da takvi gestovi «pozivaju sve fanatične naseljenike da pucaju u Arape, garantirajući da im u tim akcijama neće faliti dlaka s glave.»

Torture u izraelskim zatvorima

Drugo taktičko zastrašivanje se ogleda u bezrazložnom hapšenju Palestinaca i hapšenju bez naloga, a potom odvođenju u zatvor i namjernom odlaganju datuma za suđenje. Ovi periodi hapšenja nekad su trajali nedjeljama. Internacionalni izvještaj za amnestiju od 14. juna 2000. godine pokazuje užasni primjer. Prema izvještaju, petnaestogodišnja djevojčica po imenu Suad Hilme Gazal je uhapšena decembra 1998. godine pod sumnjom da je napala Izrael. Ali po izvještaju, ona treba još da odraste prije nego dođe na izraelski sud. U avgustu 1999. godine više od 3.000 Palestinaca je držano u izraelskim zatvorima; njih 1400 je bilo osuđeno na smrt. Zajedno sa ovim zatvorenicima, novi su često pritvarani pod izgovorom da su učestvovali u raznim neprijateljskim akcijama. Držani su pod veoma lošim uvjetima a ponekad su bez presude provodili godine u pritvoru. Ovo se desilo Adamu Qatamešu koji je, iako još uvijek nakon 6 godina nije proglašen krivim, držan bez kaucije cijelih 6 godina, prije nego je oslobođen. Pored ovih zatvorenika, između 1989. i 1998. godine drugih 20.000 Palestinaca su držani u pritvoru kao «administrativni zatvorenici.” Ovaj termin podrazumijeva osobe koje je uhapsilo autorizovano administrativno tijelo bez objavljivanja datuma suđenja. Zahvaljujući ovoj praksi, Izrael je u stanju da uhapsi Palestince bez razloga i da ih godinama drži u zatvoru bez obavijesti o optužbi ili odvođenja pred sud. Za vrijeme ovog perioda zatvorenici nisu imali pravo da razgovaraju sa svojim advokatima ili familijom. Palestinci su držani u napuštenim šatorskim zatvorima pod nehumanim uvjetima. Jedan od takvih je pustinjski Nagev zatvor, gdje su hiljade Palestinaca držani pod optužbom da su «čuvali tajne dokumente», ili «formirali

svoje grupe." Svi oni, čak i stariji i ozbiljno bolesni ljudi, su podvrgavani fizičkom i mentalnom mučenju. Mjesto gdje je bio zatvor činilo je životne uvjete gorim i onemogućavalo je zatvorenicima regularnu posjetu porodice. Šatori nisu mogli da ih zaštite od ljetne vrućine ni od zimske hladnoće. Čak i kad bi odležali kaznu ponovo bi ih vraćali u zatvor, i to baš onda kad bi trebalo da odu kući, radi nekog «prošlog zločina."

Tortura je bila taktika izraelske vlade za vrijeme ispitivanja i boravka u zatvoru.

Prema izvještaju, nevjerovatni načini torture su bili provođeni u zatvorima Nablus, Ramallah, Hebron, Gaza, u centru za ispitivanje u Jerusalimu poznatom kao Maskobija i u specijalnim vojnim zatvorima kao što su KfarYonah, al-Ramle, Sarafand i Nafha.

Pored sistematskog premlaćivanja drugi oblici mučenja ubrajali su: uključivanje struje na spolne organe, stavljanje nagog zatvorenika u hladnu vodu, napadanje specijalno treniranih pasa na zatvorenike sa povezom preko očiju, gašenje cigareta na razne dijelove tijela i vađenje nokata i zdravih zuba. Neke kćerke zatvorenika su bile uhapšene i silovane pred njihovim očevima. A neki očevi su bili primoravani na seksualni odnos sa vlastitom kćerkom.

U članku o izraelskim zatvorima, ekspert za Srednji Istok Robert Fisk, opisuje poznati Khaimski zatvor i razne tehnike mučenja u njemu:

Khaim je užasno mjesto. Električne žice prikačene za penis i stopalo, stalno bičevanje. Upoznao sam jednog zatvorenika deset dana nakon što je oslobođen. To je bio čovjek koji je proveo više od godinu dana u Khaimu. «Kada su me saslušavali, udarili su me po glavi, a onda sa kalašnjikovom po leđima. Pao sam. Čovjek me je udario čizmom po licu i slomio mi vilicu. Izgubio sam sluh na jedno uho. Bubna opna mi je pukla. Sada imam problema sa disanjem a doktor mi je rekao da tome nema lijeka. Cijelog života ću imati taj problem».

Mjesta poznata kao kampovi smrti, gdje su Palestinci poslije masovnog hapšenja i prije odvođenja pred sud, postala su prava mjesta

mučenja. Autor Norman Finkelstain citira izraelskog novinara Ari Shavita koji opisuje kamp smrti u kojem mnogi Palestinci čekaju na suđenje.

Tu i tamo, među njima su neki dječaci koji su veoma mladi. Zatvor ima dvanaest osmatračnica… Shin Bet (Izraelska istraživačka agencija) dostavlja vojnicima listu sa imenima mladih ljudi… Onda vojnici… izlaze svako veče u grad i vraćaju se sa djecom od 15 ili 16 godina. U nekim slučajevima oni su već bili tučeni. Mladić, bos, ranjen koji izgleda da ima epilepsiju, ima užasne modrice po cijelom tijelu. Doktor se okrenuo prema mladiću vičući na njega. Jakim tonom mu govori: Možda ćeš umrijeti! A onda se okrenu prema meni i smijući mi se obrati: «Možda svi oni umru!¨

Jedan od razloga zašto je mučenje tako često i uobičajeno je taj da je agenciji za istraživanje, Shin Bet, do skoro od strane izraelskog zakona bilo dozvoljeno da muči za vrijeme ispitivanja. Ona može da tretira zatvorenika kako hoće i može da ih natjera da priznaju izmišljene zločine. Gideon Levy, anticionistički izraelski autor je, poslije posjete Palestincima koje je Shin Bet mučio i koji su proveli godine u zatvoru, napisao sljedeće:

Omar Ranimat ima problema sa sjedenjem. Također, ima problema sa ustajanjem, šetnjom i penjanjem uz stepenice. Kada sam ga prije nekoliko nedjelja upoznao bio je slomljen. To je bilo dvije i po godine nakon saslušavanja od strane Shin Beta koje je trajalo 45 dana i noći… Ranimat i Ahmed, kao i hiljade drugih Palestinaca, su bili podvrgnuti tretmanu Shin Beta.

Ekonomska opsada

Jedna od tehnika da se Palestinci uplaše, naročito u Zapadnoj obali i Pojasu Gaze, je da se drže pod pritiskom i ekonomski zavisnim tako da ne mogu stojati na svojim nogama i živjeti pristojno.

Cionistička ideologija tvrdi da su Palestinci «osuđeni da žive u siromaštvu i u primitivnim uvjetima», te da njihove potrebe Izraelu ništa ne znače. Činjenica da u spomenutim mjestima nimalo novca nije potrošeno u njihovu korist, je samo jedan znak ove situacije.

Na primjer, naselja u Gazi su zauzela veliki dio pojasa i pokrila najvrjedniju zemlju. Ova naselja, okružena žicom i električnim ogradama, ispunjena su drvećem i vegetacijom. U drugu ruku, scene u obližnjoj Palestini su užasne. Otprilike 4 000 Jevreja koristi ove napuštene regije eksploatirajući vodu za zemljoradnju i vještačka jezera koja su ispred luksuznih hotela, dok je Palestincima dozvoljeno da čiste vodom koju vade iz prilično suhih bunara.

Izraelski novinar i vojni korespondent Ze'e' Šif je opisao izraelsku politiku Gaze u martu 1993. godine:

«Nastavili smo da krademo tu vodu, iako je njen kvalitet iz godine u godinu lošiji. Krademo višak zemlje da bi napravili što više naselja da namjerno bacimo stanovnike u očaj.”

Druga izraelska strategija da satjera Palestince u ćošak je da im oduzme zemljoradničke sposobnosti gradeći naselja na najplodnijoj zemlji. Na ovaj način izraelska vlada ometa Palestinske napore da nastave njihove već teške zemljoradničke aktivnosti, lišavajući ih življenja. Primjer ovoga je zabrana ribolovstva, koje je za mnoge Palestince u Gazi predstavljalo jedini izvor prihoda. Dalje, široki napadi izraelskih vojnika i doseljenika na palestinskim farmama doprinijeli su niskom standardu proizvodnje i prihoda. Palestinski proizvođači više ne mogu direktno da prodaju svoje proizvode potrošačima. Na primjer, u Gazi jake restrikcije postavljene na eksport narandži, glavni izvor prihoda, znači da više od polovine proizvođačkih plodova su sada prosto propala i moraju biti uništeni. Kao što Deni Rubinstajin, izraelski novinar koji piše za Ha'aretz, izvještava: «Sa ulovom i arapskim obrađivanjem voća i povrća, naseljenici Gaze su bili primorani da se oslone na rad pod užasnim uvjetima sa mizernom platom u Izraelu kao u ranim danima industrijske revolucije».

Citirajući Saru Roj, istraživača o Gazi, Noam Čomski opisuje glavnu svrhu izraelske politike.

Na kraju, Roj i drugi posmatrači zaključuju, da je cilj da se vrate dijelovi Gaze u «granu biljke» ekonomije napravljene «da služi izraelskim interesima…kao prvo», da Izrael drži kontrolu nad zemljom, vodom i bilo kojim razvitkom koji može da bude u dijelovima oslobođenih od lokalne samoadministracije. Dajući te fabrike u Gazi i kantonima u Zapadnoj obali nudi lako eksploatisanu i veoma jeftinu radnu snagu, držanje ove regije ekonomski zavisne od Izraela je glavna komponenta izraelske politike.

Palestinska ekonomija je najviše pretrpjela zbog policijskog časa i blokada u kampovima koje su nametnuli Izraelci od ranih dana al-Aksa Intifade. Prema izvještaju UN-a od 5. decembra 2000. izraelska zabrana na pokret palestinskih radnika i robe je nanijela više od 500 miliona dolara štete palestinskoj ekonomiji. Druga činjenica koja nije citirana u izvještaju je da je palestinski sektor izgubio dodatnih 120 miliona dolara zato što izraelski vojnici ne bi dozvolili palestinskim farmerima da sade i prodaju svoje plodove.

Paljenje maslinika

Mnogo vjekova polja maslina predstavljaju jedan od glavnih palestinskih izvora prihoda. Ali baš kada su morali da ostave svoje kuće i sve drugo što su imali, oni su također bili prisilkjeni da napuste maslinova polja i da migriraju negdje drugo. Mnoga od tih polja koja imaju stabla koja datiraju još od 19. vijeka, a neke i ranije, su uništena. Nekoliko malih farmi koje Palestinci još uvijek posjeduju naseljenici su često napadali. Paleći i krčeći sva drveća koja mogu naći. Situacija je opisana u magazinu The Washington Report on Middle East Affairs:

Hiljade maslinovih stabala je također bilo uništeno. Palestinci koji su zarađivali za život na voćnjacima koje su njihove porodice

održavale mnogo generacija, gledali su kako ih izraelski vojnici i doseljenici sječu sa testerama.

Za vrijeme prve Intifade, između 1988. i 1992., izraelska armija je sasjekla 90 000 maslinovih drveća pod izgovorom da su se djeca koja su bacala kamenje krila iza njega. Između 1993. i avgusta 2001. godine, država Izrael je iskorijenila 280 000 stabala voćaka i maslina koje su pripadale Palestincima iz Zapadne obale. A 2001. godine oni su sasjekli 23 551 voćaka i maslinovih stabala.

Radnici na maslinicima, koji su najčešće žene i djeca, često bivaju istjerani od strane vojnih helikoptera. Mnogi Palestinci koji su bili bijeni za vrijeme žetve nikad više nisu posjetili ova polja. Vojnici koji su istjerali ove radnike nisu imali pravo tro da urade jer oni nisu gađali izraelske vojnike niti učestvovali u demonstracijama. Oni su samo pokušavali da zarade za život radeći na ono malo zemlje koju još uvijek posjeduju. Iz nepoznatog razloga, izraelska administracija neće dozvoliti čak ni ovo. Palestinci su suočeni sa preprekama u njihovim ekonomskim životima. Njima čak nije dozvoljeno da prikupe svoju ljetinu.

Ako neko razmišlja o široj slici, jasno će mu biti da uništavanje polja maslina i drugih zemljoradničkih regija nije slučajno već je to više dio svestrane izraelske strategije, obzirom da je potrebno 6-7 godina da novo drvo da plod masline. Mnogi Palestinci dobijaju sredstva za življenje i izdržavanje porodice od maslina i žita. Oni čiji su plodovi stalno uništavani, neće biti u stanju da žive i počet će da traže posao za dnevnicu. Na ovaj način palestinska sela su transformirana iz produktivne zemljoradničke jedinice u izvore jeftine radne snage za izraelsku industriju. Kroz historiju bilo je mnogo vođa koji su praktivkovali takve tipove ugnjetavanja i nemilosrdnosti nad drugim ljudima. Tako i danas moćni muče one koji su pod njihovom komandom. I kako Allah, kaže jednom kada su ovi «sijači smutnje» na vlasti oni nastavljaju da nanose fizička nasilništva nad svojim podređenim i čine specijalne napore da uklone njihove «životinje i ljetine». Drugim riječima, oni su sistematski koristili svaku tehniku u pokušaju da unište narod. Ova metoda je opisana u Kur'anu:

“Čim se neki od njih dočepa položaja, nastoji napraviti na Zemlji nered, ništeći usjeve i stoku. - A Allah ne voli nered!» (Kur'an: 2:205)

Ovakve tehnike su danas često viđene kao uobičajeni način u Palestini. Izraelska administracija predvodi sistematski program etničkog čišćenja i istovremeno prokopava sve palestinske poljoprivredne aktivnosti. U nekim oblastima mir i sigurnost ne mogu postojati, a neplodnost može postati samo rasprostranjenija. Ali, Bog ne voli nered i poziva sve ljude da *«žive svi u miru».* (Kur'an: 2:208)

Rušenje kuća

Sada 58 godina stari Mohana živi sam u uništenom autobusu okruženom bodljikavom žicom među novim susjedima kojima još ne zna imena. Kada je 1984. godine bilo aktuelno Gilo proširenje, koje je bilo poznato pod imenom Metzpe Bethlehem, Mohana se vratio iz Bethlehema sa svojim ocem Selmanom koji je krojač. Bili su u potrazi za buldožerom s kojim bi pomjerili svoje dvije stare kamene kuće. Od tada većina Monahine zemlje je bila u procesu da postane misteriozno eksproprirana od izraelske uprave. Iako je Mohana i dalje prikazivao izraelskom sudu dokumenta iz osmanskog i jordanskog perioda da je to njegovo vlasništvo, to ih nije spriječilo u njihovoj namjeri. Izraelska uprava mu se kasnije izvinula govoreći da je bila greška i to mu nadoknadila samo sa uništenim autobusima i zabranila mu da gradi nešto veće od drvene štale koju je koristio za vanjski toalet i zalihe.

Gore navedeno je samo jedan od stotinu incidenata širom Palestine. Zbog takvih stvari, više stotina Palestinaca koji se kući vraćaju, otkrivaju da su njihove kuće i sve što imaju uništene i da nemaju dovoljno sreće da dobiju čak ni uništeni autobus. Izraelska vlada se ne zadovoljava rušenjem kuća preko naredbe za eksproprijaciju

dok ukućani nisu tu. Mnoge palestinske kuće su bombardirane i razrušene sa ukućanima koji su bili još unutra.

Prema izvještaju Amnesty International objavljenom 14. juna 2000. godine tokom rane 1987. do januara 1999. godine je uništeno 2650 kuća koje su pripadale Palestincima u Zapadnoj obali i Jerusalimu, ostavljajući tako 16.800 ljudi (od njih 7.300 djece) bez kuće. Po riječima ovog izvještaja takva praksa nije prestala čak ni nakon Sporazuma u Oslu koji je bio potpisan od strane palestinskih i izraelskih predstavnika. Nije pravedno to što Izrael ne prvo ne da upozorenje da će uništiti palestinske porodične kuće. Prvo, da bi kuća bila uništena ona biva okružena buldožerima i izraelskim vojnicima koji su opremljeni modernim naoružanjem. Poslije se ukućanima daje 15 minuta da pokupe svoje stvari. Nakon toga, vojnici ulaze unutra i izbacuju napolje sve preostale stvari i onda buldožerima poruše kuću. Ako ukućani pruže neki otpor, bivaju mučki pretučeni. Ponekad je čak na njih pucano sa strane izraelskih vojnika. To se, na primjer, desilo januara 1999. godine kada su neki Palestinci u Eziriji, selu pored Jerusalima, protestovali zbog rušenja kuća. Izraelski vojnici su tada na njih pucali. Zakin Ubejd koji je imao 28 godina je ubijen. Po izvještaju Amnesty international on je upucan u glavu u zatvorenom području. Ovo pokazuje da to ubistvo nije bila nesreća, nego da se desilo namjerno i s predumišljajem.

Još jedna od izraelskih praksi je da Palestincima daju papire za privremeno naseljavanje, posebno onima koji žive u istočnom Jerusalimu i onda im otežavaju da obnove papire nakon njihovog isteka. Na ovaj način Palestinci su jedan dio vremena udaljeni sa svojih vlasništva. Oni koji su izgubili pravo na naseljavanje gube također i socijalno osiguranje pa na taj način bivaju osuđeni na izgnanstvo. Informacije dobijene od ministarstva unutrašnjih poslova Izraela kažu da su samo 1996. godine 1641 Palestinaca, zajedno sa svojim porodicama, izgubili pravo da žive u Jerusalimu.

U 2001. godini izraelske aktivnosti su planirale da udalje Palestince od svojih kuća i imanja. U svom članku «Uskrs u svetoj zemlji: porodice gledaju kako im uništavaju kuće», Robert Fisk je opisao proširenja naselja koja su se dogodila u aprilu 2001. godine:

Jedan od najsvetijih dana na Srednjem Istoku, kako neko može pisati o ovom suludom izraelskom uništavanju u Gazi…? Da ne spominjemo 35 ranjenika, dječaka sa smrskanom nogom od izraelske granate, tinejdžera sa jako uganutim ključnom kosti koji ne osjeća svoju lijevu ruku koji mi maše iz njegovog bolničkog kreveta. Da li je ovaj namjeran napad na kuće i građane tragedija ili ratni zločin…?

Prva velika laž nedjelje, kao i obično dolazi od izraelske armije koja objavljuje da uništenje palestinskih kuća u Rafahu nije ništa drugo osim «tehničke aktivnosti» i da je to slučaj u kojima kuće, koje su njihovi buldožeri i tenkovi pretvorili u ruševine, nisu bile okupirane. Ovo je bilo totalna neistina, jer su Izraelci koji su se doselili u velikim kućama iznad koliba, to znali vrlo dobro. Kada je prvi tenk u subotu prije sumraka eksplodirao preko pregradnog zida ispaljujući protivoklopne projektile u blizini bloka naselja otvorena je čak i mala prodavaonica udaljena 300 metara iz koje su na stotine muškaraca, žena i djece istrčali vrišteći, do susjedne ulice… Zapadni mediji su puno radili podcjenjujući događaj. Sve je to, po riječima Izraela, kao uništenje kuća u Khan Yunisu prošle nedjelje, bilo nazvano «očuvanjem reda»

Svi ovi incidenti i informacije pokazuju jednu jasnu stvar: glavni cilj cijele ove okrutnosti je narod Palestine. I ogromna većina Palestinaca je udaljena od svojih kuća samo zato što oni imaju vjeru ili entitet. I ponovo zbog ovog razloga Izrael pokušava da ih uništi. I sve što su Palestinci ustvari uradili u svemu ovome je to što su pokušali da zaštite svete zemlje koje su im pripadale hiljadama godina i koje su stavljene na emanet cijelom muslimanskom svijetu. Ali, svi muslimani su dužni da obave ovaj zadatak. Svi ljudi koji vide šta se ovdje dešava, a posebno muslimani koji znaju i prate kur'ansku etiku, imaju veliku odgovornost. Ovu sistematsku okrutnost, pred očima cijelog svijeta, može samo shvatiti iskren musliman koji posjeduje duhovne vrijednosti koje ih vežu za to mjesto.

Predrasude zapadnih medija

Zašto se izraelska politika okupacije ne može zaustaviti? Zašto Međunarodna zajednica ne iskoristi svoju moć da uvjeri Izrael da prihvati humanu i pravednu politiku? Odgovor ima nekoliko razmjera. Jedna od njih je predrasuda u nekim dijelovima zapadnih medija protiv Palestinaca. Kao što Edward Said dobro pojašnjava u knjizi «Prikrivanje islama», većina zapadnih novinara i komentatora vide Srednji Istok preko stereotipa u kome je «terorizam» uvijek povezan sa arapskim muslimanima u svijetu a da on nema nikakve veze sa Izraelom.

Ovaj nesporazum je toliko očigledan da neke novinske agencije izvještavaju da su događaji u Palestini usvojili stil i rječnik koji odgovara Izraelu. Na primjer, kada pratite vijesti o Palestini, često nailazite na fraze «Izrael je okupirao teritorije», ili «Okupirane teritorije», ali u izvještajima koji spominju izraelske napade upotrebljavaju se fraze: «izraelska osveta.” Ovo čitaocima daje sljedeću poruku: «Prvo su Palestinci napali a Izrael je udario kontranapad da bi sebe odbranio».

Jedna od najčešće pojavljivanih fraza u medijima, kada izraelski vojnici ubijaju palestinsku djecu, je: «Palestinsko dijete je umrlo za vrijeme pucanja». Ovo nosi sljedeću poruku: «Da Palestinci nisu upali u agresiju djeca ne bi poginula.» Ustvari, korespondent novina Independent, Robert Fisk je naglasio šta se misli pod «unakrsnom vatrom», gdje je Izrael uključen: «Kada sam pročitao sintagmu «unakrsna vatra», potražio sam hemijsku olovku. U Srednjem Istoku, to skoro uvijek znači da su Izraelci ubili nevine osobe.” Što se tiče zapadnih medija, Palestinci uvijek umiru u «unakrsnoj vatri.” Namjera je da se sakrije činjenica da izraelski napadači ciljaju Palestince i pucaju sa namjerom da ih ubiju. Ovaj utjecaj danas opisuju mnogi politički analitičari i eksperti za Srednji Istok. Ovaj stav koji ignoriše palestinsku patnju, izraelsku brutalnost i pokušava da napravi Izrael nevinim, prevladava u skoro svakoj zemlji, naročito u Americi. Fisk je o ovom

diskutovao u svom članku «Ogovarali su me zbog istine o Palestincima».

Sada su vrijeđanje i prijetnje upućene na bilo kog akademika, analitičara i reportera koji se usuđuju da kritikuju Izrael. Uzmimo na primjer briljantnog palestinskog akademika, Edwarda Saida koji je profesor na Kolumbijskom univerzitetu.

Bio je suočen sa uvredama od Američke cionističke organizacije. Jevrej, Noam Čomski je jedan od najvećih filozofa ovoga doba. Pisao je kritike na izraelsku okupaciju. Nepoznavanje Srednjeg Istoka je čvrsto uvrženo u Americi u toj mjeri da samo nekoliko nebitnih novina izvještavaju o izraelskim gledištima. Nećete naći Čovmskog u New York Times-u. To je veoma dobro uradio Charlie Reese u skorašnjem izdanju Orlando Sentitel, označavajući lokacije provincija, kada je napisao da «Palestinci neće dobiti nezavisnost dok je Amerika ne dobije». Pokušaj da se mediji natjeraju da poštuju izraelska pravila je sada internacionalnog karaktera. Moramo reći da je Izrael pod opsadom Palestinaca i da su Palestinci odgovorni za nasilje, da je Arafat odbio veliki dio na Kamp Davidu (iako mu je ponuđeno više od 60% njegove zemlje, a ne 94%).i da Palestinci uživaju u žrtvovanju djece (radije nego da pitaju zašto su Izraelci ubili toliko Palestinske djece).

Kako Fisk opisuje, mnogi zapadni medijski izvori ne oklijevaju da objave lažne vijesti kada je Izrael u pitanju. Događaji su pažljivo sakriveni. Izraelske operacije, ubistva, bombardiranja, okupacije, izgnanstva i stotine drugih vrsta okrutnosti ili su u izvještajima zapadnih medija ignorisani ili su objavljeni na takav način da naprave Izrael nedužnim. Izrael je još uvijek država agresor koja okupira zemlje koje mu ne pripadaju u direktnom kršenju mandata UN.

Kada je vidio ove lažne izvještaje i dezinformacije u ranim danima Al-AKsa Intifade, Fisk nije mogao a da se ne upita: «Zašto uvijek padamo na iste laži? Zar reporteri ne nose historijske knjige da ih podsjete šta su pisali u posljednjem arapsko-izraelskom ratu? Čak su i citati i izjave iste».

Čak i kada je Izrael pojačao nasilje i teror, zapadna štampa je zauzela protiv izraelsku stranu i nije uspjela da nađe nehumana krvoprolića vrijedna objavljivanja. U stvari, neke novine reaguju kao i izaslanik Izraela, predlagajući one koji lično vrše masakre da bi pisali rubriku i od tada objavljuju lažne verzije događaja. Noam Čomski, opisuje kako je New York Times 1986. godine predstavio Arijela Šarona, budućeg premijera Izraela i poznatog po imenu «kasapin Libanona», kao «teroristički ekspert».

New York Times se pozvao na eksperta za terorizam da predloži njegovo mišljenje kako se oduprijeti neprijatnostima… urednici ovih novina dali su naziv njegovom članku «Prošlo je vrijeme da se uništi terorističko čudovište», naglasivši riječi «zaustavite krvoproliće nevinih (Izraelaca) identifikovali su autora samo kao «izraelskog ministra trgovine i industrije.” Njegovo ime je Ariel Šaron. Njegova teroristička karijera, koja datira iz ranih 50-tih uključuje pokolj 1953. godine 69 mještana Kibye i 20 iz izbjegličkog kampa Al-Bureig; terorističke operacije 1970-tih u Gazi i sjeverno-istočnom Sinaju, uključujući protjerivanje 10 000 žitelja u pustinji. Njihove kuće su srušene i obradiva zemlja uništena u pripremama za naseljavanje Jevreja. Naredni masakr u Sabri i Šatili, i dr. U moralno intelektualnoj situaciji bilo bi najbolje za najveće svjetske novine izabrati Ariela Šarona kao našeg vođu kako se treba pobijediti terorizam.

Mnoštvo zapadno-medijskih izvora primjenjuje veoma prostu tehniku kada izvještavaju o Palestini. Uzimaju zvanične izraelske izvore, prave mjesta za komentare ministra i dopunjuju članke iz novih izraelskih izvora. Grace Halsell je bila međunarodno priznata kolumnistkinja i ekspert za Srednji Istok. U jednom članku je opisala kako zapadni mediji opisuju događaje u Izraelu: Izraelci su rekli da je policija koristila municiju nad Palestincima nakon što su oni počeli napad na jevrejske vjernike. Bez izuzetka, zapadni mediji su prvo objavili ovo «zvanično» izraelsko objašnjenje.

Međutim, sada su izjave četiri palestinske i jevrejske grupe za ljudska prava, kao i tri video kasete otkrili da je izraelska verzija lažna.

Svi dostupni dokazi podržavaju arapske optužbe da je izraelska policija započela konflikt, a onda pucala na Palestince.

Kada je Savjet bezbjednosti UN-a 9. novembra vidio jednu od video-kaseta, sovjetski ambasador Yuli M. Vorontsov kaže da ovaj dokaz opovrgava izraelsku tvrdnju da su Palestinci inicirali nasilje…

Izraelska tročlana komisija objavila je izvještaj podržavajući «službeni» stav Izraela da su Palestinci započeli konflikt…

Među drugima, komisija je kritikovala Aryeha Bibija da je gledao scenu ubijanja… Ukratko nakon toga, izraelski zvaničnici su pozvali Bibija i rekli da je on bio unaprijeđen u komandanta izraelske policije. Bilo šta da je motivacija, njegovo unapređenje koje nosi ne samo veći položaj, nego i platu, zvanično će signalizirati drugu policiju da to «plaća» da se pucaju Palestinci…

Među američke medije, koje imaju mnoštvo novinara u Izraelu, prave malo ili nimalo pokušaja da razumiju značenje ovih napada. Imaju samo objašnjenja koja su im dali Izraelci. Ali moramo zapamtiti da odgovornost za nemilosrđe koje se javlja u Palestini, nije samo ovih koji samo to nanose, nego i za one koji to odobravaju i podržavaju.

Dok čitamo: *«A oni koji ne ispunjavaju dužnosti prema Allahu, iako su se na to čvrsto obavezali, i kidaju ono što je Allah naredio da se poštuje, i čine nered na zemlji - njih čeka prokletstvo i najgore prebivalište!» (Kur'an:13:25).* Allah nas upozorava da oni koji šire nered će biti kažnjeni na sudnjem Danu.

INTIFADA

Intifada, što na arapskom jeziku znači "ustanak", je naziv pobune koju su, naoružani samo kamenjem, goloruki Palestinci pokrenuli protiv jedne od najnaoružanijih armija u svijetu. Protiv armije koja na kamenje odgovara mecima, raketama i projektilima. Zapravo, ona rijetko oklijeva da gađa u one koji čak ni kamenje ne bacaju. Mnogo djece ubijeno je na taj okrutni način.

Prva Intifada počela je u političkoj klimi 1987. godine. Započeli su je palestinski omladinci, kao reakciju na ubistvo šestoro palestinske djece od strane izraelskih vojnika. Prvi ustanak koji je trajao do 1993. godine i koji se tokom svog trajanja suočivši se sa nekoliko izraelskih odgovora, vođenih principima po kojima "nasilje rađa nasilje", pretvorio je Bliski Istok u haos. Tokom ovog perioda, svijet je obratio pažnju na dječje glave i ruke koje su lomili izraelski vojnici. Palestinski narod, od najmlađeg do najstarijeg, odupirao se nasilju i pritiscima izraelske vojske, tako što su bacali kamenje na vojnike. Kao odgovor, izraelski vojnici upotrijebili su širok arsenal oružja kako bi tukli Palestince, lomili im ruke i gađali ih svojim mecima u stomake i glave. Pored toga, 1989. godine oko 13 hiljada palestinske djece držano je u izraelskim zatvorima.

Štagod da je bio razlog, opiranje nasilju nikad nije riješilo problem. I danas neke činjenice treba imati na umu kada se razmatra okruženje u kojem je započela Intifada. Prije svega, prema proglašenim UN dekretima, izraelski vojnici su okupacione snage koje se, prema međunarodnom pravu, trebaju povući. Ako i pored toga Izrael tvrdi da

prisustvo vojnih snaga na palestinskoj teritoriji treba prihvatiti, ubijanje nedužnih ljudi nije način da se to u praksi pokaže. Ljudi sa bar malo osjećaja moraju se složiti, da je otpor Palestinaca koji kamenjem gađaju vojnike, pogrešan koliko i vojnici koji pucaju u civile. Svaka država ima pravo da se brani i zaštiti svoje teritorije, ali ono što se događa u Palestini daleko je ispod pojma samoodbrane.

Tokom godine Intifade, dogodio se incident u kršćanskim selu Beit Sahur, nedaleko od Vitlejema. Incident, čiji je svjedok žitelj Norman Finkelstein, je jedan od mnogih svjetlećih primjera koji tvrdi da su vojne intervencije čin samoodbrane:

U izbjegličkom kampu Jalazun, djeca su palila gume kada se pojavio automobil. «Vrata su se širom otvorila, i četiri muškarca (jevrejski naseljenici ili vojnici u avijatičarskim kombinezonima) iskočili su iz kola, pucajući na sve strane. Dječak pored mene pogođen je u leđa, metak je izašao kroz njegov pupak... Sljedećeg dana Jerusalem Post izvještavao je kako je vojska pucala u samoodbrani.»

Palestinska Intifada, pokrenuta kamenjem i praćkama protiv jedne od najjačih armija na svijetu, uspjela je u skretanju međunarodne pažnje na bliskoistočni region. Slike na kojima izraelski vojnici ubijaju osnovce još jednom je pokazala politiku terora koju sprovodi okupaciona vlada. Ovaj period je trajao do Sporazuma u Oslu koji je dogovoren 1993. godine, kada su Izrael i PLO sjeli za pregovarački sto. Na ovim sastancima, Izrael je, na zvaničnom nivou, po prvi put priznao Jasera Arafata.

Nakon što je prva Intifada okončana mirovnim sporazumom, narod je strpljivo čekao da se mir i sigurnost vrate na palestinsku teritoriju. Ovo iščekivanje mira trajalo je do septembra 2000. godine, kada je Ariel Šaron, poznat kao "Libanski kasapin", praćen desetinama izraelskih policajaca organizovao provokativnu posjetu džamiji Al-Aksa. Ovaj događaj pokrenuo je Al-Aksa intifadu.

Neprestani bol i patnje Palestinaca samo su eskalirali tokom ove intifade. Danas, dnevni izvještaji javljaju o desetinama djece i tinejdžera koji umiru na palestinskim teritorijima. Od njenog početka u septembru

2000. godine do decembra 2001. godine, umrlo je 936 Palestinaca (podaci Palestinske zdravstvene organizacije). Tokom konflikta, izraelske jedinice su pokorile mnoge civile, uključujući djecu koja su se vraćala iz škole, do bombardiranja helikopterima.

Izraelski vojnici ne koriste oružje da bi razoružali palestinsku djecu, već da bi ih ubijali. Sulejman Abu Karš, palestinski ministar trgovine, iskazao je osjećaje svog naroda o Intifadi u jednom intervjuu:

Intifada je nastala kao posljedica izraelske okrutnosti i provokacije prema Palestincima i stvarima koje su nam svete. Palestinske jake veze za sveta mjesta – posebno za džamiju Al-Aksa, koja je bila prva Kibla muslimanima, njihova džamija, i jedna od centralnih Haremiš-šerifa – Izrael je učinio djela okrutnosti.

Palestina, gdje 70% populacije čine mladi, čak i djeca doživljavaju migracije, protjerivanja, hapšenja, zatvore i masakriranja još od 1948. godine kada je Palestina okupirana. Oni su tretirani kao građani drugog reda u sopstvenoj zemlji. Oni su naučili da žive u veoma teškim uvjetima. Preko 29% poginulih tokom Al-Aksa intifade bili su mlađi od 16 godina; oko 60% ranjenih bili su mlađi od 18 godina; u područjima gdje su sukobi bili najintenzivniji, najmanje petoro djece bilo je ubijeno svakoga dana, a deset ranjeno.

Oni izraelski vojnici čije su puščane cijevi uperene u civile i djecu, ne oklijevaju da pucaju čak i u djecu koja se igraju u školskim dvorištima. Zahvaljujući izraelskim nametnutim policijskim časovima, većim djelom godine oni ne mogu ići u škole. Onda kada se i usude, postaju mete izraelskih napada. Jedan takav napad desio se 15. marta 2001. godine. Dok su se učenici osnovne škole Ibrahimija u mjestu al-Halil igrali za vrijeme odmora, izraelski vojnici su pucali u njih. Ovaj događaj u kojem je šestoro djece ranjeno, nije ni prvi ni posljednji takav primjer okrutnosti.

U Palestinskom dnevniku, novinar Ruth Anderson opisao je neke od nehumanih događaja tokom al-AKsa Intifade:

Niko nije spomenuo tek oženjenog mladića koji je otišao na demonstracije, i tamo ubijen, ostavivši svoju mladu suprugu kao

udovicu. Niko ne spominje palestinsku mladost čije glave razbijaju Izraelci i čije ruke su lomljene prije nego su brutalno masakrirani. Niko ne spominje osmogodišnjeg dječaka kojeg su ubili izraelski vojnici. Niko ne govori o tome kako jevrejski naseljenici, naoružani svim vrstama oružja i ohrabreni od strane Barakove vlade, napadaju palestinska sela, uništavaju plantaže maslina i ubijaju palestinske civile. Niko ne spominje palestinske bebe koje su umrle kada su njihovi domovi bili bombardirani tokom vazdušnih napada. One su poginule od izraelskih projektila dok su prevožene na sigurnije mjesto. Svi znaju da bebe ne mogu da bacaju kamenje. Svi znaju, osim Izraelaca i Amerikanaca.

Al-Aksa intifada je djelo Arijela Šarona

Kako bi razumjeli spiralu nasilja koja se otrgla kontroli u aprilu 2001. godine i pretvorila Izrael i Palestinu u klaonicu, treba se sjetiti kako je ova posljednja Intifada počela. Glavna ličnost u ovim događajima je Ariel Šaron, koji je iznenada postao i još uvijek je, premijer Izraela (aktuelni premijer Izraela je Ehud Olmert. prim.prev). Šaron je muslimanima dobro poznat kao političar koji preferira nasilje. Cio svijet zna za masakre Palestinaca, Šaronovo provokativno ponašanje i nasilne i grube izjave. Najveći među tim masakrima je onaj koji se prije dvadeset godina desio u izbjegličkim kampovima Sabra i Šatila, tokom izraelske invazije na Libanon u junu 1982. godine. U ovom masakru, oko tri hiljade bespomoćnih ljudi je pobijeno i podvrgnuto teškim mučenjima. Mnogi su živi spaljeni. Mnogi leševi su spaljeni ili unakaženi toliko da se nisu mogli identifikovati. Drugo ime uključeno u ovaj događaj je Ehud Barak, tada komandant izraelskih snaga i budući premijer.

Islamski svijet nikada nije zaboravio ove masakre kao i ostale koji su, tokom pedeset godina, orkestrirani od strane izraelske vojske. Iz tog razloga, Šaronova provokativna posjeta džamiji Al-Aksa značajnija

je posjeta bilo kojeg drugog izraelskog političara. Šaron i njegova Likud Partija slijede striktnu politiku ne povlačenja sa okupiranih teritorija, širenja novih naselja i odbijanja razgovora oko Jerusalima. Danas, svijet se slaže oko jedne činjenice. Šaron podržava nasilje i koristi svaku priliku da ga ohrabri ili primjeni u praksi.

Posljednja spirala nasilja počela je kada je Šaron, praćen sa preko 1200 policajaca, ušao u džamiju Al-Aksa, sveto mjesto za sve muslimane. Svi, uključujući izraelske lidere i narod, slažu se da je Šaronov ulazak u mjesto, inače zabranjeno nemuslimanima, provokacija namijenjena da zategne uzburka ionako zategnute odnose i provocira konflikt. Šaron je u tome i uspio. Vrijeme kad se ovaj događaj desio veoma je važan, jer treba znati da je za naredni dan Ehud Barak najavio da bi Jerusalim mogao biti podijeljen kao vid kompromisa sa Palestincima. Za Šarona, koji je oštro kritikovao bilo kakav i odbijao da pregovara o statusu Jerusalima, to je bio razlog da posjeti Al-Aksu.

Svakako, od Šarona se, kao od veoma religioznog Jevreja, moglo očekivati da bude humaniji i miroljubiviji. Njegova politika odlike revizionističkog cionizma, pokreta čiji je predvodnik bio profašistički cionstički lider Vladimir Jabotinsky. Ideologija Jabotinskog svakako nije bila religijska, već socijal-darvinistička, militantna doktrina inspirisana nacizmom i Musolinijevim fašizmom. Nakon stvaranja države Izrael, Jabotinskijev pokret našao je mjesto u desno orjentisanoj Herut Partiji koja se, tokom vremena, razvila u vjersku partiju. Herut je tokom narednih decenija prerastao u Likud, jednu od najjačih političkih partija u Izraelu. U svakom slučaju, stranka sa religijskom retorikom, kao i desničarskim političkim stavovima, je varljiva. Slikovit primjer toga je velika razlika između militantnosti Likud partije i miroljubive poruke Tore. "Ne ubij" kaže Stari zavjet, što je sušta suprotnost radikalnim ciljevima Likuda da isprazne palestinsku zemlju. Nadamo se da će se Ariel Šaron i njegovi politički sljedbenici vratiti pravim idealima judaizma i pokušati da stvore naciju koja će biti "svjetlo među nacijama" kako je napisano u Tori.

Da li je pravi cilj uništenje džamije Al-Aksa

Kako bi se razumjela važnost džamije Al-Aksa i Jerusalima i njihove oivičenosti Izraelicima, neophodno je gledati na ovaj region cionističkim očima. Radikalno političko vjerovanje Jevreja dokazuje da će se period koji je počeo cionizmom nastaviti do dolaska Mesije. Kako bi ostvarili ovaj cilj, radikalni Jevreji vjeruju u događanje tri važna događaja. Prvi, nezavisni Izrael mora se uspostaviti na Svetoj zemlji i jevrejska populacija te države mora se povećavati. Naseljavanje svete zemlje od strane cionističkih lidera sistematski se obavlja od početka dvadesetog vijeka. Pored toga, Izrael je postao nezavisna nacionalna država 1948. godine. Drugo, Jerusalim je okupiran 1967. godine tokom "šestodnevnog rata" i, 1980. godine, proglašen je "vječnom prijestolnicom" Izraela. Treći, i jedini uvjet koji još uvijeknije ispunjen, je ponovno izgradnja Solomonovog (Sulejmanovog) hrama, koji je uništen prije 19 vjekova. Od tog vremena postoji Zid plača.

Dana, na ovom mjestu postoje dvije islamske bogomolje: džamija Al-Aksa i Kubbet as-Sakhrah. Kako bi radikalni Jevreji obnovili Solomonov hram, ove dvije svetinje morale bi biti uništene. Najveća prepreka ostvarivanju ovog cilja je globalna muslimanska zajednica, posebno Palestinci. Dokle god oni postoje, radikalni Izraelci ne mogu uništiti ova dva sveta mjesta. Pravi razlozi za sukobe koji su izazvali krvoprolića na ulicama je ovaj cionistički san.

Kako smo ranije razmotrili, Jerusalim je važan kako muslimanima tako i kršćanima. Iz tog razloga, ovaj grad, koji ima status svetog za Jevreje, kršćane i muslimane ne smije biti potpuno u rukama cionista. Jedino rješenje za ovaj gotovo nerješiv problem je nalaženje načina da Jevreji, kršćanii muslimani žive zajedno na ovom prostoru u miru i slozi. Tokom historije, samo muslimanski vladari uspijevali su to da urade na najbolji način i iz tog razloga jedino muslimani mogu to opet da urade i u budućnosti. Izrael, sa nadređenim stavom prema muslimanima i kršćanima, jedino može donijeti nasilje i bezakonje Jerusalimu i okolini.

Iz tog razloga, svi pregovori između izraelaskih i muslimanskih zvaničnika zapali su u poteškoće zbog jerusalimskog pitanja. Još od kada je Izrael uspostavljen 1948. godine, predlagana su različita rješenja za Jerusalim: proglašavajući ga kao neutralnu i slobodnu zonu, pod zajedničkom vlašću Izraela i Jordana, vlade koju bi sačinjavali predstavnici svih religija, i koja bi davala prava na korištenje zemlje Palestincima dok bi prava za dio ispod površine zemlje i zrak pripadala Izraelu. Pored ovog dati su i drugi slični prijedlozi. U svakom slučaju, Izrael je te prijedloge odbio i ubrzo nasilnom aneksijom proglasio Jerusalim "vječnom prijestolnicom" Izraela. Dokle god Izrael odbija da prekine sa dugotrajnom politikom nasilja, povlačenje sa okupiranih teritorija ili kompromis sa Palestincima, budući status Jerusalima i ostali problemi neće biti riješeni.

Napadi na džamiju al-Aksa

Kako je i ranije spomenuto, prostor na kojem se nalazi džamija al-Aksa je od posebnog značaj za sve Jevreje, a posebno za cioniste. Iz tog razloga, Cionisti su se borili za etnički čist Jerusalim i radili su na "čišćenju" grada od kršćanskih i muslimanskih elemenata. Sudeći prema radikalnim Jevrejima, džamija al-Aksa trebala bi da bude srušena što prije. Dok prividno svi cionisti dijele ovo mišljenje, neki svoje namjere pravdaju političkim, a neki religijskim stavovima. Koji god da je razlog, postoji jedna neizbježna činjenica: Cionisti gledaju na džamiju al-Aksa kao na veliku prepreku u njihovim vizijama, dokle god ona postoji.

Suočeni sa realnošću, svi radikalni cionisti trudili su se da unište džamiju al-Aksa. Zapravo, neke grupe odane su u potpunosti ovoj misiji. Od 1967. godine, ove grupe napadale su džamiju više od stotinu puta i naravno, tokom ovih napada pobili mnogo muslimana koji su u njoj obavljali namaz.

Prvi napad izveo je, u avgustu 1967. godine, rabin Šlomo Goren, kaplar u Izraelskim oružanim snagama. Goren, koji će kasnije postati glavni rabin Izraela, ušao je u muslimansku svetinju sa 50 naoružanih ljudi u pratnji. Kasnije, 21. avgusta 1969. godine cionisti su otvorili vatru direktno na džamiju, uništavajući tako minber koji je napravljen od drveta i slonovače. Ujedinjene Nacije jedva da su osudile ovaj incident, direktni napad na muslimansku bogomolju.

Trećeg marta 1971. godine, sljedbenici radikalnog lidera Gershon Solomona također su se usmjerili ka Haremiš-šerifu. Nakon oružanog obračuna sa palestinskim snagama bezbjednosti, oni su bezdušno izveli sličan napad tri godine kasnije. Sljedeća bitka je izvršena grubo od strane izraelskih snaga. Zatim, 1980. godine, oko 300 članova radikalne terorističke grupe Guš Emunim napalo je džamiju teškim naoružanjem. Dvije godine kasnije, Izraelac koji je posjedovao američki pasoš ušao je u džamiju sa automatskom puškom M-16 i počeo da puca po muslimanskim vjernicima koji su u tom trenutku klanjali u džamiji. Nakon ovog tragičnog događaja, u kojem su dva Palestinca poginula a mnogi drugi su ranjeni, niko nije pitao kako je je naoružan čovjek prošao "barikade" izraelskih vojnika oko džamije. Nakratko napadač je uhapšen i zadržan u pritvoru. Sve vrijeme branio se da je samo "obavljao svoju dužnost.” Te godine, učenik nepoznatog terorističkog vođe rabina Meir Kahane izvršio je napad na džamiju dinamitom.

Priče o napadima time se ne završavaju. Priče takvih napada se ne završavaju ovdje. 10. marta 1983. godine, članovi grupe Guš Emunim prešli su zidove Haremiš-šarifa u pokušaju da postave eksplozive. Ovi teroristi uhapšeni su, a zatim i oslobođeni nekoliko mjeseci kasnije. Nedugo nakon ovog napada, grupa radikalnih jevrejskih terorista naoružana velikom brojem eksplozivnih naprava, uključujući veliki broj bombi, dinamita, i 12 šaržera metaka, pokušali su da dignu u vazduh džamiju al-Aksa. Zatim, 1996. godine, novi cionistički plan usmjeren na džamiju izašao je na vidjelo. Kako oružanim napadima nisu uspjeli da ostvare cilj, cionisti su pokušali da džamiju unište kopajući veliki tunel ispod nje. Njihov izgovor za kopanje tunela bilo je "historijsko istraživanje.”

Incidenti koje smo nabrojili samo su neki od primjera načina na koje radikalni cionisti žele da unište džamiju al-Aksa. Palestinski narod na svoja ramena preuzeo je odgovornost od islamskog svijeta, da sačuva ovo sveto mjesto i Jerusalim. Oni su ti koji su i lično žrtve napada na džamiju. Njihova reakcija na Šaronovu skandaloznu posjetu, veoma je važna. Nasilje koje je Šaron izazvao ugrožavanjem muslimanskih svetih mjesta, onog dana kada je u pratnji 1200 vojnika pokazao da nema jenjavanje. Događaji koji su kasnije uslijedili pokazali u količinu nasilja koju je Šaron postigao.

Intifada al-Aksa u ciframa

Od prvog dana duge Intifade, na kamenje Izraelski vojnici odgovarali su helikopterskim napadima, tenkovima i svim vrstama modernog oružja. Za sada, više od hiljadu civila izgubilo je svoje živote, dok je preko 20 hiljada ranjeno. (Obzirom da je Intifada još uvijek bila u punom zamahu kada je ova knjiga pisana, treba uzeti u obzir da su ovi podaci znatno veći). Palestinske kuće i bašče još uvijek uništavaju izraelski buldožeri, palestinska ekonomija trpi velike gubitke, a ljudi postaju 50 % siromašniji. U međuvremenu, oni su ograničeni novim betonskim blokovima, novim naseljima i autoputevima izgrađenim za naselja jevrejskih doseljenika.

Odgovor bivšeg premijera Ehuda Baraka na ove nehumane uvjete je veoma interesantan, jer pokazuje stavove izraelske vlade.

Nemojte me pitati na koji način će se prekinuti sukobi u Gazi i na Zapadnoj obali. Naše legitimno pravo je da koristimo sve načine borbe protiv palestinskih bandi. Nije me briga koliko je Palestinaca poginulo. Jedino što me interesuje je sigurnost mog naroda.

Komentari Eitana, generala izraelske armije, su još radikalniji:

Mi ne treba da žalimo zbog stvari koje smo učinili. Spremni smo da učinimo sve kako bi obezbijedili sigurnost naših vojnika i naroda. Naši vojnici dobili su naređenja da pucaju u palestinske demonstrante. U njihova srca i glave moramo unijeti strah.

Još jednu važnu izjavu dao je i rabin Ovadia Yosef, čovjek kojeg u zemlji smatraju jednim od "učenjaka" desničarske Shas Partije, koalicionog partnera u Šaronovoj koaliciji nacionalnog jedinstva. Yosef je izjavio: «Zabranjeno je biti milostiv prema njima, morate im dati projektile i sa bijesom ih uništiti. Oni koji su zli, oni su i prokleti.”

Podaci pokazuju da su se izraelski vojnici ponašali u skladu sa ovim stavovima. Prema izvještaju Palestinske zdravstvene organizacije od hiljadu ubijenih civila tokom intifade al-Aksa čak 23 % su bili mlađi do 18 godina. Ono što treba naznačiti je da, čak više od 84 % ubijenih uopšte nije učestvovalo u sukobima i demonstracijama; 33 % povrijeđenih na zapadnoj obali pogođeno je pravim mecima; i 65 % povreda zadobili su u gornjem dijelu tijela. Među onima koji su povrijeđeni u Gazi, 37 % povrijeđeno je pravim mecima i 60 % zadobili su u gornjem dijelu tijela. Ukupan broj povrijeđenih popeo se na čak 20 hiljada. Među njima, preko dvije hiljade danas pati od trajnog invaliditeta. Pored toga, bolnice u kojima se ukazuje pomoć ranjenim Palestincima česte su mete izraelskih napada. Od ukupno 1,850 uhapšenih ljudi, polovinu čine djeca; njih 900 su još uvijek u izraelskim zatvorima.

Preko 4 hiljade kuća teško je oštećeno, a čak 6,584 domova djelomično je uništeno. Među njima, 580 domova potpuno je uništeno. Uništeno je 30 džamija, 12 crkava i 134 bunara. Čak 66 škola više nije upotrebljivo, dok je 275 teško oštećeno. Sedam uništenih škola postalo su izraelska vojna utvrđenja. Trideset ostalih škola izraelski vojnici su zapalili, napravivši štetu od 400 hiljada dolara. Tokom prva dva mjeseca Intifade al-Aksa, 132 đaka su ubijena kada su se vraćala iz škole.

Svi ovi podaci pokazuju jednu stvar: izraelska vlada sprovodi politiku sistematskog uništenja palestinskog naroda. Uobičajeni izgovor vlasti da su u pitanju "sigurnosni razlozi" su najobičnija laž. Ovi podaci

pokazuju da izraelski vojnici ne koriste oružje da bi razoružali ili neutralizovali, već da bi ubili. Mnogi od onih koji su ubijeni ili obogavljeni, pogođeni su u grudi, glavu i leđa. Sasvim je očigledno da vojnik ne može neutralizovati nekog tako što će ga gađati u glavu i grudi, ili leđa dok bježi.

Rezultati ankete provedene tokom najnasilnijeg perioda u danima al-Aksa Intifade, koji su se odigrali u oktobru 2000. godine u izraelskom časopisu Ma'ariv, zapravo pokazuje koliko Izraelci podržavaju militantnu politiku svojih vođa. Dok Izraelci sebe opisuju kao sokolove, golubove i golubice, ova anketa pokazuje bitnu činjenicu: Za većinu Izraelaca, nasilje je postalo sastavni dio života. Sudeći po istraživanju, samo 7 % Izraelaca smatra da vojska koristi prekomjernu silu. Ostala 93 procenta smatraju da je reakcija vojske adekvatna, ili da bi čak trebala da bude i jača. Nekih 60 % ispitanika vjeruje da bi Palestinci trebali u potpunosti da napuste Svetu zemlju. Kada su dvije nenaoružane žene ubijene od strane izraelskih vojnika, tadašnji izraelski Ministar odbrane, Eprahim Sneh odgovorio je na pitanje zašto vojska primjenjuje silu: «Na našem terenu igramo po našim pravilima, i niko nije imun na kaznu.»

Ko, onda, određuje pravila igre, i kako? Ko su oni koji formiraju ta pravila? Odgovori na ova pitanja, kao što smo ranije spomenuli, skriveni su duboko u rasističkoj cionističkoj ideologiji izraelskih lidera. Prema ovoj ideologiji, svijet je podijeljen na Jevreje i neznabošce i svi neznabošci su uvijek potencijalni neprijatelji. Prema ovoj rasističkoj ideologiji, nasilje i pritisak se podrazumijevaju.

Premijer Ariel Šaron, koji je pokrenuo konflikt provokativnom posjetom džamiji al-Aksa, dijeli ovakav pogled na stvari. Na primjer, povodom incidenata u izbjegličkim logorima u Sabri i Šatili, u kojima je i sam učestvovao, a u kojem je poginulo blizu tri hiljade. Šaron je komandovao i 101. jedinicom, koja je odgovorna za mučenje i ubijanje hiljada ljudi u pobuni u palestinskim selima. On je i arhitekta okrutnog zločinačkog akta koji je na sceni danas u Palestini. Izraelski autor Uri Avnery sumirao je situaciju u članku opisujući Šaronov život i ličnost:

Šaron vjeruje u klasičnu jevrejsko-cionističku podjelu. Njegov svijet je podjeljen na Jevreje i Goje (nejevreje)… Jevrejima je dozvoljeno sve što je potrebno, kako Goji ne bi njih uništili. Univerzalne vrijednosti su glupost. Mi protiv njih, svi oni protiv nas. Kao što popularna izraelska pjesma kaže: "Sav svijet je protiv nas, ali mi ne marimo za to."

Drugu važnu komponentu koju određuje stavove izraelskih lidera prema Palestincima opisao je Izraelski profesor psihologije Benjamin Beit Hallahmi:

Izraelski etnos … je onaj koji se identifikuje sa pobjednicima i ne pokazuje milost prema gubitnicima. Nikad se nemoj identifikovati sa slabima, zato što ne želimo da budemo kao oni. Ovo je vodeći duh izraelskog života… Oficir rođen u Izraelu … ni pod kakvim okolnostima nije bio žrtva. Jedina realnost za koju zna je da je dominantan, da ima kontrolu, da je iznad drugih ljudi… Ono što je iskustveno kada ste u Izraelu, je da se konstantno borite, bez ikakve nade za eventualni mir. Rat je postao, ne samo način života, već i pogled na život … On vodi ka svijetu koji se jedino može opisati kao klaonica: gledanje na društveni život i odnose između ljudi kao u džungli, gdje najjači preživljava. Temelj izraelskog gledišta na svijet je velika doza onog što se često naziva društveni darvinizam, vizija svijeta podijeljenog na vladare i potlačene, dominantne i ostale.

Drugi primjer koji opisuje društveni darvinistički stav je izjava poznatog izraelskog lidera Jitcaka Šamira. Kada je davne 1975. godine pred Ujedinjenim Nacijama komentarisao rezoluciju koja cionizam opisuje kao rasizam, Šamir je izjavio da se rezolucija odnosi samo na palestinski narod, a ne i na ostale narode u svijetu:

Neprihvatljivo je da nacije, koje čine ljudi koji tek što su sišli sa drveća, postanu svjetski lideri... Kako tako primitivna bića mogu imati svoje mišljenje?

Menachem Begin, terorista odgovoran za mnoge krvave incidente u četrdesetim godinama prošlog vijeka, kasnije je postao

jedan odvažnih političara u Izraelu, kao i premijer ove zemlje. On je išao i dalje od Šamira, opisujući Palestince kao "dvonožne životinje."

Izrael je ove izjave, baš kao i teror koji sprovodi nad Palestincima već pola vijeka, transformisao u neku vrstu svetog djela. Slijedeći sistematsku politiku Izrael uništava Palestince. Svaka vrsta terorističkih incidenata, od ekonomskog embarga do otvaranja sela jevrejskih naseljenika, od ubijanja djece po ulicama do mučenja Palestinaca u zatvoru, planirane su faze uništenja ovog naroda.

Ovaj plan imao je ulogu u svakom razvoju strategije od Drugog svjetskog rata. Cionisti su ostvarili svoj rasistički san njegovim redefinisanjem i iskoristivši religiozna nadanja Jevreja o amortizaciji. To je uzrokovalo njihovu imigraciju i okupljanje u ovom regionu, i konačno formiranje nezavisne nacionalne države na ukradenoj zemlji. Izraelski lideri ovo su svijetu objasnili riječima: «Pojas Gaze i Zapadna obala su zemlje koje je Jevrejima obećao Bog; nećemo napustiti mjesta na koja smo se naselili.» Većina Izraelskih vođa posvećeni su ovakvom cionističkom konceptu "obećane zemlje" i "odabranog naroda." Posvećenost Izraelaca ovakvim religioznim konceptima ne odudara od iskrene posvećenosti Bogu, već od njihovih veza između njihove rasističke i fašističke ideologije i nekih iskrivljenih interpretacija Starog Zavjeta. Drugim riječima, drevna judaistička religija korištena je za postizanje cionističkih ciljeva, rječitoj ideologiji. Ako su bili posvećeni njihovim religioznim uvjerenjima, trebali su da zaustave brutalnost i mučenja koja se ne spominju u njihovim knjigama, i kao što je anticionistički rabin Dovid Weiss jednom rekao: «Jevrejskom narodu svemogući Bog naređuje da žive u miru sa svim ljudima i narodima na kugli zemaljskoj.»

Vođenje bitke u skladu sa kur'anskom etikom

Pored kritiziranja etničkog čišćenja koje Izraelci sprovode nad Palestincima, treba kritizirati i ostale muslimane i njihove reakcije na ovakav teror.

Svi muslimani treba da žive po etici koju je Bog dao u Kur'anu. Po tom etičkom učenju muslimani treba da budu iskreni i vjernici u svakodnevnom životu, poslu, uzajamnim odnosima, treba da pokažu iste te vrijednosti tokom rata, kada se brane, pa čak i kada su protjerani iz svojih zemalja. Svoju sudbinu treba uvijek da stave u Božije ruke, povinuju se Božjim zakonima i ponašaju se striktno po Božjim instrukcijama.

Riječ "islam" na arapskom jeziku ima značenje riječi "mir.” Kur'an ljude poziva etici islama kroz koju svijet može postati raj za mir i toleranciju. Bog nam naređuje da pravedno vladamo i bez diskriminacije ljudi, zašite ljudskih prava, zabrane brutalnosti, zaštitu onih koji su potlačeni i pružanju pomoći onima kojima je pomoć potrebna. Ova pravda zahtjeva od svakog muslimana da štiti prava obije zavađene strane, objektivno razmatra činjenice i razmišlja bez zapreka. Ona zahtjeva pravdu, iskrenost, milost i saosjećajnost.

Kako piše u Kur'anu: *"O vjernici, dužnosti prema Allahu izvršavajte, i pravedno svjedočite! Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete! Pravedni budite, to je najbliže čestitosti, i bojte se Allaha, jer Allah dobro zna ono što činite!" (Kur'an, 5:8),* iskreni muslimani ne smiju da dozvole da njihove odluke i djela budu uprljaju takvim osjećanjima, mržnjom i bijesom. Muslimani moraju uvijek da se upravljaju Kur'anom, ponašaju strpljivo i ispravno, i izbjegavaju pretjerane reakcije. Kako Bog napominje: *«Mi ćemo vas dovoditi u iskušenje malo sa strahom i gladovanjem, i time što ćete gubiti imanja i živote, i ljetine. A ti obraduj izdržljive.» (Kur'an, 2:155).* Stoga, život koji nam je dat na ovom svijetu je iskušenje i nikad ne smijemo da zaboravimo da Bog testira Njegove vjernike ratom, napadima, pritiscima i svim ostalim poteškoćama. Najvažnija stvar za muslimane je da izdrže ovakva iskušenja na način kojim je Bog zadovoljan i da se uvijek ponašaju u skladu sa islamskim učenjima i principima.

Palestinci, dok trpe izraelsku okupaciju, treba uvijek da znaju da je svaka poteškoća koju trpe zapravo test njihovog vjerovanja. Dakle, treba uvijek da se drže načela koja im je Bog dao, da budu pravedni i da ne prelaze dozvoljene granice. Dok se suprotstavljaju izraelskim napadima, pritiscima, i nepravednim djelima, moraju se rukovoditi Kur'anom. Rezultat ovakve borbe sasvim sigurno biće spas, jer *"To je Allah učinio da vas obraduje i da time pouzdanje u srca vaša ulije - a pobjeda dolazi samo od Allaha, Silnoga! (Kur'an, 3:126).*

Zašto su napadi na izraelske civile pogrešni

Ajet: *«Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone - Allah, zaista, voli one koji su pravični - ali vam zabranjuje da prijateljujete sa onima koji ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg izgone i koji pomažu da budete prognani. Oni koji s njima prijateljuju sami sabi čine nepravdu.» (Kur'an, 60:8-9),* opisuje kako Palestinci treba da se ponašaju prema civilima kada se suprotstavljaju Izraelskoj cionističkoj vladi. U Kur'anu, Bog zabranjuje ubijanje nedužnih ljudi, nenaoružanih žena, djece i staraca. Božiji Poslanik, s.a.v.s., daje precizna naređenja svojim komandantima koji kreću u rat, upozorivši ih da ne ozlijede civile.

U posljednjih nekoliko godina, neki Palestinci izvodili su samoubilačke bombaške napade na naselja koja su okupirali nenaoružani civili, djeca, žene i starci. Mete ovih napada bili su kafići, školski autobusi i mjesta gdje se okupljaju tinejdžeri uzrokujući smrt desetine civila. Prema izvještajima raznih izraelskih novinskih agencija, od septembra 2000. godine samoubilački napadi uzrokovali su smrt 30 izraelske djece i ranjavanje još 272. Od 177 ubijenih Izraelaca, 128 su bili civili; od 1,743 povrijeđenih Izraelaca, čak 1,216 su bili civili. Prirodno, ovi napadi su provocirali snažnu reakciju širom svijeta i palestinskoj stvari nanijeli više štete nego koristi. Čak i oni koji su se

godinama protivili izraelskoj okupacionoj politici bili su prinuđeni da osude Palestince i povuku svoju podršku.

Naravno, takvi napadi nemaju opravdanje. Kao što smo prijethodno napomenuli, to je u apsolutnom, neslaganju sa islamom. Ako analiziramo Kur'an i ponašanje Božijeg Poslanika, a.s., vidjet ćemo da islam ne podržava napade na civile. Tako je tokom osvajanja Mekke ili tokom ostalih bitki i ratova, Božji Poslanik, s.a.v.s., štitio prava nedužnih i nenaoružanih ljudi, i vodio računa da oni ne budu povrijeđeni. On je muslimane podsjećao na različite situacije govoreći im:

«Pripremajte se za rat u ime Boga i za Boga. Ne spuštajte svoje ruke na stare na samrti, žene, djecu i bebe. Činite dobro, jer Bog voli čestite i pobožne.»

Druga poruka je:

«Nemojte ubijati stare osobe, djecu i žene.»

«Ne ubijajte monahe u manastirima» ili «Ne ubijajte ljude koji sjede u molitvenom prostoru.»

Kao što kaže u hadisima, muslimani moraju da se bore u skladu sa Kur'anom. Drugim riječima, njihova borba mora biti pravedna, tolerantna, i oslobođena ekstremizma. Zaista, Bog ohrabruje umjerenost:

«I borite se na Allahovom putu protiv onih koji se bore protiv vas, ali vi ne otpočinjite borbu! - Allah, doista, ne voli one koji zapodijevaju kavgu.» (Kur'an, 2:190).

Muslimani treba da se suprotstave tiraniji i barbarizmu, i koriste nasilje kada je to neophodno. Drugi ajet kaže da moraju biti na strani mira i dogovora:

«Ako oni budu skloni miru, budi i ti sklon i pouzdaj se u Allaha, jer On, uistinu, sve čuje i sve zna.» (Kur'an, 8:61)

Cilj Izraela i Jevreja treba biti posmatran u svijetlu ovih osnovnih principa. Muslimani koji žive u skladu sa Kur'anom treba da imaju neutemeljen pogled na Jevreje.

Kao što smo rekli ranije, Jevreji vjeruju u jednoću Boga kao i da je Uzvišeni vjeru dostavio preko svojih poslanika. Pored toga, u Kur'anu Jevreji se nazivaju "narodom knjige." Oni poštuju određene vrijednosti, bazirane na Božjoj objavi, kao što je koncept grijeha, haram (zabranjeno) i halal (dozvoljeno). U Kur'anu, može se vidjeti prijateljski odnos između muslimana i naroda Knjige. Iz toga razloga, kada neko od naroda knjige priprema hranu, musliman je može jesti. Pored toga, muslimani čak mogu vjenčati pripadnicu naroda Knjige. Ove zapovijesti pokazuju da se dobrosusjedski pa čak i porodični odnosi mogu uspostavljati između Jevreja, kršćana i muslimana, kao i da oni mogu gostiti jedni druge. Drugi ajet poziva ove narode da se ujedine na osnovu zajedničkih vjerovanja (Kur'an, 3:64).

Iz ovih razloga, muslimanske zajednice su se historijski ponašale tolerantno prema narodima Knjige. Ovakvo stanje posebno je vidno u Otomanskoj imperiji, u kojoj su Jevreji bili prihvaćeni nakon progona iz katoličke Španije krajem 15. vijeka, i nakon čega im je dozvoljeno da mirno žive u carevini.

Pravda i umjerenost bi, također, trebalo da budu usmjereni i prema pripadnicima nemonoteističkih religija kao i onima koji uopšte ne vjeruju, i koji su najudaljeniji od muslimana. Kur'an tvrdi da treba utvrditi razliku između onih koji ne vjeruju, onih koji priznaju Boga i religiju i onih koji su neprijatelji vjere. Prema onima koji ne pokazuju neprijateljstvo treba se odnositi sa pažnjom:

«Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone - Allah, zaista, voli one koji su pravični - ali vam zabranjuje da prijateljujete sa onima koji ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg izgone i koji pomažu da budete prognani. Oni koji s njima prijateljuju sami sabi čine nepravdu.» (Kur'an, 60:8-9)

Jednostavno, muslimani koji su iskreni u svojem vjerovanju, obožavaju Allaha i poštuju Kur'an, nikako ne mogu pokazivati animozitet prema Jevrejima zbog njihove religije i vjerovanja, niti se smiju prema njima odnositi sa neprijateljstvom samo zato što su Jevreji. Pored toga, muslimani ne mogu optužiti sve jevrejske civile samo zato što njihova Vlada sprovodi okupacionu i nasilnu politiku. (Ima puno Izraelaca koji se protive okupaciji.) Stoga, neophodno je izbjeći fanatizam u borbi protiv cionističkog Izraela i oduprijeti se njegovim nepravednim djelima i nasilju pravdom i vrijednostima kojom nas uče kur'anske moralne vrijednosti.

Islam zabranjuje samoubistvo

Kada govorimo o napadima na izraelske građane ne možemo a da ne spomenemo islamsko gledište na samoubistva. Neki ljudi su totalno neinformisani o islamu, vjerujući da ta vjera mira dozvoljava samoubistvo, što je najdalje od istine. Zapravo, kako islam zabranjuje muslimanu da oduzme sebi život, isto tako zabranjuje da se oduzme i tuđi život. Allah, dž.š., izričito zabranjuje samoubistvo: *«I ne ubijajte sami sebe!» (Kur'an, 4: 29).* Dakle, bez obzira na razlog.

Poslanik, a.s., je također rekao njegovom sljedbenicima da samoubistvo vodi ka vječitom izgnanstvu u džehennem:

«Ko sebe ubije nekim željeznim predmetom, on će mu bit stavljen u ruku i njime će vječno probadati svoj stomak u džehennemskoj vatri. Ko popije otrov pa se ubije, on će to vječno kušati u dženennmskoj vatri. Ko se baci sa nekog uzvišenja pa se ubije, on će se tako vječno bacati u džehenemskoj vatri».

Kao što je u hadisu objašnjeno, zločin samoubistva i saučesništvo u samoubilačkim akcijama, a da ne spominjemo ubijanje nedužnih ljudi, narušava etiku Kur'ana. Svaki musliman treba da osuđuje takve incidente koji stvaraju crne oblake nad Palestincima.

Ne smije biti zaboravljeno da oni koji pomažu palestinskoj omladini da uspije u ovakvom nepravednom i iracionalnom ponašanju, također, vuku izraelsko-palestinski narod u beskrajni krug krvoprolića i odmazdi. Ta bombaška samoubistva koja se stalno ponavljaju, uništavaju budućnost ovih mladih ljudi, a također i njihovu zemlju. Mladi ljudi koji aktiviraju eksplozive među građane bivaju uništeni na putu koji ih neće povesti do uspjeha. Takve radnje štete nevinim ljudima na obje strane i stvaraju tekući konflikt još više beznadežnim. U cilju da obje strane imaju budućnost, nasilje koje je u toku mora biti odmah zaustavljeno.

U članku izdatom 3. februara 2002. u izdanju New York Times-a 2002. godine, lider PLO, Jaser Arafat osuđuje ove napade, tvrdeći da bez obzira na razlog, nikakav napad na civile neće biti tolerisan.

Hoću da budem veoma jasan, ja osuđujem napade koji su izvršeni na izraelske građane od strane terorističkih grupa. Ove grupe ne predstavljaju palestinski narod niti njihove legitimne napore za slobodu… Palestinska vizija mira je nezavisna i sigurna palestinska država unutar teritorija koje je Izrael zauzeo 1967. u kojoj će izraelski i palestinski narod živjeti u miru i sigurnosti kao ravnopravni susjedi. Ali, nikakav stepen okrutnosti i nikakav nivo očaja ne može opravdati ubistva nedužnih civila. Ja osuđujem terorizam. Osuđujem ubijanje nedužnih civila bilo da su to Izraelci, Amerikanci ili Palestinci; bilo da je ubijen od strane palestinskih ekstremista, izraelskih naseljenika, ili izraelske vlade…

Uprkos brutalnoj represiji Palestinaca u posljednje četiri dekade, vjerujem da kada Izrael vidi Palestince sebi ravnim, a ne podređenim kojima će manipulisati, da se ova vizija može ostvariti. Zaista, mora.

Rasprava islamskih učenjaka o ovom pitanju

Pogledi raznih islamskih učenjaka na samoubilačke akcije koji su upereni na izraelske građane su dokaz više da su takvi napadi neopravdani. Vodeća ličnost od tih učenjaka je šejh Muhammed Sejjid Tantavi koji je Šejhu-l-azhar. Tantavijevi pogledi su naveliko cijenjeni u čitavom islamskom svijetu. Kada je upitan šta misli o samoubilačkim napadima, odgovorio je:

Ja sam protiv onih koji kažu da su napadi na žene, djecu ili bilo koje druge građane, dozvoljeni, samo zato što ta djeca mogu porasti i postati vojnici. To je besmislica i ružan trač koji je totalno odbačen. To je u potpunosti kontradiktorno Poslanikovim porukama. Agresija protiv nedužnog naroda je po islamskom zakonu u potpunosti zabranjena.

U drugoj izjavi, Tantavi je rekao da bombaši koji aktiviraju eksplozive među građane ne vode pravi rat. Još jedan veliki učenjak, muftija Saudijske Arabie, šejh Abdulaziz bin Abdullah al-Šejh ističe slične poglede. Njegove riječi su da je «to forma samoubistva i da se zbog toga osuđuje». To je činjenica da su ovakvi napadi nedostojni islamu.

Dr Zaki Badawi, dekan Londonskog Muslimanskog Koledža, je još jedan od učenjaka koji smatraju da su samoubilački napadi inkompatibilni islamu. Dakle, Badawi je izjavio da, iako su uvjeti u kojima se nalazi palestinski narod neprihvatljivi, da ipak nije prihvatljivo da se civili napadaju na tako okrutan način:

Ja lično mislim da oni pogrešno shvataju islam i mislim da je užasno počiniti zločin protiv nedužnog naroda, jer je to protiv islamskog zakona.

Činjenica da su napadi na građane u potpunosti protivni islamskim vrijednostima je od strane imama ponavljana mnogo puta.

Jedna fetva (islamska pravna decizija), izdata 27. septembra, potpisana od strane velikog broja vjernika, sadržavala je sljedeći dio: «Po islamu oni koji počine terorističke napade, počinili su zločin «hirabah.” Neki od učenjaka koji su potpisali ovu fetvu su:

Šejh Jusuf al-Karadavi, veliki islamski učenjak i predsjednik Sunah-a Savjeta Sira, Katar;

Tarik al-Bišri, sudija, zamjenik predsjednika Savjeta Učenjaka, Egipat;

Dr Muhammed S. al-Ava, profesro islamskog prava i šerijata, Egipat;

Dr Hajtam al-Khajat, islamski učenjak, Sirija;

Šejh Fahmi Huvejdi, islamski učenjak, Egipat;

Šejh Taha Džabir al-Alvani, predsjednik Visokog Savjeta Sjeverne Amerike.

Rješenje leži u implementaciji kur'anske etike

Kao što smo u prijethodnom poglavlju naglasili, palestinska borba protiv izraelske okupacije se mora u potpunosti podudarati sa islamskim vrijednostima. Bilo koji vid borbe van tog sistema vrijednosti - na primjer, gerila, koja je taktika uvedena od strane komunističke ideologije - nije ispravna i ne može uspjeti. Zbog ovog razloga, aktuelna situacija mora biti pažljivo i realno proučena i nova strategija shodno kur'anskim vrijednostima mora biti primijenjena.

Dvije grupe ratuju sa nejednakih pozicija. Izraelska vojska ima jaku tehnološku infrastrukturu i jedna je od najjačih i najvrjednijih u svijetu. Njihove vazdušne snage im daju veliku prednost nad Palestincima. To im omogućava da bombardiraju palestinske teritorije bez podnošenja bilo kakvih gubitaka. U drugu ruku, Palestina nema regularno organizovanu armiju. Njene postojeće sile obezbjeđenja nemaju tehnologiju i vojnu opremu. Bez vazdušnih sila, Palestinci su virtualno bespomoćni da odgovore izraelskim napadima. Tinejdžeri i djeca koja su naoružana palicama i kamenjem, čine oslonac palestinske

ofanzive. Moguće je da će se takva nejednaka borba završiti u korist Izraela. Takva palestinska borba može da uspije samo ako se oružana borba prenese u ideološku sferu uz podršku jake kampanje obrazovanja. Zbog ovoga Palestincima je potreban jak tim obrazovanih i bistrih ljudi koji su svjesni legalne diplomatske međunarodne politike i koji etikama Kur'ana sebe vode.

Naravno, u palestinskom narodu postoji veliki broj visoko obrazovanih i nepristrasnih intelektualaca. Njihov glavni zadatak je da podignu svijest mladih i upute ih na pravi put, te da brane palestinske interese u svijetu. Ovaj posao može da odigra glavnu ulogu u podizanju palestinske svijesti kada su u pitanju islamske vrijednosti, podizanje nivoa obrazovanja i pojašnjavanje njihovih prava svijetu. Sada se veoma izopačena slika opravdane palestinske borbe prikazuje svijetu. Ta slika je totalno oprečna istini. Palestinski proces preživljava ozbiljnu krizu na račun iracionalnih napada koji su nesuglasivi sa islamskim vrijednostima kojeg uzrokuje nekoliko fanatika i subverzivnih grupa koje se miru suprotstavljaju nasiljem. Ovakav način iznošenja ove krize od strane mnogih intelektualaca, se podudara sa načinom izlaganja komentatora iz raznih zemalja, uključujući i Tursku. Na ovo je privukao pažnju pisac Kerim Balči koji živi u Palestini, napisavši u dnevnom listu Zaman jedan članak.

Takvi napadi ne samo da su napad na fundamentalne islamske vrijednosti, nego oni također uništavaju palestinske napore. To nije samo moje, već i racionalno mišljenje većine Palestinaca. Proces oslobođenja Palestine je problem cijelog islamskog svijeta. Oni koji su na čelu ovog pokreta ne mogu da rade po svojim ličnim interesima iz želje za osvetom i brigom za čast i ponos. Vojska koja je ubijala nevinu jevrejsku djecu u Palestini, treba da zna da će odgovarati islamu. Njihove akcije čine stvari težim za one ljude koji pokušavaju da poprave štetu nanijetu muslimanskoj vjeri u cijelom svijetu… Krajnje je očigledno da napadi ovakve vrste donose veću korist Izraelu nego Palestini.

Postoje čak oni Palestinci koji zbog neupućenosti u pravu etiku Kur'ana, mogu učestvovati u ovim provokacijama bez shvatanja suštine

onoga što rade. Dobre namjere mladih ljudi koji žele da doprinesu Palestini i koji su voljni da žrtvuju sebe, su iskorišteni. Zbog toga što je metoda koja se uspostavlja nesuglasiva sa vrijednostima Kur'ana uspjeh nikada i nije postignut.

Znajući ovo, velika kampanja obrazovanja mora biti pokrenuta i biti proširena među svim Palestincima (posebno među omladinom) da bi se spriječilo neznanje i fanatizam i da bi se ta mladež naučila istinskim vrijednostima Kur'ana. Škole, univerziteti i kompanije opšteg obrazovanja mogu podići njihovu svijest. Kažemo ovo zbog toga što kada ovi ljudi prepoznaju pravi islam opisan u Kur'anu, kada nauče da je islam religija mira i pomirenja, kada shvate politiku svijeta, onda će razumjeti da bombardiranje i ubijanje nevinih ljudi u kafeterijama ili autobusima nisu samo pogrešna metoda odbrane nego ni rješenje. Mnogo je lakše donijeti rješenje kroz toleranciju i pomirenje, racionalnu politiku i intelektualnu borbu koja je saglasna sa kur'anskim moralnim vrijednostima.

Mnogi ratovi XX vijeka kao i brojni incidenti koji su započeli XI vijek jasno pokazuju da nasilje ne može spriječiti nasilje, te da brutalnost ne može suzbiti brutalnost. Jedini način da se zaustavi nasilje, po kur'asnkim porukama, je skromnost, tolerancija, pomirenje i racionalnost.

Zaključak

Razumni i pravedni ljudi žele objema stranama bezodložno uspostavljanje države Palestine u kojoj će vladati mir i bezbjednost na radost dveju strana. Međutim, mir koji će negirati prava nevinog naroda, osuđujući ih da žive u gladi i oskudici, će biti doista pristrasni i jednostrani mir. Što je još bitnije takav mir će biti iluzija jer neće ostvariti sigurnost i blagostanje; naprotiv, još više će pojačati sukob i haos. Stanje u kome će obje strane biti zadovoljne će nastupiti samo ako

predloženi mirovni sporazum osigurava potpunu implementaciju pravde, jednakosti i vladavinu ljudskih prava.

Zahtjevi za takav mir jesu da se Izrael povuče sa teritorija koje je okupirao 1967. godine; da Istočni Jerusalim bude otvoren grad za sve zajednice, ali pod palestinskom kontrolom; da palestinske vlasti budu prepoznate kao nezavisna Vlada; i da Palestinci koji su protjerani sa svojih ognjišta dobiju pravo na povratak. Zapravo, UN rezolucije 242 i 338 zahtijevaju da se ovi uvjeti ispune. Prema sporazumu u Oslu 1993. godine, Palestinci su se složili da prepuste 78% svoje zemlje izraelskoj vladi. Njihovi zahtjevi sada su da im se dozvoli pravo bitisanja na preostalih 22%. Međutim, obje strane su se dogovorile da će se nezavisna država Palestina formirati 1999. godine, međutim kasniji razvoji događaja su pokazali još opresivniju izraelsku politiku. Izrael nastavlja da krši UN odluke praveći nova naselja, protjeravajući Palestince iz mjesta u kojima žive i uskraćujući im slobodu kretanja. Priroda izraelskih i palestinski radikala se mora promijeniti prije nastupanja realizacije stalnog mira.

Jasno je da trenutna izraelska administracija ne može donijeti mir, jer je u njihovim srcima ideologija koja Palestince smatra „dvonogim životinjama." Ekstremne palestinske grupacije koje šire nasilje predstavljaju drugu važnu bitnu prepreku. U takvom stanju svjesni i slični ljudi sa obje strane moraju se pojaviti radeći zajendo na podržavanju svih ljudi koji podržavaju pravdu, jednakost i mir. Samo tada će Palestina postati zemlja u kojoj će ljudi svih rasa i vjera moći zajedno živjeti u miru i harmoniji.

Ljudi koji mogu donijeti mir Palestini a potom i cijelom Bliskom Istoku su oni koji razumiju da su svi ljudi, bez obzira na rasu, jednake sluge Božije koji će biti u stanju da sude ljudima i nacijama samo prema njihovim moralnim vrijednostima. To su iskreni ljudi koji se Boga boje jer je to Božija naredba. Osnova judaizma, kršćanstva i islama su ljubav i bratstvo. Takav savez ljudi koji vjeruje u Boga i čuva Njegove granice će donijeti mir i stabilnost ne samo Palestini, već i mnogim drugim djelovima zemlje u kojima vlada nered.

Ima razloga da gajimo nadu za to. Jer prije nekoliko godina broj Jevreja i kršćana koji promoviraju mir na Bliskom Istoku se znatno uvećao. Na primjer, rabin Michael Learner urednik američkog magazina Tikkun je famozni vjerski lider poznat po svojim modernim shvatanjima. On smatra da je izraelska okupacija nemoralna, da drži Palestince pod opresijom i da šteti jevrejskoj vjeri. On vjeruje da će mir na Bliskom Istoku veoma brzo i jednostavno doći ako se radikalnim grupama stane na kraj i ako umjereni ljudi uzmu stvar u svoje ruke. Britanski šef rabin Jonathan Sacks kritikuje izraelsku politiku i predlaže umjerenost. Rabini za ljudska prava, jedna pro-mirovna inicijativa, propagira prave judaističke ideale kao što su samilost i velikodušnost.

Neki članovi Kršćanskog klera rade, sa onima koji žive pretežno u Jerusalimu, na uspostavljanju mira na Bliskom Istoku. Na primjer, patrijarh Michel Sabbah je u svom govoru u Betlehemu (Bejutu lahm) 31. decembra 2001. rekao da „mir znači, pravda za Palestince, pravda je kraj okupacije. A kraj okupacije i pravda su bezbjednost za Izraelce," kritikujući Arijela Šarova za izazivanje nasilja.

Ova situacija nalaže i muslimanima veliku odgovornost, onima koji moraju prići ovom problemu zajedničkim osjećanjima za pravdu. Mnogi ajeti ukazuju na važnost pravde. Kur'an naglašava da muslimani trebaju biti pravedni čak i prema neprijateljima: „I neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite, zato što su vam spriječili pristup Časnome hramu, nikako ne navede da ih napadnete!" (Kur'an: 5:2)

Bog zahtjeva da muslimani budu pravedni čak i prema idolopoklonicima protiv kojih se bore. To se jasno vidi u sljedećem ajetu: *"Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete! Pravedni budite, to je najbliže čestitosti, i bojte se Allaha, jer Allah dobro zna ono što činite!" (Kur'an, 5:8).*

Jedini put za mir na Bliskom Istoku je imati administraciju koja će djelovati prema principima Kur'ana i Tore, poštujući muslimansku i jevrejsku stranu. Takva jedna administracija će biti u mogućnosti napraviti model za suživot ljudi svih rasa i religija, umjesto da se oduzima zemlja i protjeruju njeni stanovnici. Ukratko, oni moraju djelovati kao čuvari zemlje. Palestinske teritorije su dovoljne za

muslimane, Jevreje i kršćane koji bi u njoj zajendo i komotno živjeli. Ako bilo ko smatra da mu pripada ekskluzivno pravo na Palestinu, neka zna da je to kontradiktorno historiji i da to vodi neprestanom sukobu i ratu, što je skorašnja historija pokazala. Na toj zemlji, koja je sveta za sve tri spomenute monoteističke religije, svako mora biti u stanju da bogosluži onako kako želi: Jevreji u sinagogama, muslimani u džamijama a kršćani u crkvama. Njima treba biti omogućeno da gaje i njeguju svoje tradicije te da zajedno stvaraju suživot na bazi poštovanja. Materijalna sredstva bi morala da se ulažu u škole, univerzitete i bolnice, umjesto na oružje i bombe.

IZRAELSKA IGRA MIRA

Sporazum u Oslu koji je potpisan 1993. godine započeo je novu stranicu u historiji Srednjeg Istoka. Vođa PLO Jaser Arafat i izraelski ministar Yitzak Rabin, u prisustvu predsjednika SAD Bila Kintona, pozirali su za novinare, rukovali se i doveli izraelsko-palestinske pregovore do ostvarenja sa konkretnim dogovorom. Potpisujući Oslo sporazum dvije strane su po privi put u historiji prepoznale jedna drugu i napravili prvi bilateralni sporazum.

Poslije potpisivanja ovog sporazuma, ideja o mogućnosti mira je počela da se širi kroz svijet. Prihvaćeno je da će arapsko-izraelski spor konačno biti riješen za stalno i da će mir donijeti blagostanje i sreću Srednjem Istoku. Shimon Peres, drugo-komandujući u Izraelu je napisao knjigu naslovljenu sa Novi masonski poredak, opisuje srećnu scenu u problemu. Odjednom je knjiga postala bestseler. Izraelsko pojavljivanje kao «vodič mira» je svakog uvjerila u to.

Međutim, knjiga Novi masonski poredak, objavljena februara 1996. opisuje kako to pojavljivanje nije osvijetlilo realnost da je izraelski mir bio samo «lažni mir». Objasnili smo da pregovaranjem sa PLO, Izrael je samo želio da pogorša konflikt sa Hamasom i da da do znanja da nema namjeru da se povuče sa Okupiranih teritorija i da je mir iskoristio kao «taktičku varku.” (vidi: Harun Yaha; Novi masonski poredak, Istanbul, 1996. str. 508-520.).

Nakon šest godina od pojavljivanja ove knjige pokazalo se da je ta tvrdnja bila tačna. Cijeli svijet sada shvata da «miroljubivi Izrael» još od sredine 90-tih nije bio realan i da je nastavio svoju politiku

okupacije. Proces lažnog mira kojeg je Izrael započeo da bi spriječio Intifadu samo je vodio do drugog konflikta kada je Izrael nastavio svoju okrutnu i agresivnu politiku. Poslije scenarija lažnog mira, izbor Arijela Šarona za premijera, pokazao je da su cionisti odlučni da nastave svoju politiku okupacije i okrutnosti radije nego mira. Ova realnost je bila dovoljno čist dokaz da ponuda izraelskog mira nije bila genijalna.

Bez sumnje, zamjena mira sa ponovljenim konfliktima je žalostan preokret događaja. Nadamo se miru i bezbjednosti u Srednjem Istoku. Ali to mora biti pravedan mir. Izrael želi da nametne nepravedan mir koji ne podrazumijeva povlačenje sa Okupiranih teritorija i to primorava muslimane da prihvate status quo. Razlog za ovo je cionistička ideologija od koje mnogi Izraelci nisu mogli da se oslobode.

Uvjeti koji su potrebni samo za mir u Palestini uključuju sljedeće: Izrael mora da se povuče sa Okupiranih teritorija, izbjeglicama mora da se dozvoli povratak kućama, Palestinci koji su držani u izraelskim zatvorima moraju biti ispitivani za vrijeme tog procesa i konačni status Jerusalima mora biti određen. Izrael nastavlja da insistira na svojim pogledima na ove zahtjeve i odbija da napravi koncesiju. Razlog tome je cionistička ideologija.

Dok Izrael ne napusti cionizam ostat će povezan sa nepoštivanjem ljudskih prava i pravde. Iz ovog razloga, svi njihovi planovi za Palestinu će biti nepravedni. Za cionistički Izrael ne važi ništa drugo do «strateškog obustavljanja vatre» u većem ratu. Kada se vratimo unazad i pogledamo na period koji je počeo sa Sporazumom mira 1993. nalazimo da je ova činjenica potvrđena.

Porijeklo izraelskog mira sa PLO organizacijom

Duga historija nemira između Izraela i Palestine je poznata svima. Još od početka XX vijeka Srednji Istok je bio scena obračuna

između domaćih muslimana, arapskih kršćana i Jevreja. Poslije osnivanja Izraela 1948. godine, ovi obračuni su se pretvorili u ratove. Do 1967. godine bila su četiri glavna rata i jedan stalni rat između Izraela i njihovih komšija Arapa. Nakon 1967. godine počele su sa radom organizacije za oslobađanje Palestine.

Otpor Palestinaca stupio je na snagu kada je Izrael 1967. godine okupirao svu palestinsku zemlju. PLO, pokret otpora kojeg su formirale neke ujedinjene grupacije, pojačao je svoje aktivnosti naročito u periodu 1970. godine. On je do 1980. igrao je glavnu ulogu u borbi palestinskog naroda. Dizanje islamskih pokreta 80-tih imalo je ozbiljan utjecaj na ovu organizaciju. Islamske grupacije naročite one organizovane u Gazi i Zapadnoj obali, postale su nosioci standarda Intifade 1987. i vodile su glavne pokrete. Nema sumnje da je ovo poboljšanje navelo Izrael da promijeni taktiku i da pregovara sa tim novim islamskim pokretom, radije nego sa PLO koji je izgubio finansijsku podršku sada već mrtvog Sovjetskog Saveza.

Izrael je odlučio da radije napravi strateške promjene nego da se bori sa dvije sile u isto vrijeme. Najpametnije je bilo da gledaju na PLO kao na zvaničnog predstavnika palestinskog procesa i da onda igraju po kartama PLO protiv drugih palestinskih sila.

Naravno, ovo je značilo da Izrael treba da postavi privremeni zastoj na svoju dugogodišnju politiku agresije. Ovo je objašnjenje po kojem su Izrael i PLO počeli proces mira za vrijeme ranih 90-tih.

Teorija «mir za rat»

Povlačenje, da bi kasnije napravili snažniji pokret, je jedna od dobro uvježbanih politički strategija. Izrael zna kako da primijeni takvo «strateško povlačenje» kada je potrebno. Jedan primjer se javio tri godine nakon što je u Camp Davidu potpisan sporazum sa Egiptom. Izraelske jedinice su osvojile Libanon u ljeto 1982. godine po

naredbama onog koji je potpisao sporazum u Camp Davidu, Menachema Begina, šokirajući one koji su vjerovali u priče procesa srednje-istočnog mira. Masakri koji su se desili u izbjegličkim kampovima Sabri i Šatili, još jednom su pokazali šta stvarno Izrael misli s tim mirom. Ovi događaji su dokazali da Izrael nije potpisao sporazum zato što je želio mir u Srednjem Istoku; on je samo tražio da skloni prepreku (Egipat) da bi se koncentrisao na važnije ciljeve.

To znači da je mir iz 1992. godine bio samo drugo «strateško povlačenje», kamuflirana postmoderna ratna taktika. Ovo nije izbjeglo bilješke eksperata i intelektualaca koji su bliže pratili ovaj proces. Edward Said, jedan od ovih eksperata je na početku razgovora o miru upozorio PLO da su zaboravili da su imali posla sa «nacijom Talmudista." (Talmudist: čvrsto povezan sa Talmudom, jevrejskom svetom knjigom). Prema Saidu, Izraelci su mogli da pripremaju zamku poslije svake riječi i svakog zareza tih pregovora za mir.

Sa njihovom prvom ponudom za mir, koja je obećala Palestincima Gazu i Zapadnu Obalu, izraelska vlada je planirala da uguši palestinski pokret. Ovaj plan je zaista bio zamka. Isto tako, regije koje su Oslo sporazumom bile pod kontrolom Palestinaca iznosile su 22% palestinske zemlje. Po sporazumu, palestinske sile obezbjeđenja morale bi da pregovaraju direktno sa grupama otpora. Izrael nije ništa izgubio u pogodbi. Naprotiv dokazalo se da je to najprofitabilnija transakcija. U stvari, sporazumi koji su slijedili Oslo pomogli su Izraelu da «pročisti» Jerusalim od kršćana i muslimana.

Sigurno nije bilo slučajno to što je ubrzana izgradnja naselja blizu Jerusalima poslije potpisivanja Oslo sporazuma. Ova izgradnja je prosto bila rezultat stručno izmišljene strategije čiji je svaki korak bio unaprijed smišljen.

Površni pokušaji kompromisa: Mitchellov izvještaj

Tenzije na Srednjem Istoku su dostigle vrhunac izbijanjem al-Aqsa Intifade koju su vodili internacionalni krugovi i tako privukli nove inicijatore mira. Mitchellov izvještaj je privukao najveću pažnju i njega je predstavljala delegacija na čelu sa bivšim senatorom George Mitchellom. U njemu se istraživao problem i predstavljeni Mitchellovi prijedlozi. Njegov glavni cilj bio je da odredi glavne razloge za izraelsko-palestinske sukobe i da predloži kako spriječiti te konflikte u budućnosti. Ovaj izvještaj nije dao željene rezultate. Mitchellov izvještaj je radije bio vještačka zamjena teza nego što je bio stvarni pokušaj u postizanju mira.

Naravno, Mitchellov izvještaj je sadržavao materijal koji bi zadovoljio obje strane. Međutim, ono što je nažalost nedostajalo, bio je uspjeh da se pravi problem adresira i postojanje iskrenih prijedloga ili sankcija. Dok je naglašavao da je Izrael koristio pretjerano nasilje, također, Jasera Arafata je optužio za sabotiranje sporazuma u Oslu. Ovaj izvještaj nije uspio da identifikuje stvarni kriminal i prave žrtve. Članovi komiteta, pod izgovorom da oni nisu tužilaštvo, nisu spomenuli stalni izraelski teror ili skorašnje masakre. Kada je izvještaj analiziran u detalje, ispostavilo se istinitim da, kada su članovi komiteta rekli da neće «nikog osuditi», da su mislili da zaista «neće donijeti nikakvu čvrstu odluku protiv Izraela». Ekspert za Srednji Istok, Daniel Pipes objašnjava «vjerovatan» neutralni stav izvještaja, govoreći: «Da je Mitchellov komitet kojim slučajem pitan da osudi početak II Svjetskog rata, ne bi žalili što je Hitler prešao granicu Poljske."

Prije nego što je izvještaj objavljen, objašnjenje Izraelskog zvaničnika objavljeno u izraelskim novinama Ha'aretz, daje važna rješenja koja bi se ostvarila mir.

Ovaj izvještaj optužuje Palestince za sabotiranje pregovora za mir. Ali najvažnija je bila primjedba da će Izrael biti u stanju da rješava generalne žalbe – kao kritike naselja i upotreba sile - ali teže će biti rješavanje bilo kojih operativnih preporuka koje izvještaj pravi. Ovo može uključiti pozivanje međunarodnih posmatrača koji bi bili zajedno sa međunarodnim snagama u Hebronu. Drugi izraelski zvaničnik je sa ovim komentarima digao prašinu.

Insistiramo da se komisija drži svog mandata… to znači rasvjetljavanje činjenica i ne prelazi ništa više. Mi nećemo dozvoliti da izvještaj bude platforma konflikta koji će se internacionalizirati i dovesti strane posmatrače.

Kada je izvještaj proučen, ispostavilo se da nije sadržavao «specijalna uputstva», koja je Izrael želio. Ali, primijetivši glavne opaske u njemu, jasno je da seizvještaj prilagodio izraelskim željama. Zaista, i pored prolaska vremena od objavljivanja izvještaja, izraelski tenkovi nastavljaju da bombardiraju palestinsku teritoriju, što pokazuje koliko je izvještaj bio uspješan u donošenju mira toj regiji.

Jedini način da se obezbijedi stalni mir je da se usvoji nepristrasan stav i da se zaštite prava onima kojima je nepravda učinjena. Kada je Palestina po srijedi, očigledno je kome učinjena nepravda i čija se prava trebaju zaštiti. Prije svega, Izrael se mora povući sa Okupiranih teritorija i vratiti Palestincima sva prava koja su im oduzeta. Ovu činjenicu su često postavljali na dnevnom redu Izraelci koji traže mir. Pred nama se nalazi saopštenje pokreta «Sada mir»:

Mi se sad nalazimo u jeku palestinskog rata za nezavisnost. Ovaj okrutni i nepotrebni rat je počeo zbog izraelske nasilne okupacije palestinskih teritorija koja je počela 1967. godine, i zbog šutnje za nastradalih dva miliona ljudi koji su bili žrtve te okupacije, kao i zbog želje Izraela da nastavi tu okupaciju. Može biti izvjesan samo jedan kraj ovom ratu: povlačenje Izraela sa Okupiranih teritorija i osnivanje nezavisne palestinske države sa istočnim Jerusalimom kao glavnim gradom. Kraj okupacije i neprijateljskih napada mogu da donesu mir ovoj regiji.

Sve dok se ovi uvjeti ne ispune, svi pregovori i sugestije za kompromis neće uspjeti.

Sve dok Izrael ne napusti nasilje diplomatski napori neće značiti ništa. Poslije svega, u Palestini se zvuci topova, tenkova i projektila čuju dalje nego zvuci diplomatije.

Ariel Šaron se priprema za rat

Novinski izvještaj dobiven krajem jula 2001. godine iz veoma poznatog časopisa za odbranu strategije Jane's Defense Weekly, još jednom je pokazao kako je Šaron planirao da donese mir palestinskim teritorijima. Prema ovom izvještaju, izraelska vojska je pripremala plan koji bi uključio 30 000 trupa, F-15 i F-16 avione, snažno bombardiranje i tešku artiljeriju. Cilj operacije je bio da se eliminiše mogućnost palestinskim snagama da se opet sastave.

Najinteresantniji dio plana je bio, kako je izvijestio CBS News, kako sve to dovesti do žive slike. Izraelska vlada je osmislila plan vrijedan njihove ideologije i prošlosti: rat je trebao da počne samoubilačkim napadima u jevrejskom naselju. To je čudno jer pokazuje da Izrael ne obraća pažnju na živote svojih ljudi samo da bi ostvario svoje cionističke ciljeve. Ovu informaciju je javio CBS.

Izvještaj kaže da će izraelski plan invazije početi poslije drugog bombardiranja koji je izazvao veliki broj mrtvih. Sa ovim izvještajem i Šaronovim jačanjem moći očekivalo se da će regionalna tenzija dramatično porasti i da će se Izrael povući iz procesa mira i pojačati svoju upotrebu sile. Izabravši «libanonskog kasapina» kao svog vođu, cionisti su dali prve signale da rat počne. Palestina je očekivala takvu situaciju.

Dok ovaj rat može biti dio operacije koji je ciljao na PLO, može se preobratiti u regionalni rat uvlačeći u njega i susjedne zemlje. Naravno, svijet neće vidjeti pravu stranu ovog rata, već samo onu koju oni žele da svijet vidi. Članak u Independent-u kaže:

Pretpostavljam da je to ista priča u kojoj samo Izraelci žele mir. Okrutni, pobunjeni, ubilački Palestinci – koji se krive za 95 % njihovih mrtvih – razumiju samo nasilništvo.

To je ono što je izraelski vojni izaslanik rekao sinoć. «Nasilje je jedini jezik koji oni razumiju», kaže ovaj izaslanik.

Koliko je sporazum u Oslu bio pravedan?

Kao što smo ranije naglasili, zapadni mediji i neke grupe koje su željele Bliskom Istoku mir godine dočekali su Oslo sporazum iz 1993. sa oduševljenjem. Ali naredne godine im neće opravdati njihov entuzijazam. Zapadni mediji su pratili pro-izraelsku normu mira kao što su činili i sa mnogim drugim. Palestinci su optuženi da ne podržavaju mir, iako su neki od njihovih zahtjeva opravdani, oni su prikazani da uporno odbijaju priliku koju im Izrael nudi za «nezavisnost». Ali činjenice su drugačije. Izrael im nije ponudio ono šta su zaslužili. U stvari, Izrael je tajno ponudio Palestini novac da im ne staje na put.

Prvo i najvažnije, zemlju za koju se Izrael složio da Palestincima dâ iznosila je manje od 22% stvarne palestinske teritorije. Uz to bila je okružena izraelskim vojnicima i te parcele su bile odvojene putem kojeg su samo Jevreji mogli koristiti. Drugi detalj koji se ne smije zaboraviti jeste da je zemlja bila napuštena. Granice su bile pod izraelskom kontrolom.

Neki krugovi su smatrali kao izraelska podjela palestinskih teritorija na tri glavne regije (A, B i C), kao značajnu koncesiju. Prema ovom primjeru, iako bi jedna jerusalimska ulica bila pod kontrolom palestinske policije, sljedeća ulica preko, bila bi pod kontrolom izraelskih vojnika. Kao rezultat toga, Izraelci bi mogli da prođu do te ulice, a to dovodi izraelsku vojsku u palestinsku teritoriju. To isto Izrael danas kad god hoće radi u Gazi i Zapadnoj obali. Niko ne može se govoriti o stvarnoj palestinskoj državi u takvoj situaciji.

Izraelski prijedlog da se Jerusalim stavi pod kontrolom Palestine je bio samo prevara. Izrael je jedino zainteresiran da manipuliše Palestinom u svoju korist. Robert Fisk spominje tu činjenicu u jednom od svojih članaka:

I palestinska vlast zna vrlo dobro šta znači «kontrola» u Jerusalimu. Dok Arafatovi ljudi skupljaju smeće, snabdijevaju saobraćajce i drže svoje ljude u red, Izraelci nastavljaju držati vrhovnu vlast nad Jerusalimom.

Pored ovoga, sporazum u Oslu nije dao Palestincima koji su napustili svoje domove i zemlju za vrijeme izraelskog terora 1948. godine pravo da se vrate. Nemoguće je riješiti problem Palestine bez dozvole izbjeglicama da se vrate. Sve dok Izrael gleda Jerusalim i cijelu palestinsku zemlju kao svoje vlasništvo i gleda na Palestince kao «dvonoge životinje», ne može se donijeti mir u Srednjem Istoku.

Stvarni put do mira

Pogledom na historiju se može dati odgovor kako se može postići fer i pravedan mir na Srednjem Istoku.

Kao što je diskutovano ranije, jedina administracija u Palestini koja je ikada omogućila Jevrejima, kršćanima i muslimanima da žive zajedno u miru i bezbjednosti je bila islamska administracija; tj. otomanska imperija. Razlog za ovo je da stvarni islamski ideali ne kriju u sebi brutalne ideologije kao cionizam ili one koje su izazvale krstaške ratove. Istinski pristalica islama neće gledati na svijet kroz prizmu socijalnog darvinizma kao što to cionisti rade. Također, islam vjernike uči, da bilo koja mržnja koju osjećaju prema nekoj zajednici ne ih smije odvući u nepravdu. Islam smatra Jevreje i kršćane ljudima kojima su objavljene Knjige i poštuje njihovo pravo da žive, mole se i posjeduju svoje vlasništvo.

Zbog ovog razloga, jačanje Srednjeg Istoka kao i globalne islamske zajednice će donijeti mir i sigurnost ne samo islamskom svijetu, nego i drugim nacijama i ljudima različitih vjera. Muslimani neće nikad napustiti Jerusalim ili prihvatiti ovaj sveti grad kao «vječni glavni grad Izraela». Najrazumnije rješenje je da istočnim Jerusalimom

rukovodi Palestinsko vladajuće tijelo, ali pod direkcijom odbora u kojem će članovi sve tri religije biti podjednako zastupljeni, predstavljajući razoružani i slobodni grad. Naravno, ovi administratori moraju praktikovati etiku svoje religije. Tako bi Jerusalim, kršćani i Jevreji bili slobodni, a također i muslimani. Ovaj plan sadrži ključ stvarnog spasa Palestine i Srednjeg Istoka.

Ambijent mira, pravde i tolerancije ostvaren za vrijeme vjekova otomanskog upravljanja je najbolji primjer izloženoga. Od završetka otomanske vladavine u oblasti Srednjeg Istoka nije bilo mira i stabilnosti.

POGOVOR

Činjenice koje smo ovdje ispitali otkrivaju da je glavni izraelski cilj da na svaki mogući način opkoli Palestince i da im napravi živote nepodnošljivim tako da bi odustali od borbe za svoju zemlju i otišli negdje drugo. Izraelski vođe kao što su: Ben Gurion, Begin, Šamir, Netanjahu, Barak i Šaron su pratili istu ideologiju: agresivni i osvajački cionizam. Najveća prepreka za ostvarivanje cionističkog sna je palestinski narod. Put, da se realizuje ovaj san, je rezultirao u velikom genocidu koji se pola vijeka odvija u Palestini i koji je narod osudio na propast. Izgubili su sve: kuće, bašče i zemlju. I nova nacionalna država, ona čija je ideologija bazirana na teror i anarhiju, je sagrađena na njihovoj bivšoj zemlji. Gdje su nekada bile palestinske kuće i farme, sada su izraelske fabrike, zgrade, hoteli i supermarketi. Kao što historija kazuje, Izrael nije stao na ovome, on još uvijek odbija da Palestince ostavi na miru.

Palestinci, koji nisu u stanju da obezbijede svoje osnovne potrebe, podređeni su stalnom mučenju u nehumanom tretiranju. Ekonomski opkoljeni, oni nisu u stanju da stoje na svojim nogama. U regijama u kojima je ribolovstvo glavni izvor prihoda, ribolov je zabranjen. Palestinci nemaju drugog izbora već da rade kao polu-robovi za minimalnu platu u izraelskim fabrikama.

Mladići, koji su imali kamenje, a ne oružje, su napadnuti vatrenim oružjem. Mnogi od povrijeđenih su pucani u glavu, grudi i leđa. Izraelska vojska je slijedila okrutnu politiku prema cijeloj civilnoj populaciji. Na primjer, otac koji se vraćao kući sa veknom hljeba je bez ikakvog razloga pucan pred svojom djecom i trudnom ženom. Žene,

koje rade u poljima su pucane iz helikoptera, djeca koja su se vraćala iz škole su pucana iz izraelskih tenkova i izgubila život.

Mnoštvo ljudi umire od povreda zato što izraelski vojnici neće da dopuste ambulantnim kolima prolaz, ili im ne daju dolazak do bolnice.

Dok čitaš ove retke, neko palestinsko dijete će možda biti ubijeno i mnogo nedužnih žena, djece i staraca možda će izgubiti svoje živote. U takvoj situaciji, nijedan pravi musliman ne može samo stajati i gledati to što se dešava i pitati se: «Šta je tu mogu uraditi?» Nijedna svjesna osoba neće opravdati takvu užasnu ljudsku tragediju. U stvari, svaki musliman se mora potruditi da ovoj okrutnosti kaže «stop»!

Ne samo u Palestini, nego i u cijelom svijetu, najveća pomoć koja bi se mogla ponuditi potlačenim muslimanima je da se usprotivi rasističkoj, fašističkoj i socijal-darvinističkoj ideologiji koja podržava ovu okrutnost i brutalnost. Dok su muslimani širom svijeta držani «pod vatrom» od strane antiislamskih sila, oni koji nisu imali izvjesnih odgovornosti da daju glas ovih potlačenih muslimana u svijetu, napali su korijene ovih sila. Nastavili su jačati i širiti islam i kroz intelektualnu borbu neutralizovati cijelu antiislamsku propagandu. Svaki musliman koji je ubijen, ranjen i mučen u Palestini treba nas podsjećati na ove dužnosti. Kada muslimani ispune ove dužnosti, sve antiislamske ideologije i sistemi će potpuno propasti u skladu sa Allahovim riječima: «I reci: "Došla je istina, a nestalo je laži; laž, zaista, nestaje». (Kur'an: 17:81). Dok pravda pobjeđuje, nestanak lažnog sistema je neizbježan.

DODATAK: POSLJEDNJI NAPADI IZRAELA

Dok su pripreme za ovu knjigu trajale, Palestina je prolazila kroz prve mjesece al-Aqsa Intifade. Od prvog dana ove nove Intifade izraelska administracija je nasilno odgovorila na palestinske ulične demonstracije. U međuvremenu, obračuni u ovoj regiji su postali snažniji. Izraelske operacije, izvedene na kopnu, moru i vazduhu, bile su uperene protiv Palestinaca. Najžešći dani al-Aqsa Intifade su bili na početku 2002. godine.

U zadnjoj operaciji, koju su vlasti opisale kao najveću u posljednjih 20 godina na Okupiranim teritorijima, izraelska vojska je poslala 20 000 trupa. Sa ovim slanjem trupa izraelska vojska je počela da zauzima palestinske teritorije. Ova operacija je bila predviđena prije nekoliko mjeseci. Kao što smo razmatrali u pređašnjem dijelu «Pripreme za tar Arijela Šarona» strani medijski izvori su očekivali ovakvu okupaciju. Priče koje su prodrle u javnost od strane izraelske vlade, također su nagovještavale da se Izrael pripremao za veliki rat. Jednom, kada je okupacija počela, scene koje su podsjećale na izraelsku invaziju Libanona 1982. godine, počele su se ponavljati. Iste stvari su se ponavljale u svakom zarobljenom izbjegličkom kampu i susjedstvu. Počeli su prvo da se čuju zvuci vatrenog oružja i tenkova, a zatim su prekinuli generatore koji su napajali strujom, dok regija je bila u mraku. F-16 je stigao da potpomogne tenkove. Sve je ovo bio samo prvi korak opsade.

Izraelski tenkovi su ušli u palestinske gradove: Gazu, Ramallah, Nablus i Tulkarem, uništavajući sve na putu; F-16 je bacao bombe na

ljude koji žive u izbjegličkim kampovima. Vođa PLO-a, Jaser Arafat, nije mogao da napusti zvaničnu rezidenciju; drugim riječima, bio je u kućnom pritvoru. Za vrijeme samo jednog dana takvih napada, četrdesetoro ljudi je ubijeno. Izraelska vojska je pucala na bolnice, ambulante i škole, uključujući i školu za slijepe, koju su napravile UN. Strani novinari su izjavili da ranjenici za vrijeme ovih bombardiranja nisu mogli biti odvezeni u bolnicu zato što su izraelski tenkovi opkolili bolnice i spriječili da bilo koja ambulantna kola uđu ili iziđu. Uz ovo, hiljade ljudi je pritvoreno bez ikakvog opravdanog razloga, a hiljade ih je poslano u zatvor. U nekoliko izbjegličkih kampova, muškarci između 14 i 60 godina su odvedeni na ispitivanje. Neki od njih, pošto su dva dana bili svezanih ruku i očiju, kasnije su bili uhapšeni. Na primjer, u Deišeh kampu 600 ljudi je primorano na pritvor; sedamdeset njih je uhapšeno bez ikakvih optužbi.

Štampa je objavila nekoliko drugih okrutnih radnji za vrijeme izraelske okupacije: izraelski vojnici poziraju za reportere gazeći na tijelo Palestinca kojeg su upravo ubili; udaraju i ubijaju Palestinca na sred ulice uprkos njegove predaje; izraelske tenkove koji uništavaju ambulantna kola parkirana pored puta, Palestince koji bivaju gađani raketama. Ovaj teror se često primjenjivao i na djecu koja su uobičajena meta. Izraelsku politiku nasilja prema djeci napadali su ne samo Palestinci nego i cijeli svijet, uključujući i građane Izraela. Poznati izraelski autor Gideon Levi, vjerni kritičar izraelske politike na Okupiranim teritorijima, je to oštro kritikovao i pitao izraelsku javnost:

Da li je iko naredio ovim vojnicima da pucaju u dječje glave i da li su vojnici reagovali na njihove inicijatore? Čini li to kakvu razliku? Mogu li se ti incidenti još uvijek nazvati nepravilnim? Ili je postalo normalno da se ubijaju bacači kamenja, bilo da su djeca ili odrasli? Da li je ovo još jedna stvar koju nećemo smatrati ratnim zločinom?

Adam Shapiro, američki pobornik ljudskih prava koji živi u Ramallahu, opisuje svoja gledišta o izraelskim vojnicima koji su služili na Okupiranim teritorijima:

Okupacija je bazirana na dehumanizaciji. To znači da vojnici mogu da rade ono što rade – oni su učeni i podstanknuti da ne gledaju

na Palestince kao na humana bića. Ne vjerujem da su izraelski vojnici zli, ali vjerujem da kada su na dužnosti, svoju humanost ostavljaju iza leđa. Kada Izrael na kraju shvati da je okupacija glavni razlog konflikta i pokuša da ukloni to i dozvoli Palestincima da žive u slobodi, riječi koje treba da upotrijebimo da bi objasnili i razumijeli naš svijet će još jednom imati značenje. Do tada «ljudsko» će ostati riječ sa značenjem, bez upotrebe…

Izraelska politika nasilja je povećala nasilništvo. Neke radikalne palestinske grupe su ubrzale bombardiranje koje je bilo usmjereno na građane Izraela. Suočeni sa ovim, Ariel Šaron i izraelska vlada su odlučili da ne prate promišljenu i mirnu politiku, nego su mislili da je potrebnije da pojačaju nivo ugnjetavanja i nasilja. Za štampu je Šaron rekao:

Moramo da im izazovemo štete da bi razumjeli da neće ništa dobiti… Moramo ih udarati, i opet udarati, dok ne shvate». Šta je sa prospektom političke situacije koji je tražio ministar. Odgovorio je da sada nije vrijeme za političke prospekte, već samo za vojne.

Meir Sheetrit, član Likud partije, u objašnjenju za parlament je rekao da podržava nasilje koje izvodi izraelska armija na Okupiranim teritorijama, insistirajući da bi on podržao bilo koju vojnu akciju «izvedenu da bi Palestinci vapili za obustavljanjem vatre.” Ova tehnika nije ništa postigla, već je gurnula stvari u još veće nasilje. Kao što smo diskutovali ranije, događaji u Palestini su još jednom pokazali da se ovi problemi nikad neće riješiti nasiljem.

Prema riječima onih osoba koje je oslobodila UN za vrijeme izraelske operacije, 1260 kuća je pretrpjelo veliku štetu, kao i 14 javnih ustanova, uključujući i neke škole. U Dženinu od 2500 zgrada koje su naseljavali 14 000 Palestinaca, 550 je bilo uništeno. Šest je bilo manje oštećeno, a 541 zgrada je bila različito oštećena, dok su tri bile kompletno uništene. U Balati od 3700 zgrada sa 20 000 stanara, 670 je pretrpjelo štetu. Od ovih, deset je bilo kompletno uništeno ,a 14 teško oštećeno. U Nur al-Shams 100 od 1500 kuća sa 8 000 ljudi je bilo uništeno. Tri su bile totalno uništene. U Tulkaremu 300 od 2900 zgrada sa 16000 ljudi je bilo uništeno; od kojih je devet bilo kompletno

uništeno, a 30 jako oštećeno. Kompletan finansijski gubitak je iznosio oko 3.5 miliona dolara.

Ovaj period u kojem su UN i Evropska unija oštro kritikovali Izrael, završio se sa potrebnim prvim korakom SAD-a koje su poslale pregovarača da se umiješa u krizu. Izraelski tenkovi su počeli da se povlače sa palestinskih teritorija, ostavljajući iza sebe uništenu oblast, pa su dvije strane započele pregovore.

Za vrijeme ovog kratkog povlačenja jedan značajan pokušaj napravljen da osigura mir je ušao u formu mirovnog plana kojeg je objavio Saudijski princ Abdullah u New York Times-u. Prema ovom planu, u zamjenu za izraelsko povlačenje prema granicama iz 1967., Arapi bi normalizovali odnose sa Izraelom. Ovaj prijedlog su Palestinci pozitivno prihvatili. Međutim, radikalizam na obje strane blokirao je njegovo ispunjenje.

Povlačenje tenkova Izraelu je samo oduzelo mnogo vremena. U nekoliko dana nova okupacija je počela. Ovog puta mete su bile Zapadna obala i naročito Ramallah, dio Arafatovih rezidencija. Rezultirajuća operacija je postavila Arafatove odaje pod opsadom dok su Palestincima nanosili veliku štetu. Izraelska vojska nije ni malo zaustavila okupiranje Ramallaha i «ščepala» je skoro sve gradove Zapadne obale, jednog po jednog. Struja je bila isključena, a vode je nestajalo. Uveden je policijski čas i ljudi su počeli da gladuju.

Dok su bolesni i stariji ljudi i djeca pokušavali da nastave svoje živote pod nepodnošljivim uvjetima, svi muškarci između 14 i 50 godina su bili zarobljeni od strane izraelskih vojnika. Da bi odvojio Palestinu od ostatka svijeta, Izrael je brzo proglasio te oblasti «zatvorenim zonama», kako svijet ne bi čuo o okrutnostima koje se zadaju Palestincima.

Uprkos ovim naporima, televizijske stanice iz cijelog svijeta su prenijele prizore horora koji prevladava u Palestini. Među historijskim momentima bile su slike Palestinaca koji su pucani pravo u glavu, vezanih zarobljenika, sa povezom preko očiju, koje odvode u nepoznate, mračne i napuštene palestinske ulice; bolnice koje su

podnosile bijes izraelskih vojnika; časnih sestara i sveštenika koji su ubijeni iz tenka. Kada su mrtvačnice bolnica u Ramallahu bile pune, počeli su sa stavljanjem po dva tijela u mrtvačnicama koje su namijenjene za jedno tijelo. Onda su se napravile masonove grobnice. Mjesta poput: Tulkarema, Betlehema i Qalqilye su postala mjesta masakra. U Betlehemu, gradu za kojeg se vjeruje da je Isa, a.s., rođen, mnogi Palestinci očajnički traže skrovište u crkvama, ali sa malo uspjeha. Ovo nije bila prepreka izraelskoj vojsci, kako vijesti izvještavaju, da se meci ispaljuju i na crkve, čak i na članove crkvenog klera.

Dalje indikacije ove nehumane okupatorske okrutnosti su činjenice kako su novinari tretirani. Dok je izraelska vlada silom uklonila neke novinare koji su pokušali da izvijeste o ovim događajima, drugi su ostali kao taoci, a neki koji su ostali iza su izgubili čak svoje živote. Strožiju politiku su primjenjivali na radnike nevladinih organizacija. Neki su bili uhapšeni za «kršenje» izraelskog zakona, dok su drugi napadnuti suzavcem.

Organizacije za pomoć nisu mogle ništa uradili. Na primjer, jednom prilikom zvaničnici UN-a koji su pokušali da donesu hranu i lijekove, ne samo da su imali zabranjen pristup, nego su napadnuti suzavcem.

U ovom momentu, masakri i nasilja se nastavljaju bez jenjavanja. Da bi krvoproliće prestalo, i da bi se osigurali životi, te da obje stane imaju mirnu i svijetlu budućnost, Izrael mora završiti okupaciju i započeti bilateralne pregovore. Ali, ako što smo naznačili ranije, jedini način da bi se uspostavio mir i da prevlada sigurnost, je da se pojavi bitna promjena u zajedničkoj grupi stavova. Ova promjena može da se pojavi ako partije, koje su uključene, usvoje moderni, tolerantni i kompromisni stav – to jest, ako prate moralne vrijednosti koje Allah naređuje u Kur'anu.

Masakr koji se desio u Dženinu

Kao što vijesti iz regiona potvrđuju, izraelska Operacija obrambenog polja koja je vođena pod imenom štićenja od terora, rezultirala je drugim masakrom nad Palestincima. Operacije nije izvedena iz obrambenih razloga, kako samo ime kaže, nego zbog uništavanja. Cijela operacija je brutalno provedena u Ramallahu, Nablusu i Betlehemu, jer su izraelski vojnici više ciljali građane nego naoružane grupe i ubijali su žene i djecu koji nisu bili borci. Izraelski vojnik koji je bio uključen u operaciju je za BBC rekao.

Uzmite ovo za primjer. Postoji jedno selo gdje nam je rečeno da neko planira teroristički napad. Kada smo opkolili selo i upali, našli smo sedamnaestogodišnjeg čobanina na kraju sela… dvoumio sam se da li da ga uhapsim, povežem m oči ili zavežem ruke? Da li da mu kažem da brzo uđe unutra?... Mi smo uvježbani da se borimo sa četama i vojnicima, a sada, u ovakvim situacijama, imamo posla sa ljudima … Najgora stvar je kada ulazimo u kuće i vidimo da su to obične porodice. Da su to djeca sa velikim uplašenim očima. To mi pada najteže. Svi mi imamo djecu kući.

Nasilni događaji koji su počeli krajem marta 2002. godine, ušli su u historiju kao vrhunac brutalne opsade i masakra. Ono što su zapadni mediji nazivali «drugim masakrom Sabre i Šatile», je bilo bombardiranje koje je organizovano na izbjeglički kamp u Dženinu. Ovaj kamp je napravljen za Palestince koji su odvedeni iz svoje zemlje 1948. godine. Za vrijeme posljednje operacije, izraelske snage su opkolile kamp sa oko 15 000 ljudi, baš onoliko koliko imaju ostali palestinski gradovi i kampovi. Ali, Dženin nije bio samo opkoljen, nego je pretrpio jedan od najvećih masakara u zadnjih par godina.

Odjednom kamp je bio opkoljen izraelskim tenkovima, onda je bombardiran raketama ispaljivanim iz helikoptera. Buldožeri su rušili kuće, tenkovi su pucali na sve što se kretalo, dok su svi muškarci odvedeni. Oni koji nisu pogođeni raketama, ostali su pod ruševinama svojih kuća, a one koji su i to preživjeli, ubili su izraelski vojnici.

Vojnici su sprječavali prilaz ambulantnim kolima, što je direktno kršenje dekreta UN, pa je zato bilo još više mrtvih. Prema novostima iz tog područja, žene i djeca su krvarili do smrti, često vrišteći do bola jer što ambulantnim kolima i doktorima nije dozvoljeno da uđu.

Čak i poslije izraelskog obavještenja da je opsada prekinuta doktorima, novinarima i zaštitnicima ljudskih prava je još uvijek bilo zabranjeno da uđu u kamp. Izrael je izjavio da će pokupiti tijela i sahraniti ih u masovnoj grobnici na jordanskoj granici. U stvari, dok je ministar inostranih poslova pričao za izraelski Knesset priznao je da je izraelska armija počinila masakr,:

Kada svijet vidi slike onoga što smo tamo uradili nanijet će nam veliku štetu. Mnoge ljude koje smo tražili ubili smo u izbjegličkom kampu, mnogo smo terora nanijeli i za stvaranje takvog užasa nema opravdanja.

Nakon izvjesnog vremena, svijet je od Palestinaca koji su se snašli da im to pošalju i od novinara koji su uspjeli da pobjegnu, počeo da dobija informacije o masakru. Uprkos pokušajima Izraelaca da unište sve dokaze, Palestinci su kopiranjem bilješki uspjeli da izvjeste o tome šta se desilo. U ranim danima opsade Times je u članku pod nazivom «Djeca vape za vodu», od 9. aprila 2002. godine objavio događaje iz Dženina.

Hamidova posljednja slika sjećanja izbjegličkog kampa u Dženinu je bila nalik gradu mrtvih. Četrnaestogodišnji učenik koji je posmatrao tridesetosatno bombardiranje drhti dok opisuje tu tužnu scenu. Gomile leševa su u stranu uklonjene buldožerima. Kuče su ležale u ruševinama. Djeca su vrištala za vodu; Neki su bili primorani da piju odvodnu vodu.

Hamid nosi nove pantalone koje su mu kupili sažaljivi Palestinci, nakon što su ga Izraelci skinuli golog. Troje ljudi je iz raketa ubijeno u kući iz koje je pobjegao.

«Ali najgora stvar je bila gledanje kako Izraelci sortiraju osmoro ljudi i streljaju ih»; kazao je on, opisujući u detalje proceduru i povrijede koje su ljudi preživljavali. Nakon toga Hamid i njegov

blizanac Ahmed i stariji brat Kadir su napravili bijelu zastavicu i mahali sa njom kroz prozor. Nije im bilo drugog izlaza.

Braća su bila skinuta do gole kože. Imali su lisice na rukama iza leđa i bili su povezani oko očiju. A onda s odvedeni sa grupom od 100 Palestinaca u vojne barake unutar Izraela, gdje kažu da su bili tučeni i da su im nudili novac da budu Izraelski špijuni. Nakon 48 sati saslušavanja…. ljudi su bosi odvedeni u susjedno selo i rečeno im je da se vrate u Zapadnu obalu… Ahmed je jako udaren u leđa i bubrege, i ležao je savijajući se do bolova. Kadir je imao šljivu na oko i nekoliko modrica, ali braća će preživjeti.

Međutim, drugi nisu bili takve sreće. Unutar džamije neki ljudi koji su se predali u subotu pričali su da su ih vojnici koristili kao živi štit… Halid Mustafa Muhammed… leži na krvavom madracu licem prema dolje, a njegova leđa su umotana zavojima.

Halid je imao dva slomljena rebra i unutrašnje krvarenje. Jedini zdravstveni radnik u gradu, iscrpljeni zubar, dr Faruk al Ahmed je rekao: …»Plašimo se da će biti masakra.” Jedan svjedok je izjavio «da su djeca i žene bili odvojeni od muškaraca i bili su odvedeni u susjednu šumu».

Pravi strah nije za izbjeglice nego za ove koji su ostali. Sjećanja na izbjegličke kampove Sabru i Šatilu, još nisu tako daleka.

Gradonačelnik Dženina, Walid Abu Muweis, je rekao na to da riječi ne mogu opisati to što je vidio svojim očima: «Ono čemu sam bio svjedok se ne može izraziti riječima. Kako može ljudsko biće počiniti takav zločin?! Ne razumijem to.” Muweis kaže da to što se desilo u Dženinu je bilo mnogo, mnogo užasnije nego ono što se desilo prije 54 godine u Deir YAssinu. Ono šta je vidio, objasnio je u članku objavljenom u palestinskom Monitoru. Vidio sam dječja tijela koja su virila iz ruševina. Vidio sam raspadnuta ljudska tijela koja su šezdesetih i sedamdesetih godina ležala na ulicama. Ovo je samo u maloj oblasti kampa u kojoj nam je bilo dozvoljeno da uđemo… Ovaj zločin će ostati sramota na civilizovani svijet koji je ostao ravnodušan naspram stotina

ljudi, žena i djece kji su nemilosrdno ubijeni od strane najveće zločinačke armije na svijetu.

Kao što je Abu Muweis izjavio, događaji u Dženinu su napraviti sramnu stranu u ljudskoj historiji. Užasne scene koje su se pojavile kasnije u štampi to pokazuju. Na primjer, prve scene masakra u Dženinu su ovako opisane u New York Times-u:

Stanovnici kampa su rekli da su mnogi civili ubijeni. Dva tijela su viđena danas… Jedan je bio muškarac. Dio patike ostao je na desnom stopalu. Lijevo stopalo i ruka su bili čađavi. Žena obučena u crno… Drugo tijelo, nekoliko vrata dalje, sahranjeno je ispod srušenog zida. Samo su bile vidljive crne bezoblične face. Dječje patike … ležale su pored. U oba slučaja oružje se nije vidjelo …

Justin Higler iz Independenta u njegovom članku «Kamp koji je postao klaonica» kritikuje što je svijet okrenuo glavu od ovog masakra. Petnaest hiljada Palestinca je živjelo na kvadratnom kilometru u kampu. Hiljade uplašenih građana, žena i djece krili su se krili u svojim kućama dok su izraelski helikopteri bacali rakete na njih i tenkovima pucali na kamp.

Ranjeni su ostavljeni da umru. Izraelska armija je odbila pristup ambulantnim kolima da im pruži pomoć, što je ratni zločin po ženevskoj konvenciji. Crveni krst je javno rekao da su ljudi umrli zato što je Izrael blokirao ambulantna kola… Izraelske vlasti će možda sakriti dokaze, ali neće moći da ušutkaju priče koje su procurile od onih koji su uspjeli da pobjegnu iz kampa.. Munir Washashi je krvario do smrti, nakon sedam sati pošto je helikopter prošao kroz zid njegove kuće. Kada su ambulantna kola došla za njega, izraelski vojnici su pucali na njih. Munirova majka, Merjem je istrčala na ulicu tražeći pomoć za sina, a vojnici su je pucali u glavu.

Ovi izvještaji su dobijeni uprkos izraelskim pokušajima da zabrane svu komunikaciju sa Dženinom. Pošto je opsada podignuta svijet je dobio više dokaza. Jedini način da se osigura da se ovakve tragedije kao ova u Dženinu više neće dešavati u budućnosti, je da se zaustave suze i bol na obje stane i da se nasilje potpuno završi. U stvari,

ako je moguće da izvjesne palestinske grupe napuste praksu napadanja na nevine izraelske građane. Ovo je prije svega, napad na islamsku etiku. Ali Izrael isto mora da batali svoj cilj uništavanja Palestinaca i ispuni sve obaveze prema UN.

Mišljenje britanskog rabina Jonathana Sacksa o Izraelu

Jedna od veoma jakih kritika iz jevrejske zajednice protiv izraelske politike je upućena od profesora Jonathana Sacksa. U intervjuu objavljenom u «The Guardian» 27. avgusta 2002. godine, Sacks jako kritikuje Izrael, govoreći da je zemlja usvajala stav «nekompetentnosti» sa dubokim idealima judaizma, i da je sadašnji konflikt sa Palestincima «korumpirao» izraelsko društvo. Sacks koji je postao glavni rabin britanskih ortodoksnih Jevreja 1991. godine i koji je bio vođa jevrejske zajednice koja broji 280 000 članova u zemlji, je poznat kao vjerni pristalica Izraela i veteran koji je radio na uspostavljanju mira u ovoj regiji. «Smatram da sadašnja situacija nije manje nego tragična. Ona tjera Izrael da zauzima stavove koji su nekompetentni sa našim najdubljim idealima», rekao je Sacks. On je dodao da «postoje stvari koje se dešavaju na dnevnim osnovama. Takvi stavovi me tjeraju da se kao Jevrej osjećam neprijatno.” On nastavlja riječima da je bio «duboko šokiran» slikama izraelskih vojnika koji su se smijali dok su pozirali za fotografe nad leševima ubijenih Palestinaca.

Judaizam nas podsjeća: da pravom muslimani ili Jevreju nije dozvoljeno da prolije nevinu krv. Sve božanske religije zabranjuju nasilje, rat, nepravedno ubistvo i naređuju mir i pomaganje siromašnim.

Jonathan Sacks također, kaže da Izraelci koji su vjekovima živjeli u raskošju, treba veoma dobro da razumiju loše stanje Palestinaca:

Ne možete da ignorišete naredbu koja je ponovljena 36 puta u Mojsijevim Knjigama: «Bili ste protjerani da bi znali šta znači biti protjeran.”

U istom intervjuu, Sacks je također odgovorio na pitanja o tajnom sastanku, kojeg je održao 2000. godine sa Abdullahom Javadi-Amoli, jednim od najvećih klerika Irana, za vrijeme konferencije religijskih vođa i interesantno izjavio:

U nekoliko minuta smo uspostavili zajednički jezik zato što izvjesne stvari shvatamo ozbiljno: vjeru shvatamo ozbiljno i probleme shvatamo ozbiljno. To je poseban jezik kojeg vjernici dijele.

Riječi jevrejskog religijskog vođe Sacksa su primjer mirnog dijaloga koji se mora uspostaviti između muslimana i Jevreja (i naravno kršćana). Sve tri vjere dijele principe pravde, iskrenosti, mira i ljubavi.

Vjernici sve tri vjere vjeruju u Boga, vole iste Poslanike i ne bi trebalo da postoji neprijateljstva među njima.